Jude Deveraux

Puterea dragostei

Jude Deveraux

Puterea dragostei

Unu

Kingman, California, iulie 1913

O adiere uşoară de vânt legăna iarba şi frunzele pomilor de pe cei o mie cinci sute de acri de pământ roditor ai fermei Caulden. Erau piersici, nuci şi migdali.

Porumbul se uscase din cauza căldurii pârjolitoare. Ca de obicei, nu căzuse un strop de apă în ultimele două luni şi acum toată lumea spera ca ploaia să mai întârzie câteva săptămâni până ce hameiul va fi gata de cules.

Hameiul, principala recoltă a familiei Caulden, era aproape copt. Se ridica pe stâlpi până la o înălţime de aproximativ patru metri şi jumătate şi începuse să se îngălbenească. Părea gata să plesnească de suculentă. În câteva săptămâni culegătorii vor sosi şi vor începe să taie viţele de hamei de pe suporturile lor, pentru ca apoi să le pună la uscat.

Era dimineaţă, foarte devreme, iar lucrătorii obişnuiţi ai fermei de-abia începuseră să se scoale şi să se pregătească de treburile zilnice. Deşi devreme, era deja foarte cald, iar majoritatea erau nevoiţi să lucreze cât era ziua de lungă în câmp, fără să aibă cum să se ferească de soarele arzător. Unii mai norocoşi îşi petreceau ziua în câmpurile umbrite de hamei, unde viţele înalte formau o boltă ce ţinea adăpost contra soarelui.

Prin mijlocul fermei trecea un drum prăfuit foarte circulat din care se desprindeau alte drumuri secundare ce duceau la hambarele şi barăcile lucrătorilor şi la cuptoarele unde se usca hameiul.

În centrul fermei, orientată către nord, se ridica locuinţa impozantă a familiei Caulden. Era construită din cărămidă roşie şi avea pe părţile laterale două terase vopsite în alb. Camerele de la etaj aveau balcoane. Palmierii înalţi şi magnoliile bătrâne se ridicau deasupra casei, adăpostind-o de soare şi păstrând-o întunecoasă şi răcoroasă în interior.

În dormitorul de la etajul al doilea, cu vedere spre vest, Amanda Caulden încă dormea. Părul ei bogat, de culoarea castanei, era strâns într-o coadă groasă ce-i cădea pe spate. Cămaşa de noapte era încheiată până la ultimul nasture de sub bărbie, iar manşetele îi acopereau încheieturile mâinilor. Dormea întinsă pe spate, cu mâinile de-a lungul corpului, iar cearceaful îi acoperea perfect pieptul.

Aşternutul era foarte puţin deranjat, patul arătând de parcă de-abia fusese făcut. Şi, totuşi, o femeie de douăzeci şi doi de ani îşi petrecuse noaptea acolo.

Camera era la fel de ordonată ca şi patul. Cu excepţia tinerei femei

ce încă dormea, erau foarte puţine semne de viaţă în cameră. În afara patului, scump şi de bună calitate, ca şi femeia de altfel, mai erau două scaune, o masă, un dulap şi perdelele de la cele trei ferestre. Nu existau mileuri de dantelă pe masă şi nici trofee câştigate de vreun admirator la bâlci. Nu se vedea nici o pereche de papuci de mătase sub pat.

Nu exista nici o cutie cu pudră pe măsuţa de toaletă sau ace de păr uitate la vedere.

În interiorul dulapului şi în sertare totul era la locul lui. Nu existau rochii îngrămădite în spatele şifonierului, care să fi fost cumpărate sub impulsul momentului şi apoi niciodată îmbrăcate. Pe un raft, sub una din ferestre, erau optsprezece cărţi legate în piele, toate de o valoare intelectuală deosebită.

Nu exista nici un roman de dragoste despre o fată tânără şi frumoasă sedusă de un bărbat chipeş.

De pe scările din spate apăru grăbită doamna Gunston, îmbrăcată în rochia ei albastră impecabilă. Îşi îndreptă coloana şi stătu câteva clipe în dreptul uşii de la dormitorul Amandei pentru a-şi calma respiraţia. Apoi, ciocăni scurt şi intră în cameră.

— Bună dimineaţa, spuse ea cu voce tare, militărească ce de fapt însemna:

„Dă-te jos din pat imediat!" sau „N-am timp se te dădăcesc". Traversă repede camera şi merse la ferestre unde începu să tragă de draperii de parcă erau duşmanul ei cel mai feroce. Era o femeie cu nişte dimensiuni impresionante: osoasă, cu faţa lată, cu picioare mari şi mâini ca nişte lopeţi.

Amanda se trezi la fel de uşor cum dormise. Într-un moment dormea, iar în secunda următoare era deja trează privind la doamna Gunston.

Doamna Gunston se cutremură, aşa cum făcea de altfel întotdeauna, la aspectul firav al Amandei. Era greu de crezut că aceste două fiinţe aparţineau aceleiaşi specii; doamna Gunston mare şi greoaie, iar Amanda înaltă, subţire, şi cu un aspect fragil. Dar doamna Gunston era exasperată de feminitatea Amandei pe care o considera un semn de slăbiciune.

— Iată-ţi programul, spuse doamna Gunston, aruncând o bucată de hârtie pe masă. Va trebui să te îmbraci…

Verifică pe o altă bucată de hârtie pe care o scoase dintr-unul din multiplele ei buzunare… rochia *vieux-rose* cu jabou de dantelă. Ştii despre care este vorba?

— Da, răspunse Amanda blând. Ştiu.

— Bine, zise scurt doamna Gunston, de parcă aceasta era o mare realizare din partea Amandei. Micul dejun este la ora opt fix, iar domnul Driscoll te aşteaptă.

Cu aceste cuvinte părăsi camera.

De îndată ce uşa se închise Amanda începu să caşte şi să se întindă…apoi se opri brusc şi privi în jur vinovată, de parcă cineva ar fi văzut-o. Nici tatăl ei şi nici logodnicul, Taylor Driscoll, nu aprobau acest gen de maniere.

Amanda nu avu însă timp să analizeze dacă întinsul sau căscatul meritau a fi aprobate sau dezaprobate, pentru că avea foarte multe de făcut.

Cu mişcări pline de graţie se grăbi să-şi studieze programul. În fiecare seară Taylor îi pregătea programul pentru a doua zi. Taylor nu urma să-i fie numai soţ, el îi era deja şi profesor. Tatăl ei îl angajase cu ani în urmă când Amanda avea paisprezece ani, sperând ca educaţia dată de el să facă din Amanda o doamnă. Când Amanda a împlinit douăzeci de ani, iar Taylor a considerat că e destul de educată pentru a fi considerată o „femeie de societate", i-a cerut tatălui ei permisiunea de a se căsători cu ea în momentul în care va fi suficient de educată pentru a deveni soţie.

Tatăl Amandei, J. Harker Caulden, a fost încântat şi a acceptat de îndată în numele fiicei lui. Nimănui nu i s-a părut important să-i ceară părerea şi Amandei.

Într-o seară, la cină, Taylor a întrerupt o conversaţie despre influenţa barocului în lumea de azi, pentru a-i spune că se vor căsători. La început ea n-a ştiut ce să răspundă. J. Harker i-a spus că începând din acea zi e logodită cu Taylor.

Taylor a zâmbit şi a adăugat:

— Dacă eşti de acord cu căsătoria, asta-i tot!

J. Harker era îngrozit de ideea de a-i da unei femei posibilitatea de a alege.

— Bineînţeles că este de acord! tună el.

Amanda, cu obrajii roşii, îşi privea mâinile pe care le strângea cu putere în poală.

— Da, reuşise ea să şoptească.

Să se căsătorească cu Taylor! se gândi ea pe tot parcursul cinei. Să se căsătorească cu acest bărbat înalt şi frumos care ştia totul, care-i fusese profesor şi îndrumător, încă de când era adolescentă! Era un vis la care nu îndrăznise niciodată se se gândească. După cină pretextă o durere de cap şi se retrase în camera ei. Nu auzi cuvintele pe care tatăl ei le bombăni:

— E exact ca maică-sa!

Grace Caulden îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii singură în cămăruţa de zi de la ultimul etaj.

Amanda nu reuşi să adoarmă toată noaptea şi greşi testul de a doua zi pe care i-l dăduse Taylor despre politica lui Charles I. El o certase foarte tare şi ea jurase să devină demnă de marea onoare de a-i fi

cândva soţie.

Va munci, va studia şi va învăţa mult şi, poate că într-o zi, va fi demnă de el.

Bineînţeles, că nu va şti niciodată nici pe jumătate din câte ştia el despre lume şi viaţă, dar unei femei nu i se pretindea să ştie atât de multe ca unui bărbat. Tot ce-şi dorea era să-l mulţumească pe Taylor şi să-i fie cea mai bună soţie.

Ridică programul acelei zile de pe masă. Încă o dată fu străbătută de un fior de recunoştinţă când văzu scrisul ordonat şi mărunt al lui Taylor. În fiecare seară el îşi făcea timp în programul lui aglomerat de studiu, despre cum se conduce o fermă, pentru a-i scrie ei ce avea de făcut a doua zi.

Începu să memoreze programul zilei de astăzi.

7:15 a.m. Scularea şi îmbrăcarea.

8:00 a.m. Micul dejun: ou fiert timp de trei minute, o felie de pâine prăjită, cafea cu lapte (laptele va fi jumătate din cantitatea cafelei). Vom discuta despre revizuirea taxelor de către preşedintele Wilson.

8:42 a.m. Învăţat verbele neregulate din limba franceză în vederea examinării. Eseu despre etica puritană.

11:06 a.m. Exerciţii de gimnastică cu doamna Gunston.

11:32 a.m. Baie.

12:04 a.m. Recapitularea, în vederea examinării, a familiei de păsări din care fac parte cintezoii.

1:00 p.m. Masa de prânz: carne fiartă de pui, fructe proaspete, limonadă.

Vom discuta despre simbolism în lucrarea lui Gray intitulată *Elegie din curtea unei biserici de ţară.*

2:12 p.m. Examinarea verbelor neregulate din limba franceză.

2:34 p.m. Pictură în acuarelă, dacă rezultatul testului este peste 96 de puncte.

Dacă nu… învăţat!

3:11 p.m. Odihnă.

4:37 p.m. Cusut împreună cu doamna Gunston. Practica în croitorie.

5:39 p.m. Îmbrăcarea pentru cină. Îmbraci rochia roz *Jeanne Hallet.* Nu uita cureaua roz!

6:30 p.m. Cina: două legume fierte, peşte fiert/lapte degresat.

Discuţia va include subiecte legate de capodoperele literare de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea.

7:38 p.m. Lectura cu voce tare în sala de lectură; în seara asta, pasajul din *Walden* de Thoreau. (Fii pregătită să discuţi despre flora şi fauna regiunii.)

9:10 p.m. Pregătirea pentru culcare (exerciţii de respiraţie).

10:00 p.m. Culcarea.

În cele din urmă, îmbrăcată în rochia elegantă aleasă de Taylor, de la croitorul ei, Amanda părăsi camera şi se îndreptă spre baia de la capătul holului.

Privi repede spre unul din ceasurile răspândite prin toată casa, la insistenţele lui Taylor, şi văzu că se încadrase exact în timp. Timpul destinat băii pentru dimineaţă era de patru minute… Taylor o cronometrase şi apoi scăzuse un minut pentru eficienţă, îşi verifică părul în oglindă pentru a se asigura că nici o şuviţă nu stătea dezordonat. Taylor considera şuviţele rebele un semn de neglijenţă din partea unei femei. Ieşi din baie, văzu că e în întârziere cu patruzeci şi cinci de secunde şi începu să coboare grăbită scările.

— Amanda!

Era vocea lui Taylor, joasă, adâncă şi plină de dezaprobare.

Stătea în umbră la picioarele scărilor, cu ceasul de buzunar în mână.

Sprâncenele întunecate îi erau apropiate din cauza privirii încruntate. Imediat, Amanda îşi încetini mersul, sperând ca bătăile puternice ale inimii să nu-i fie auzite.

— Unde te grăbeşti, Amanda? întrebă el cu tonul cu care cineva ar fi întrebat:

„Unde vrei s-o ştergi?" Era un amestec de groază şi neîncredere.

Amandei nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-l mintă pe Taylor.

— Mă grăbeam, ai dreptate, spuse ea blând. Îmi cer scuze.

— Bine. Băgă ceasul înapoi în buzunarul de la vesta costumului negru pe care-l purta.

Taylor arăta întotdeauna impecabil. Nu vedeai nici o cută sau vreun fir de praf pe hainele lui. Putea merge într-o maşină deschisă pe un drum plin de praf şi rămânea la fel de curat ca în clipa când se urcase în maşină. Indiferent cât era de cald, Taylor nu transpira niciodată. Stătea întotdeauna drept, într-o poziţie rigidă, cu umerii traşi înapoi ca ai unui soldat. Era înalt, foarte subţire (ceea ce dovedea, după cum spunea el, că îşi controlează unul din instinctele cele mai primitive ale omului – foamea) şi nepermis de frumos. Taylor se întoarse spre Amanda şi o examina. Se asigură că fiecare fir de păr e la locul lui, că rochia era bine călcată, că ciorapii erau întinşi, că pantofii erau lăcuiţi.

Văzu că stătea foarte dreaptă, n-ar fi admis ca femeia cu care urma să se căsătorească să aibă umerii aplecaţi şi găsi că arată prea… prea feminină. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre camera unde se servea masa, în timp ce Amanda lăsă să-i scape un suspin de uşurare. Trecuse cu bine de inspecţie şi, mai mult decât atât, el nu se înfuriase prea tare din cauză că ea coborâse scările în grabă, lucru pe care îl

detesta atât de tare.

Curtenitor, Taylor îi ţinu scaunul şi apoi se aşeză în capul mesei. Ca de obicei, mama ei mânca în cămăruţa în care stătea toată ziua, iar tatăl ei mâncase mai devreme.

Uneori Amanda se gândea că tatăl ei nu voia să mănânce cu ea şi cu Taylor pentru că discuţiile lor elevate îl plictiseau. La urma urmei, J. Harker părăsise şcoala în clasa a opta pentru a-şi întreţine familia şi de aceea dorea atât de mult ca fiica lui să primească o educaţie aleasă şi să se căsătorească cu un bărbat cu maniere.

Servitoarea îi puse în faţă oul şi felia de pâine prăjită, iar Amanda ştiu că trebuie să înceapă conversaţia. Lui Taylor îi plăcea ca ea să înveţe pe dinafară programul pe care el i-l pregătise atât de minuţios.

— Cred că desfiinţarea taxelor asupra vânzării lânii a fost una din principalele reforme ale preşedintelui Wilson.

Taylor nu spuse nimic, dar aprobă din cap, astfel încât ea ştiu că spusese ceva corect.

Era atât de greu să-şi amintească toate evenimentele curente!

— Iar taxele asupra produselor realizate din lână au fost micşorate cu treizeci şi cinci la sută. Desigur că asta a fost în defavoarea fermierilor americani care vând lâna, dar pe de altă parte fabricanţii americani pot cumpăra lână de oriunde de pe glob.

Taylor aprobă.

— Şi zahărul?

— Taxele pe zahărul importat îi protejează pe cultivatorii de trestie de zahăr din Louisiana şi pe cei de sfeclă de zahăr din Vest.

El îşi ridică o sprânceană şi o privi.

— Nu ştii nimic altceva despre taxele aplicate asupra zahărului?

Disperată, ea îşi scotoci în memorie.

— Ah, da, taxele asupra zahărului vor fi ridicate peste trei ani. Fermierii care cultivă sfeclă spun…

Priviră amândoi în sus, în timp ce J. Harker dădu buzna în cameră. Era un omuleţ mic şi îndesat, cu o privire furioasă, care cu mult timp în urmă descoperise că singurul mijloc de a obţine ceva era să iei pur şi simplu. Pornise de la nimic pentru ca în momentul de faţă să deţină cea mai mare fermă de cultivat hameiul din lume.

Luptase pentru fiecare lucru pe care-l deţinea, luptase chiar şi atunci când nu fusese cazul, şi fiecare pumn încasat îl făcuse şi mai furios.

— Priveşte asta, spuse Harker, întinzându-i lui Taylor o scrisoare. La el nu existau maniere preliminare gen „bună dimineaţa”. Nici măcar nu schiţă vreun semn prin care să arate că ar fi remarcat prezenţa fiicei sale în încăpere. După părerea lui,

Taylor era cel mai deştept bărbat de pe pământ. Familia lui ilustră, deşi nu poseda nici măcar un penny, educaţia lui, manierele elegante,

uşurinţa de a se comporta în societate erau lucruri care îi inspirau lui Harker un respect profund. Ştergându-şi cu grijă colţurile gurii cu un şervet, Taylor luă scrisoarea şi o citi.

— Ei bine? întrebă J. Harker în felul său direct.

Taylor o împături cu grijă şi întârzie să-i răspundă. Scrisoarea era de la guvernatorul Californiei care îl atenţiona că ar putea să apară probleme anul ăsta, din cauza lucrătorilor care veneau să culeagă hameiul. Uniunea Mondială a Muncitorilor hotărâse să vină la Kingman şi să încerce să-i facă pe muncitori să intre în grevă, împotriva cultivatorilor de hamei. Cum ferma Caulden ar fi prima aleasă, guvernatorul bănuia că necazurile vor începe acolo. Taylor nu luă în seamă faptul că J. Harker se holba la el şi continuă să se gândească. Anul acesta preţul hameiului era foarte scăzut şi ferma Caulden va fi nevoită să nu ţină cont de legi, pentru a termina lucrul cât mai repede. Asta era probabil problema pe care o vor avea liderii muncitorilor, dar acei oameni puteau fi manipulaţi.

Nu contribuise oare suficient, J. Harker, la diverse acţiuni nobile, în Kingman, pentru a putea acum să ceară sprijinul şerifului şi ar ajutoarelor sale? Da, se putea negocia liderii muncitorilor.

Partea a doua a scrisorii guvernatorului îl îngrijora pe Taylor şi cu siguranţă că îl înfuriase pe J. Harker. Guvernatorul voia să-l trimită pe un oarecare profesor de colegiu, care tocmai fusese numit secretar executiv al imigraţiei şi al Muncilor sezoniere la Kingman, pentru ca acesta să preîntâmpine necazurile care s-ar ivi.

Era în ordine dacă acest profesor ar fi fost un om prost, dar Taylor se îndoia de asta. Un doctor în economie al Universităţii din Heidelberg din Germania! Fără îndoială că acest bărbat îşi petrecuse ultimii patruzeci de ani din viaţă, studiind problemele muncitorilor şi nu fusese mai departe de două mile de un campus universitar.

Fără îndoială că era cu totul de partea muncitorilor şi habar n-avea de problemele pe care le are proprietarul unei ferme, de cât costă cultivarea hameiului.

Se aştepta doar ca proprietarul „bogat” să plătească sume exorbitante pentru a potoli lăcomia culegătorilor.

Taylor privi spre J. Harker.

— Invită-l să vină aici, spuse el.

— Aici? La Kingman? Faţa lui J. Harker se înroşise puternic. Ura ideea ca guvernatorul să-i spună, lui cum să-şi conducă ferma. Era pământul lui, nu-i aşa?

Dar culegătorii erau oameni liberi. Dacă nu le plăcea ceea ce se întâmplă puteau pleca oricând. Şi totuşi guvernatorul credea că are dreptul să-i spună lui J. Harker cum să-şi conducă propria fermă.

— Nu, spuse Taylor. Vreau să spun, invită-l aici în casă. Înainte ca Harker să poată protesta, Taylor continuă: Gândeşte-te numai, e un

profesor de colegiu sărac, care câştigă probabil două mii cinci sute, trei mii pe an, mă îndoiesc că a văzut vreodată o fermă ca asta. Adu-l aici acum, cu câteva săptămâni înainte de venirea culegătorilor şi arată-i că nu suntem monştri, arată-i… Se opri şi-şi întoarse privirea spre Amanda, care întinsese mâna după farfuria cu gem.

—Nu, zise el simplu şi Amanda îşi retrase imediat mâna.

— Un profesor de colegiu? spuse J. Harker. Cine va avea grijă de el? Cu hameiul gata pentru a fi cules nu pot pierde nici un minut şi am nevoie de tine…

— Amanda, spuse Taylor, făcând-o să tresară.

Ascultase numai parţial conversaţia lor din moment ce n-o viza pe ea şi acum Taylor o surprinsese visând cu ochii deschişi.

— Amanda se va ocupa de el, spuse Taylor. Poate discuta despre unele aspecte economice şi, dacă nu ştie suficient, el o poate învăţa. De asemenea îi poate arăta Kingman-ul. Poţi face asta, nu-i aşa, Amanda?

Amândoi o priviră cu nişte ochi flămânzi ca ai unui şoim ce urmăreşte un iepure pe un câmp deschis. Erau oamenii pe care voia cel mai mult să-i mulţumească, dar ştia că nu se descurca prea bine cu persoane străine. Nu cunoscuse prea multă lume, rareori erau trecute întâlniri în programul ei şi, când acest lucru se întâmpla, avea prea puţine de spus. Oamenii nu păreau interesaţi să discute despre revărsarea Nilului.

Le plăcea să vorbească despre dans (ceea ce ea nu făcuse niciodată), despre haine (hainele ei erau alese întotdeauna de către Taylor), de filme (nu văzuse niciunul până acum), de baseball (nu văzuse niciodată un meci, deşi cunoştea toate regulile jocului, obţinuse 98 de puncte la acel test) şi despre maşini (ea rareori ieşea undeva şi atunci numai însoţită de Taylor şi de şofer, aşa că, ştia prea puţine despre automobile). Nu, nu se descurca deloc în prezenţa străinilor.

— Amanda? spuse Taylor ridicând tonul.

— Da, voi încerca, zise ea sinceră, gândindu-se că poate cu un profesor de colegiu va fi mai uşor de discutat decât cu ceilalţi oameni.

— Bine, spuse Taylor părând dezamăgit de ezitarea ei.

Privi spre ceasul înalt din fundul camerei. Ai întârziat cu trei minute faţă de program.

— Du-te la învăţat.

Ea se ridică imediat.

— Da, Taylor. Privi spre tatăl ei. Bună dimineaţa, şopti ea înainte de a părăsi încăperea.

Ajunsă în camera ei, se aşeză la birou, trase un sertar şi-şi scoase notiţele despre verbele neregulate din limba franceză. La ora zece fix se apucă de studiul despre etica puritană. Greşi de două ori un cuvânt

şi fu nevoită să o ia de la început.

Taylor insista ca fiecare lucrare a ei să aibă o formă perfectă, fără nici o greşeală.

La ora unsprezece doamna Gunston o aştepta într-o cameră de la subsol.

Amanda îmbrăcase pentru ora de gimnastică o rochie albastră ce-i ajungea până la jumătatea gambei. Taylor spusese că această rochie este necesară, dar îi comandase o altă rochie, foarte decentă, lungă până la pământ, pe care trebuia să o îmbrace pe deasupra, în timp *ce* cobora scările din spate pentru a ajunge la subsol. Întotdeauna folosea scările din spate, pentru că pe cele din faţă putea fi văzută.

Timp ce treizeci de minute doamna Gunston o supusese unui program riguros.

La ora 11:30, obosită şi înfometată, Amanda avu voie pentru şaptesprezece minute să facă o baie rece (Taylor spunea că apa fierbinte îmbătrâneşte pielea). Potrivit programului ei obişnuit după baie trebuia să se îmbrace, să înveţe pentru a doua zi şi să fie gata pentru masa de prânz de la ora unu fix.

Dar azi se întâmpă ceva neobişnuit.

Când doamna Gunston apăru în cameră la ora 12:45 cu tava cu mâncare, Amanda se simţi brusc îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat cu domnul Driscoll? întrebă ea, gândindu-se că numai moartea l-ar putea face pe Taylor să se abată de la program.

Cu ochii măriţi de uimire Amanda luă noul program şi începu să-l citească:

De la ora 1:17 la 6:12 p.m. Citeşte următoarele:

Veblen's Instinct of Workmemship

Hoxie's Scientific Management

Royce's Philosophy of Loyalty

Montgomery's Labor and Social Problems.

6:00 p.m. Îmbrăcarea pentru cină. Îmbraci rochia albastră din sifon, cu perle.

6:30 p.m. Cina: două legume fierte, peşte fiert, lapte degresat, o bucată de prăjitură cu ciocolată.

7:30 p.m. Discuţie asupra celor citite.

9:30 p.m. Pregătirea de culcare.

10:00 p.m. Culcarea..

Amanda privi spre doamna Gunston.

— Prăjitură cu ciocolată? şopti ea.

Servitoarea intră şi aşeză pe masă cele patru cărţi, apoi părăsi camera. Doamna Gunston ridică una din ele.

— Acest bărbat, Montgomery, a scris cartea asta. Este cel care vine aici.

Trebuie să ştii despre ce să discuţi cu el, aşa că nu mai visa la

prăjitură şi apucă-te de treabă. Se răsuci şi părăsi camera cu un aer oficial.

Amanda nu se gândise niciodată prea mult la cei care lucrau la câmp. Câteodată se întrerupea din citit şi privea în depărtare, văzându-i cum lucrează în soarele arzător, dar întotdeauna se întorcea la cărţile ei fără să le acorde prea multă importanţă.

Citi toată după-amiaza, parcurgând două din cărţile de pe listă şi când sosi ora cinei se simţea în stare să discute cu Taylor despre cele citite.

Nu se aşteptase la reacţia lui de supărare. Părea că citise cărţile dintr-un punct de vedere greşit. Trebuia să le citească din punct de vedere managerial.

— N-ai învăţat nimic de la mine? îi spuse Taylor pe un ton rece.

Fu trimisă în camera ei fără să primească prăjitura cu ciocolată. Trebuia să scrie un studiu lung din care să reiasă de ce cartea doctorului Montgomery şi celelalte, susţineau puncte de vedere greşite. La miezul nopţii Amanda încă mai scria şi începuse deja să deteste numele doctorului Montgomery. Îi întorsese pe dos viaţa liniştita, îl făcuse pe Taylor să fie furios pe ea, o silise să lucreze multe ore în plus şi, cel mai rău, o costase o bucată de prăjitură cu ciocolată.

Dacă ăsta era rezultatul produs de cartea lui, atunci la ce te puteai aşteptă din partea omului? zâmbi obosită şi se gândi că e prea alintată. Doctorul Montgomery era un profesor bătrân şi sărac care nu ştia nimic despre economia adevărată, ci numai despre economia de pe hârtie. Îşi imagină un bărbat cu părul cărunt aplecat deasupra unui birou, înconjurat de un teanc de cărţi prăfuite şi se întrebă dacă a văzut vreodată un film. Poate că vor merge împreună la Kingman şi… îşi reprimă acest gând. Taylor spusese că filmele alterează mintea oamenilor şi că aceia care se duc să le vadă sunt oameni din clasele inferioare. În niciun caz acest professor de colegiu nu ar dori să vadă ceva atât de degradant.

Se întoarse din nou asupra studiului său despre cât de greşită era cartea doctorului Montgomery.

Doi

Era a şasea zi a cursei *Harriman Derby* ce avea loc între Los Angeles şi Phoenix.

Cei doi bărbaţi din Stutz erau din ce în ce mai obosiţi. Timpul destinat odihnei fusese folosit pentru reparaţii. În dimineaţa asta intraseră în noroi, aşa că atât maşina roşie de curse cât şi cei doi bărbaţi erau acoperiţi din cap până în picioare de pământ uscat. Numai buzele erau curate şi ochii din spatele ochelarilor de protecţie.

Fusese o cursă îngrozitoare, cu porţiuni de drum nemarcate, cu locuitorii oraşelor prezenţi pe margine fără să ţină seama de maşinile care treceau cu mare viteză. În unele oraşe aceştia chiar stăteau în mijlocul drumului aşteptând ivirea maşinilor.

Nu văzuseră niciodată maşini care să meargă cu şaizeci de kilometri pe oră şi nu realizau ce viteză mare era. Mulţi dintre piloţi au avut de ales între a intra într-un copac şi a muri pe loc sau a intra în spectatori şi a-i târî după maşină. Majoritatea au ales copacul. De multe ori spectatorii erau furioşi pe piloţi şi aruncau cu pietre în ei.

Uneori încercau să-l lovească pe pilot pe spate în semn de bucurie. Indiferent ce făceau, erau principala cauză pentru care piloţii îşi pierdeau viaţa. Hank Montgomery, pilotul Stutzului, fu prudent în timp ce reducea viteza la patruzeci de kilometri pe oră, la intrarea în micul oraş de fermieri de la graniţa statului Arizona. Lângă el se afla mecanicul Joe Fisher care se aplecă pentru a vedea ce era înainte. Totul părea nemişcat şi deodată, după ce trecură de prima clădire, văzură cauza acestei linişti. În stânga lor, intrat într-o clădire, se afla Metz-ul lui Barney Parker. Barney zăcea în maşină părând mai mult mort decât viu. Hank încetini când Joe strigă şi arătă cu mâna înainte. Un grup de locuitori înarmaţi cu bâte, pietre şi unii chiar cu carabine şi puşti de vânătoare se îndreptau spre maşina lui Barney. Când auziră zgomotul făcut de motorul maşinii lui Hank se opriră, apoi o luară spre el.

— Trebuie să plecăm de aici! strigă Joe.

Fură înconjuraţi de grupul de locuitori înarmaţi care-l priveau furioşi. Hank se gândi că ar putea apăsa pe accelerator, intrând în viteză în masa de oameni sau…

Făcu cea mai rapidă mişcare din viaţa lui. Răsuci repede volanul rigid şi o luă pe strada secundară, deşi Joe ţipa la el să nu facă aşa ceva. Dacă strada se înfunda erau pierduţi. Era evident că locuitorii acestui oraş amorţit detestau maşinile care le tulburau liniştea de zi cu zi, le speriau caii şi le făceau mersul pe trotuar nesigur.

Dacă puneau mâna pe el, s-ar fi putut ca Hank să nu mai poată povesti despre această cursă.

La capătul străduţei se vedea o lumină. Strada se termina cu o curte unde o femeie îşi hrănea găinile… sau tocmai terminase, pentru că acum stătea şi privea paralizată la maşina care se îndrepta cu viteză spre gardul ei.

Hank şi Joe se aplecară în acelaşi timp în momentul în care botul maşinii izbi în plin gardul. Când ridicară din nou capetele fură atacaţi, de o mulţime de găini care băteau speriate din aripi. Hank aruncă una din braţele lui, apoi se aplecă în faţă pentru a goni două de pe capotă. Joe înhaţă una din interiorul maşinii şi o aruncă afară.

După ce ajunseră de partea cealaltă a gardului, Hank încetini şi privi înapoi.

Femeia scutura pumnul ameninţător în timp ce găinile zburau în toate direcţiile, iar în spatele ei veneau alergând locuitorii revoltaţi.

— Ai înnebunit? strigă Joe peste zgomotul făcut de motor, în timp ce Hank întorcea maşina din nou în oraş. Hai să plecăm odată de aici.

— Mă duc să văd dacă pot să-l iau pe Barney, strigă Hank la rândul lui.

— Nu, vei… începu Joe, apoi se rezemă de speteaza scaunului în timp ce Hank prindea viteză. Cine era el să protesteze? Era doar mecanicul, în timp ce Hank era proprietarul şi pilotul. Ce conta că era şi viaţa lui în pericol?

Hank făcea întotdeauna ce voia.

Joe se ţinu cu mâinile de portiera maşinii în timp ce Hank acceleră până ajunse la şaizeci pe oră. Văzu cotitura după care se afla maşina lui Barney şi se rugă ca Hank să nu ia curba cu…

Simţi mirosul cauciucului încins şi trase o înjurătură când Hank luă curba cu şaptezeci de kilometri pe oră, aproape încălecând trotuarul de pe partea opusă.

— Ia arma! strigă Hank.

Joe îl ascultă şi ridică pistolul pe care Hank îl ţinea întotdeauna jos, dar ştia că mâinile îi tremură prea tare pentru a-l putea folosi.

Barney ieşise din maşină şi era înconjurat numai de trei locuitori.

Mecanicul lui îl părăsise cu două zile în urmă. Privea zăpăcit, dar când văzu maşina lui Hank apărând în viteză de după colţ înţelese ce se întâmplă. Fără să mai privească la maşina lui distrusă sări în maşina lui Hank, aterizând direct în braţele lui Joe.

Era greu de ieşit din orăşelul de provincie plin de găuri făcute de câinii de preerie, de cactuşi uriaşi şi de porţi care trebuiau mereu deschise şi închise la loc.

Joe se plângea întruna de greutatea lui Barney, iar Barney nu înceta să spună cum ar fi câştigat el cursa dacă nu intra în acea clădire din cauză că încercase să ocolească un câine.

— Oasele animalului ăluia blestemat sunt prea tari pentru cauciucuri, spuse Barney.

Joe şi Hank priviră unul la altul şi o oră mai târziu, la aproximativ şase mile în afara altui orăşel, Hank opri maşina şi-i spuse lui Barney să coboare.

— Nu mă poţi lăsa aici! exclamă Barney. Voi muri de sete.

— Numai dacă ai uitat să mergi pe picioarele tale, spuse Hank plecând mai departe. Joe se lăsă pe spate şi scoase un suspin.

— Nu m-am simţit în viaţa mea atât de uşurat. Încotro acum, şefu'?

— Spre linia de sosire!

Hank Montgomery câştigă cursa *Harriman Derby* şi se scutura de noroiul de pe el, în timp ce se îndrepta spre podium pentru a primi trofeul mare din argint înmânat de primarul din Phoenix.

Joe îl aştepta la capătul scărilor. Erau în cursă de opt zile fără să doarmă şi tot ce-şi dorea acum era o baie şi un pat.

— Ne-ai rezervat camere aici, nu-i aşa? îl întrebă el pe Hank în timp ce lumea îl felicita.

— Ţi-am rezervat un apartament, iar pentru mine ultimul etaj de la *Brown,* spuse Hank râzând.

— Ultimul…? începu Joe, apoi se opri. Hank nu se comporta ca un om bogat…dar nici ca un profesor de colegiu.

— Ei bine, eu mă duc la culcare. Vii şi tu?

— Peste câteva clipe, spuse Hank, scoţându-şi casca din cap şi încercând să-şi aranjeze părul care în mod normal era de un blond închis.

Joe urmări privirea lui Hank care era aţintită spre o tânără drăguţă care stătea la marginea mulţimii.

— Vei da de bucluc, îl avertiză. Joe, apoi plecă ridicând din umeri, ceea ce Hank Montgomery făcea era numai treaba lui.

Îl plătea bine pe Joe şi împărţea întotdeauna câştigul de la curse cu el.

Asta era tot ce-l interesa pe Joe.

Se întoarse şi-şi făcu drum prin mulţime.

Doctorul Henry Montgomery îşi adună hârtiile şi cărţile, le băgă în servieta grea de piele şi părăsi clasa. Era un bărbat înalt, cu umeri laţi, iar costumul de culoare închisă îi venea de minune, scoţându-i în evidenţă corpul atletic pe care-l întreţinea de ani de zile prin exerciţii. Foarte puţini din colegii lui şi, spera el, niciunul dintre studenţi nu-i cunoşteau trecutul. Pentru ei era un profesor de economie cu excelente referinţe, care dădea teste dificile şi pretindea mult studenţilor. Unii dintre profesori nu erau de acord cu ideile lui şi la început fuseseră îngrijoraţi că ar putea supăra părinţii unor studenţi bogaţi, dar atâta vreme cât doctorul Montgomery a stat în banca lui şi nu a fost implicat în nici un scandal l-au acceptat. Nu ştiau de bogăţia familiei lui sau că în timpul vacanţelor participa la cursele de automobil şi nici nu ghiceau că mai există o altă latură a lui Henry

Montgomery.

Hank merse pe jos aproximativ o milă şi jumătate până la locuinţa lui situată la capătul unei străduţe liniştite.

Casa, construită din cărămidă, era înconjurată de vegetaţia luxuriantă specifică ţinutului însorit al Californiei. Hank zâmbi la vederea casei, tânjind după liniştea şi grija maternă a doamnei Soames, menajera casei. Avea de citit lucrările studenţilor şi apoi trebuia să continue munca la cea de-a doua carte despre management.

În clipa când deschise uşa casei, doamna Soames năvăli în cameră, aducând cu ea un amestec de mirosuri de mâncare, cu faţa numai zâmbet. Doamna Soames era o excelentă bucătăreasă, dar îşi etala pe haine diverse feluri de mâncare.

— Ai venit, spuse ea fericită, întinzându-i o scrisoare. E de la oamenii aceia din Nord de care vrea guvernatorul să ai grijă.

— Nu asta e ceea ce a spus el, începu Hank. A… Se opri, pentru că nu avea niciun rost să-i explice din nou care era de fapt meseria lui. Deschise scrisoarea în timp ce doamna Soames rămase în picioare privindu-l, ştiind că n-avea niciun rost să-i ceară să plece. Se încruntă când termină de citit.

— Se pare că familia Caulden vrea să vin şi să stau la ei. Vor să fiu oaspetele lor până ce hameiul va fi cules.

— Pun la cale ceva, spuse suspicioasă doamna Soames.

Hank se frecă pe nas.

— Probabil că vor să-i cunosc şi să-i plac. Nu voi putea ţine partea lucrătorilor, atâta vreme cât stau în casa luxoasă a proprietarului.

— Deci, ai de gând să te duci la ei?

Hank puse scrisoarea pe masă.

— Le voi refuza oferta generoasă. Mai am treabă aici cu nişte studenţi, aşa că voi rămâne până aproape de sosirea culegătorilor de hamei.

— Bine! spuse hotărâtă doamna Soames. Acum stai jos şi odihneşte-te. Ţi-am pregătit o cină grozavă.

Doamna Soames merse la bucătărie fiind mai puţin calmă decât părea Hank.

Prea multă lume profita de dragul ei doctor Hank. Dar doctorul Hank credea că trebuie să-i ajute pe cei mai amărâţi ca el şi şi-ar fi sacrificat şi viaţa pentru ei. Ea ştia lucrul ăsta mai bine decât oricine. Cu şase ani în urmă fusese căsătorită în Maine cu un bărbat odios, care-i fusese soţ aproape douăzeci de ani. Era beţiv. O bătea. Avea cicatrici din cauza bătăilor lui, dar nimeni nu voia s-o ajute să scape de el. Familia ei îi spunea că se căsătorise cu el la bine şi la rău şi că se întâmplase să dea numai peste rău. Îi impresiona când îi vedeau cicatricile, dar n-aveau cum s-o ajute. Poliţia nu se amesteca.

Spitalul unde petrecuse o săptămână odată când aproape o omorâse

i-o dăduse înapoi lui. Fugise de la el de trei ori, dar întotdeauna o găsise. Aproape că-şi pierduse orice speranţă când doctorul Montgomery, conducând una din maşinile lui de curse, trecu pe acolo şi văzu cum e bătută de beţiv. Doctorul Montgomery opri maşina, sări afară, îl pocni în faţă pe bărbatul ei şi o luă pe doamna Soames în maşină. La început ea fu suspicioasă în privinţa frumosului tânăr, dar apoi se întrebă: „Ce-ar putea să vrea de la mine?"

O duse acasă la familia lui, care locuia într-o casă mare şi spaţioasă. Casa era proprietatea familiei încă de dinainte de Revoluţia Americană. Mama lui, o femeie de o frumuseţe uimitoare, coborâse pe scări şi o privise lung pe doamna Soames.

— Încă un animal rătăcit, Hank? întrebase ea şi apoi îşi continuase drumul mai departe.

Doamna Soames stătu la familia Montgomery timp de trei luni încercând să se facă cât mai utilă, până când doamna Montgomery spuse că nu mai poate ţine casa fără ea.

Doctorul Hank i-a obţinut divorţul şi pentru a fi sigur că nimic n-o va mai supăra îi ceru să vină cu el în California unde fusese numit profesor de economie.

Doamna Soames acceptase bucuroasă şi ultimii cinci ani fuseseră cei mai fericiţi din viaţa ei, dar acea trăsătură a lui de caracter, care o salvase pe ea, era cea care o îngrijora cel mai mult. Îi păsa prea mult de cei mai necăjiţi decât el. Îi păsa de cel care aducea cărbunii şi o punea pe doamna Soames să păstreze întotdeauna o bucată de plăcintă pentru el. Cu toate acestea existau câţiva oameni, persoane cunoscute şi cu o educaţie aleasă, cu care doctorul Hank nu fusese tocmai politicos.

Anul trecut fusese publicată acea cartea a lui, care produsese atâta agitaţie.

Ştia că era ceva în legătură cu a fi de partea servitorilor şi a oamenilor de jos. Dar Doamna Soames era convinsă că era o carte bună, dar care crease cu siguranţă multă neliniște. Unioniştii veniseră sa-l viziteze. Păreau foarte nervoşi, ochii li se învârteau peste tot, iar doamna Soames număra banii pe care îi lăsară în urma lor.

Băgă plăcinta în cuptor şi apoi începu să zdrobească cartofii. Iar acum, aceşti fermieri bogaţi voiau ca dragul ei doctor Hank să vină să locuiască o vreme la ei. Voiau să-l corupă, cu siguranţă. Voiau să-i dea să bea vin la fiecare masă, să-l hrănească cu sosuri franţuzeşti şi să-l provoace o indigestie.

Şi, ce era cel mai rău, voiau să-i primejduiască viaţa dragului ei doctor Hank pentru acele scursori ale societăţii. Dragul, nepreţuitul ei doctor Hank n-avea de ce să-şi rişte viaţa pentru o mână de oameni pe care nici măcar nu-i cunoştea. Avea destule de făcut la colegiu.

Lăsă deoparte cartofii piure şi se duse în camera de zi, de alături. El

stătea relaxat pe canapea citindu-şi hârtiile şi sorbind din whisky. Soarele care apunea îi lumina părul blond şi-l făcea să arate ca un înger. Era frumos ca un înger, se gândi ea, privindu-i profilul. Un bărbat atât de frumos! Atât de bun, de generos, de drăguţ!

Traversă camera pentru a trage draperiile, ca lumina soarelui să nu-l deranjeze şi văzu o limuzină decapotată trăgând în faţa casei. Un şofer într-o uniformă de un alb impecabil stătea în faţă. Pe locul din spate era o femeie tânără şi frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albă de mătase, având pe cap o pălărie enormă, le fel de albă, decorată cu pene de struţ ce-i cădeau uşor de-a lungul feţei. Părul femeii era de un roşu puternic, singura culoare ce contrasta cu albul general.

Doamna Soames trase la loc draperiile şi îşi roti ochii în sus. O făcuse din nou.

Ea încercase să-i explice că era bine să salveze bătrânele ca ea din situaţii neplăcute,

Dar atunci când salva tinere, acestea aşteptau ceva de la el… ceva în genul căsătoriei şi al unei familii, de exemplu.

Îi aruncă o privire dezgustată. Era prea matur ca să facă lucruri din astea.

Merse în faţa lui, îi luă ziarul din mână şi începu să-l împăturească.

— Ai un musafir, îi spuse ea sec. Înaltă, cu părul roşu, cred că e făcut cu henna, foarte drăguţă,

Hank îşi dădu whisky-ul peste cap şi privi nedumerit.

— Nu-mi amintesc…

Când bărbaţii au goluri în memorie, n-ai ce să faci.

Existau chiar atât de multe femei în viaţa lui, încât nu şi-o amintea pe această femeie uimitoare? îşi îngustă ochii în timp ce-i luă paharul şi-l băgă într-unul din buzunarele şorţului.

— Are nişte sâni cât prora unui vapor.

Hank zâmbi, amintindu-şi despre cine era vorba.

— Blythe Woodley.

Gura doamnei Soames exprima dezaprobare.

— Are un catalog de mostre pentru tapet în mână.

Faţa lui Hank păli.

— E în faţa casei? Cred că eu voi ieşi prin spate. Spune-i…

— Nu-i voi spune *nimic* zise indignată doamna Soames.Ai făcut-o pe biata femeie să creadă ceva ce nu-i adevărat, aşa că va trebui să dai ochii cu ea, ca un bărbat adevărat, nu să fugi prin spate ca un laş. Vru să mai spună ceva, dar renunţă, se întoarsa pe călcâie şi ieşi din cameră.

Hank îşi îmbrăcă încet jacheta şi se pregăti să înfrunte persoana care trebuia să vină. Blythe îi fusese studentă în urmă cu trei ani. El fusese impresionat de inteligenţa ei, de dorinţa de cunoaştere, de grija cu care îşi făcea lucrările, de întrebările pe care le punea în timpul

orelor şi nu în ultimul rând de sânii ei enormi.

Nu fusese nimic între ei. Nici chiar atunci când ea rămăsese după ore pentru a-i mai pune întrebări şi pentru a-i da ocazia ca între ei să fie o relaţie mai intimă, el se ţinuse la distanţă. Nu se atingea de studentele lui.

La începutul noului an şcolar el se aşteptase să o vadă din nou, dar ea nu mai apăru. Apoi, într-o zi, o văzu traversând curtea universităţii îmbrăcată cu o rochie care era mai potrivită pentru dans decât pentru şcoală. O oprise şi o întrebase ce mai face. Nu-i plăcu ce află, familia ei, care era destul de săracă – nu ca a lui Hank – o prezentase fiului unui vechi prieten de-al tatălui ei. Petrecuseră vara împreună şi sfârşiseră prin a se logodi. Abia după logodnă află că el nu era de acord ca ea să-şi continue studiile. La insistenţele familiei ei şi a lui renunţase la facultate şi se înscrisese la o şcoală de artă culinară.

Lui Hank nu-i plăcu acest lucru. Detesta ideea de a dispune cineva cum vrea de viaţa altei persoane, dar dacă asta o făcea pe Blythe fericită nu era treaba lui.

Îi spusese că mergea să ia prânzul cu logodnicul ei şi, sub impulsul momentului, îl invită şi pe el. Tot sub impulsul momentului el acceptă. Poate că nu fusese vorba doar de impuls, ci şi de tonul vocii lui Blythe, de rugămintea care se ascundea în spatele cuvintelor, de tristeţea din ochii ei. Luă prânzul cu ei şi văzu că lucrurile stăteau mai rău decât se aşteptase. Logodnicul lui Blythe era evident speriat la gândul că viitoarea lui soţie ar putea fi la fel de deşteaptă sau chiar mai deşteaptă decât el. Îi explică binevoitor lui Blythe menu-ul scris în limba franceză. Hank ştia că Blythe vorbea şi scria fluent în limba franceză. Îl întrebă pe Hank despre cartea lui, apoi, înainte ca el să răspundă, o bătu părinteşte pe Blythe pe mână spunând că ar fi mai bine să n-o plictisească cu o asemenea conversaţie intelectuală. Iar Blythe fusese singura fată care anul trecut greşise răspunsul la o singură întrebare la examenul din finalul anului şcolar!

Nu-i plăcuse ceea ce văzuse, dar n-avea de gând să intervină. Aflase deja că atunci când interveneai între o femeie drăguţă şi logodnicul ei sau soţul ei sau tatăl ei aceasta aştepta în final s-o iei de nevastă. Femeile urâte îţi mulţumeau din suflet pentru ajutor şi-şi vedeau de treaba lor, dar femeile frumoase se aşteptau să-ţi petreci restul vieţii alături de ele.

Aşa că, plecase de la acel prânz fără să facă nimic, fără să-i spună că-şi va irosi viaţa alături de acel bărbat plin de el. Dar apoi…

Ieşise câştigător în cursa *Hamman Derby* şi era asaltat de toţi, din toate părţile, care îl felicitau. Nu se mai simţea ca un profesor de economie, ci ca un bărbat tânăr şi puternic ce ţinea în mână un trofeu de argint în timp ce toată lumea îl ovaţiona. Şi apoi, la marginea mulţimii o văzu pe Blythe Woodley îmbrăcată în rochia albă, cu părul

ei roşu ce-i cădea pe spate. Nu mai stătu pe gânduri, întinse braţul liber spre ea şi ea veni şi se lipi de el ca un al doilea trofeu.

La hotel, după ce închisese uşa în urma lor, pentru o clipă doar îi reveni judecata şi-i spuse că ar fi mai bine să plece. Dar atunci ea şi-a ridicat uşor fusta peste genunchi şi el a văzut un picior îmbrăcat în ciorapi de mătase neagră.

Putea rezista la aproape orice pe lume, dar nu la ciorapi negri de mătase şi la picioare lungi şi subţiri. Ar fi fost în stare chiar să-şi trădeze ţara, dacă o femeie i-ar fi pus această problemă în timp ce-şi descoperea piciorul îmbrăcat în ciorapi negri de mătase. Petrecuseră acel weekend împreună. Fuseseră două zile minunate şi senzuale în care făcuseră baie în şampanie, apoi într-o dimineaţă călăriseră împreună până în deşertul Arizona unde făcuseră dragoste lângă un cactus uriaş.

Luni dimineaţă îşi luase rămas-bun de la ea şi se întorsese acasă, crezând că şi ea s-a întors la logodnicul ei.

Dar iată că acum, o lună mai târziu, ea era în faţa uşii de la intrare aducând un catalog de mostre pentru tapet. Şi el ştia bine ce înseamnă când o femeie are aşa ceva în mână: înseamnă căsătorie.

Simţi nevoia unui alt pahar de whisky, dar un ciocănit în uşă îi spuse că era prea târziu. Doamna Soames îl găsi mai târziu, stând pe întuneric şi sorbind dintr-un alt pahar de whisky. Spre dezamăgirea ei văzu carafa pe jumătate goală. Aprinse o veioză, dar în afara clipitului des pentru a se acomoda cu lumina, el nu făcu altă mişcare. Prin cameră erau împrăştiate bucăţi rupte din mostrele de tapet, ca şi cum cineva furios le sfâşiase… ceea ce probabil că se şi întâmplase, se gândi ea făcând o grimasă.

Nu avea de gând să-l lase să stea acolo şi să-şi plângă de milă.

— O meriţi din plin, ştii doar, Îi spuse ea furioasă. Le faci pe toate să creadă acelaşi lucru. Le faci să se îndrăgostească de tine şi apoi nu vrei să te căsătoreşti cu ele. Şi dacă tot am ajuns la acest subiect, de ce nu te însori cu una din ele?

Tânăra aceea, domnişoara Woodley, mi s-a părut foarte respectabilă. Ai douăzeci şi opt de ani şi e timpul să te aşezi la casa ta şi să-ţi întemeiezi o familie. Poate că atunci vei înceta să mai participi la cursele alea nebuneşti şi să mai furi femeile altor bărbaţi. Ea se opri din tiradă când îl văzu ce trist arăta. Se aşeză lângă el şi-l bătu cu dragoste pe mână.

— Partea cea mai nostimă, spuse el încet, este că vreau să mă căsătoresc, numai că n-am găsit femeia potrivită. Nu că ar fi ceva în neregulă cu Blythe. Este perfectă. Este deşteaptă şi interesantă, arată grozav, e nemaipomenită în… mă rog, e o companie nemaipomenită şi provine dintr-o familie destul de bună, ca s-o mulţumească pe bunica mea.

— Atunci ia-o de nevastă, spuse doamna Soames. Sau cel puţin fă-i curte. Nu cred că-ţi va trebui mult ca să te îndrăgosteşti de ea.

El sorbi din paharul de whisky.

— N-aş putea s-o iubesc niciodată. Nu ştiu de ce, dar simt că nu este cea care mi-e destinată mie. Am senzaţia că într-o bună zi o voi întâlni pe acea femeie şi voi şti din prima clipă că pe ea o aşteptam. Se întoarse şi zâmbi către doamna Soames. Sună cam metafizic, nu-i aşa?

— Mie îmi sună de parcă ai băut prea mult whisky pe stomacul gol. Se ridică.Acum vino să mănânci.

Hank nu se mişcă, ci continuă să privească fix înainte.

— Voi pleca la ferma familiei Caulden spuse el. Cred că e cazul să-mi iau puţină vacanţă.

Doamna Soames fornăi pe nas.

— Vrei de fapt să pui distanţă între tine şi biata domnişoară Woodley. Asta-i tot ce vrei.

Hank o privi cu tristeţe.

— Nu am făcut nimic care s-o facă să se gândească la căsătorie. Ea doar…

— Vino să mănânci, spuse exasperată doamna Soames. Tot ce sper e ca acest domn Caulden să n-aibă vreo fiică, asuprită sau nedreptăţită sau ceva în genul ăsta şi pe care să simţi că-i de datoria ta s-o salvezi.

Hank zâmbi viclean şi se ridică de pe canapea.

— Dacă are o astfel de fiică jur că nu mă voi atinge de ea. Chiar dacă va purta ciorapi negri de mătase şi va da buzna în camera mea în mijlocul nopţii, nu mă voi atinge de ea.

Doamna Soames preferă să ignore această afirmaţie.

Trei

Amanda îşi înăbuşi încă un căscat şi încercă să nu se uite cu dezgust la teancul mare de cărţi de pe biroul ei. De câteva zile nu mai făcuse altceva decât să citească pentru a se pregăti de vizita profesorului. Atât tatăl ei cât şi Taylor o înnebuniseră în legătură cu importanţa vizitei acestui bărbat şi de cât era de important ca ea să fie o gazdă bună.

— Şi mai ales, ţine-l la distanţă de aici, spusese J. Harker. Nu vreau să-l văd dând târcoale pe pământul meu.

Taylor îi dăduse o întreagă listă cu muzeele şi locurile cele mai interesante de vizitat. Poate că se va duce cu el la Terrill City pentru a vizita biblioteca de acolo.

Voia ca Amanda să-şi pună la punct cunoştinţele de istorie locală, pentru a putea fi un ghid atotştiutor. Tot ce-şi dorea Amanda era să-i mulţumească pe cei doi bărbaţi din viaţa ei, dar acum, cu venirea acestui doctor Montgomery, acest lucru părea imposibil. Teama pe care o încercau tatăl ei şi Taylor, că Amanda s-ar putea comporta ca mama ei, începuse s-o încerce şi pe ea. Nu trebuia în niciun caz să uite ce avea de făcut. Trebuia să-l facă pe tatăl ei şi pe Taylor să fie mândri de ea. Acest profesor era un om de o vastă cultură şi nu trebuia să se facă de râs în faţa lui. Taylor spusese că Amanda avea o latură frivolă în interiorul ei, fără îndoială, moştenită de la mama ei, ce trebuia suprimată. Şi mai spusese că rezultatul întregii poveşti cu liderii sindicali depindea de impresia pe care Amanda i-o va face acestui profesor.

Foarte multe depindeau de cunoştinţele ei intelectuale şi de impactul lor asupra doctorului Montgomery. Amanda îşi concentra atenţia asupra cărţilor.

Hank conducea micuţul Mercer decapotabil prin partea de sud a Californiei, bucurându-se de mirosul florilor şi de briza uşoară. Era o maşină frumoasă de vară, fără acoperiş, fără uşi, doar un schelet galben, cu roţi galbene şi scaune tapiţate în piele neagră. Hank de-abia aştepta câteva săptămâni de odihnă, la ferma de hamei a familiei Caulden. Îşi imagină cum doamna Caulden, o femeie grasă, servea biscuiţi fierbinţi, în sos, în fiecare dimineaţă. Se gândi că va sta întins în hamac şi va moţăi la căldură. Va fi plăcut să fie o vreme departe de studenţi şi de lucrări şi de examene.

Kingman se afla la nord de Sacramento şi el încetini viteza ca să poată privi. Era un oraş de mărime mijlocie construit în jurul a cinci centuri destinate camioanelor, iar după agitaţia oamenilor părea un loc prosper. În clădirea Operei se prezentau în fiecare vineri şi

sâmbătă seara filme, iar în timpul săptămânii la matineu. Străbătu apoi o zonă rezidenţială, plină de case înstărite. La o benzinărie din partea de vest a oraşului întrebă unde este ferma Caulden. Vânzătorul se răsuci şi-i arătă cu degetul spre linia orizontului. Tot ce Hank văzu în zare fu un alt oraş.

— E aproape de acel oraş? întrebă Hank.

— Acel „oraş" e ferma, îi replică vânzătorul, Hank rămase câteva clipe şi privi în depărtare la clădirile ce se întindeau în zare şi începu să înţeleagă de ce cei de la Uniunea Muncitorilor voiau, să înceapă cu această fermă. Era suficient să se întâmple ceva acolo şi vestea se va duce în întreaga lume. Se urcă înapoi în maşină şi porni spre ferma Caulden. Trecu de câteva drumuri secundare, care cu siguranţă că duceau la fermă şi se opri când dădu de un alt drum mult mai larg cu palmieri şi straturi de flori de o parte şi de alta. O luă pe acesta şi după ce parcurse o jumătate de milă, ajunse la o casă de cărămidă cu două etaje, înconjurată de o verandă largă. Nu ieşi nimeni afară la zgomotul făcut de maşina lui, aşa că merse până în dreptul uşii şi ciocăni. Deschise o servitoare neprietenoasă şi fără chef, care îi luă pălăria de pai din mână şi-l conduse din micul vestibul întunecat de la intrare într-un alt hol, mult mai mare. În stânga erau nişte uşi franţuzeşti şi servitoarea bătu politicos, apoi deschise una din ele într-o parte.

— Vă aşteaptă, spuse ea şi Hank intră în bibliotecă, chiar în faţa lui, era un şemineu flancat pe părţi de două ferestre înalte, de la podea până la plafon, ce dădeau într-o seră. Hank se bucură în gând la vederea serei şi se gândi că-i va face plăcere s-o viziteze, în dreapta lui se aflau încă două uşi, ambele închise. În stânga simţi că cineva îl priveşte, aşa că se întoarse şi văzu doi bărbaţi. Cel mai în vârstă avea privirea încăpăţânată a unui copil care e forţat să facă ceva ce nu voia. Celălalt, mai tânăr, arăta exact ca un manechin dintr-un magazin. E un om fără sentimente, se gândi el, şi imediat îl plăcu mai mult pe bărbatul mai în vârstă.

— Sunt J.Harker Caulden, spuse bărbatul mai în vârstă, voind parcă să-l provoace pe Hank. Şi acesta e ginerele meu, Taylor Driscoll.

Hank îi întinse mâna, dar Caulden o ignoră, aşa că se întoarse spre Driscoll. Mâna acestuia era la fel de rece ca întreaga lui înfăţişare şi păru fragilă în mâna lui Hank,

— Nu arăţi ca un profesor de facultate, spuse J. Harker provocator.

Înainte ca Hank să-i poată răspunde, Taylor făcu un pas înainte.

— Ceea ce domnul Caulden vrea să spună, doctore Montgomery, este că ne aşteptam să fiţi mai în vârstă, mai matur.

Hank zâmbi.

— Sper că nu vă dezamăgesc.

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Taylor. Sunteţi binevenit, îmi

închipui că vreţi să vă odihniţi înainte de prânz. Martha vă va conduce în camera dumneavoastră.

Hank înţelese că fusese concediat. Dădu din cap şi părăsi camera. Nu sunteţi mai dezamăgit decât mine, domnule Iceberg, se gândi el. Speram să întâlnesc o fermă micuţă şi prietenoasă. Bineînţeles, putea pleca într-o zi sau două. Între timp, o urmă pe Martha pe scări.

J. Harker mesteca abătut capătul unui trabuc neaprins şi mergea cu paşi grăbiţi prin bibliotecă.

— Nu-mi place deloc, spuse ei. Nu arată cum ar trebui să arate un profesor universitar. Arată prea tânăr, prea sănătos. Pare de parcă ar fi în stare să iasă afară în câmp şi să conducă el însuşi o grevă.

— Încă un motiv în plus ca să-l ţinem aici şi să-l supraveghem. Trebuie să recunosc că vârsta şi felul cum arată m-au şocat în prima clipă, dar voi încerca să repar nepoliteţea noastră de la primire. Trebuie să-l ţinem departe de câmp. Trebuie să economisim fiecare bănuţ anul acesta, altfel vom pierde totul.

— Nu-i nevoie să-mi reaminteşti lucrul acesta, spuse cu amărăciune J. Harker.

Numai că nu…

— Nu arată aşa cum ar trebui să arate un profesor, spuse Taylor întrerupându-l.

—Amanda va…

— Amanda! Doar nu-ţi închipui c-o voi lăsa singură cu el!

Faţa lui Taylor se animă puţin.

— Am învăţat-o ce trebuie să facă şi e ascultătoare. Ne va ajuta acum, când avem nevoie de ea.

J. Harker privi încruntat spre bărbatul care urma să-l devină ginere. Taylor părea să aibă deplină încredere că va obţine tot ce dorea de la viaţă. Cu ani în urmă Harker voise să-l căsătorească cu Amanda, dar el spusese că trebuie să aştepte până va fi „îndeajuns de pregătită”. Harker nu protestase, dar acum credea că Taylor face o greşeală, dacă o va lăsa pe Amanda singură cu acest bărbat tânăr, care arată atât de bine.

— Vei regreta asta, spuse Harker. Prin venele ei curge sângele maică-si.

— O cunosc pe Amanda. Bărbatul ăsta are ceva… insolent, care îi va displace Amandei. Ai încredere în mine. Ne va fi de ajutor.

— Ai mai multă încredere în femei decât mine, spuse Harker, mestecându-şi trabucul.

Dormitorul în care Martha îl conduse era destul de drăguţ. Era primul de la etajul al doilea şi avea ferestrele orientate spre est şi spre vest. Avea un balcon micuţ cu două scaune de fier forjat şi o măsuţă metalică.

Ieşi pe balcon şi privi în stânga lui unde se vedea acoperişul terasei

de la primul etaj încadrat de nişte ferestre care, presupunea Hank, dădeau în alt dormitor. Camera lui era curată şi întunecoasă, iar mobila era de bună calitate, dar nu avea nimic din aerul familiar pe care doamna Soames îl imprimase casei sale.

Privi cărţile din bibliotecă, dar nu găsi nimic care să-l intereseze, aşa că începu să-şi despacheteze lucrurile.

Refuzase oferta Marthei de a-l ajuta la despachetat. Îşi scoase jacheta prăfuită de pe drum, îşi suflecă mânecile cămăşii şi se îndreptă spre camera pe care Martha i-o indicase ca fiind baia. Găsi uşa închisă, aşa că ciocăni.

— Da? se auzi vocea unei femei.

— Iertaţi-mă, spuse Hank. Vin mai târziu.

— Voi ieşi în trei minute şi jumătate, spuse femeia.

Hank o pornise deja spre camera lui, când auzi ultima propoziţie. O femeie care ştia exact cât timp va sta în baie?

Hank se opri şi se sprijini de un perete de unde putea vedea ceasul şi uşa de la baie.

Când trecură trei minute, căută în buzunar o monedă, pentru a paria dacă femeia va fi punctuală sau nu. După exact trei minute şi jumătate, uşa băii se deschise şi Hank văzu ieşind ceea ce el considera că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse. Înaltă, subţire, prea subţire, cu ochi mari, căprui, care păreau circumspecţi, trişti, înspăimântaţi şi curioşi în acelaşi timp. Un păr bogat, de culoarea castanei.

El nu realiză cu ce era îmbrăcată pentru că şi-o imagină în mai toate toaletele în acelaşi timp: în catifea medievală, în muselină din vremea lui Napoleon, în tafta victoriană şi în in din perioada regelui Eduard.

Monedele din mână îi căzură pe jos.

— Pot să vă ajut? întrebă femeia din viziunea lui.

— Eu… ăăă… eu… se bâlbii Hank prosteşte.

În secunda următoare vizunea dispăru şi el văzu din nou clar în faţa lui. Nu, nu era cea mai frumoasă femeie din lume. Era foarte drăguţă, e-adevărat, dar, teoretic vorbind, nu era la fel de frumoasă ca Blythe Woodley. Cu toate acestea nu-şi putea lua privirea de la ea.

— Sunteţi cumva doctorul Montgomery? întrebă ea.

El începea să-şi revină treptat.

— Da, eu sunt. Şi dumneavoastră?

— Amanda Caulden. Bine aţi venit în casa mea.

Îi întinse mâna şi lui îi trebui mult până să realizeze ce trebuie să facă. Ce naiba se întâmpla cu el?

— Mulţumesc foarte mult. L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră şi pe ginerele său.

Probabil că aveţi o soră care e căsătorită.

Încerca din răsputeri să lege o conversaţie, dar simţea că se pierde în ochii ei. Nu din nou, Montgomery, îşi ordonă el, amintindu-şi ce se întâmplase cu Blythe Woodley.

Nici să nu-ţi treacă prin cap.

— Taylor este logodnicul meu. Acum, doctore Montgomery, vă rog să mă scuzaţi. Am întârziat.

— Plecaţi? spuse el şi se blestemă în gând pentru tonul lui. Fusese tonul plângăreţ al unui băieţel supărat că mama lui pleacă.

— Nu, ne vedem la masa de prânz. Să vă ajut în adunarea monedelor?

— Nu, mă descurc singur, spuse el repede şi se aplecă imediat căutând după o masă una din monede. Se întoarse apoi pentru a o privi pe Amanda şi luă masa în cap. Ea făcu un pas înainte şi salvă în ultima clipă o vază de fiori, care era gata să cadă.

— Poate ar fi bine să chem o servitoare, îi sugeră ea.

— Nu, e-n regulă, spuse el lovindu-se pentru a doua oară.

Amanda îi aruncă o privire lipsită de orice expresie, apoi deschise uşa camerei de lângă camera lui şi dispăru înăuntru.

Hank rămase în patru labe şi înjură în continuu timp de cinci minute, dar nu reuşi să-şi gonească din minte imaginea ei. O vedea ca pe o pictură a lui Fragonard: într-un balansoar râzând, cu fusta de satin fluturând în vânt, lăsând să se vadă lenjeria de dantelă şi pantofii mici, decoraţi cu catarame bătute în pietre. Şi-o imagină alergând prin lanuri de grâu aurii, cu părul ei lung fluturându-i pe spate. O văzu dansând un tango îmbrăcată într-o rochie mătăsoasă.

Şi-o imagină în braţele lui. Se ridică în picioare şi, cu ochii aţintiţi asupra camerei Amandei, merse încet spre uşă şi fără să ştie ce face puse o mână pe ea, în aceeaşi clipă Amanda deschise uşa camerei şi… aproape că se trezi cu mâna lui Hank pe faţă.

Fu prea speriată pentru a face ceva. Rămase privindu-l fix, cu ochii măriţi de uimire.

— Eu… ăăă, monedele. Eu… se bâlbii el, apoi renunţă şi zâmbi.

— E ora prânzului, spuse ea categoric şi se întoarse într-o parte, pentru a putea trece pe lângă el.

Se opri pe scări şi-şi puse mâna pe piept, încercând să-şi liniştească bătăile inimii.

Bărbatul ăsta este oare nebun sau doar foarte excentric? Nu arată ca un profesor universitar.

De fapt, se comportă de parcă nu judecă. Când ieşise din baie, îl găsise stând pe hol, holbându-se la ea, de parcă nu mai văzuse nici o femeie în viaţa lui. Amanda privise în jos, crezând că poate uitase să îmbrace vreun articol important de îmbrăcăminte. Apoi aruncase monedele alea pe podea şi îngenunchease după ele, lovind aproape toată mobila din jur, în căutarea lor.

Ce urmase apoi, în clipa când deschisese uşa şi nimerise cu faţa în palma lui, nici nu voia să-şi mai amintească. Continuă să coboare pe scări.

— Amanda, ai întârziat, spuse Taylor sever.

— Eu… l-am întâlnit pe doctorul Montgomery.

Taylor continua s-o privească.

— Este mult mai tânăr decât ne aşteptam şi de aceea, mult mai periculos. Trebuie să fie tinut ocupat în permanenţă. Ai studiat subiectele pentru discuţia de azi?

— Da, spuse ea cu o voce care venea de departe. Nu se putea plânge lui Taylor. Nu-i putea spune că nu îl plăcea pe doctorul Montgomery, ba chiar că-i era frică de el. Taylor dorea ca ea să-şi petreacă timpul cu el şi trebuia să o facă… de dragul lui Taylor.

Doctorul Montgomery intră în sufragerie după cinci minute. Cel puţin de data asta era îmbrăcat corespunzător.

Deşi locuia în aceeaşi casă cu Taylor de opt ani, deşi împărţeau aceeaşi baie, Amanda nu-l văzuse niciodată cu mânecile suflecate, aşa cum îi apăruse doctorul Montgomery la prima lor întâlnire. Acum era îmbrăcat într-un costum lejer, poate mult prea lejer şi avea un mod de a sta pe scaun total necorespunzător.

— Am întârziat cumva? întrebă el. Îmi pare rău. Mi-a luat destul de mult să găsesc toate monedele alea. Nu-mi pot permite să pierd nimic, nu pe banii mei, spuse el zâmbindu-i Amandei, de parcă împărtăşeau o glumă pe care numai ei doi o ştiau.

Amanda nu-i răspunse la zâmbet.

— Mă întreb, doctore Montgomery, dacă am putea discuta despre unele din subiectele din cartea dumneavoastră. Hank privi în farfuria din faţa lui uimit.

Pe masă nu existau boluri sau castroane de unde să serveşti mâncarea, ci fiecare avea pusă deja mâncarea în farfuria din faţa lui. Păreau nişte resturi de mâncare: un peşte subţire, ce părea îmbibat cu apă, cam şase păstăi de fasole verde, trei felii de roşii. Era înfometat şi ceea ce avea în farfurie n-avea cum să-i umple golul pe care-l simţea în stomac. Privi la farfuriile lui Taylor şi a Amandei… acelaşi lucru, ba chiar Amanda avea chiar mai puţin decât el.

Va trebui să-şi ia ceva de mâncare mai târziu.

— Doctore Montgomery? spuse Taylor.

Hank îl privi, observă modul în care stătea pe scaun, cu umerii traşi spre spate şi cu gâtul rigid.

Îşi permitea cam mult, se gândi Hank. Să stea în capul mesei în casa altui bărbat?!

Şi ce aştepta oare, ca să se căsătorească cu Amanda?

— Ah, da, spuse el, despre cartea mea. Gustă din peştele din farfurie şi i se păru că a muşcat dintr-un burete plin cu aer. Cred că

problema principală, continuă el, este cine stăpâneşte de fapt pământul. Fermierul bogat sau muncitorul? Are dreptul proprietarul fermei să-l trateze pe lucrător după bunul său plac sau a fost abolită sclavia?

— Voi doi când aveţi de gând să vă căsătoriţi?

Amanda rămase mută în faţa grosolăniei acestui bărbat, dar Taylor era foarte mieros.

Răspunse de parcă nu auzise ultima întrebare.

— Cred că pământul aparţine fermierului. Lucrătorii nu sunt sclavi, sunt liberi să plece când vor, spuse Taylor.

— Şi să aştepte ca soţiile şi copiii lor să moară de foame? întrebă Hank. Uite, cred că ar fi mai bine să lăsăm subiectul ăsta la o parte.

— Bineînţeles, aveţi dreptate, în după-amiaza asta Amanda vă va face turul fermei şi veţi putea vedea cum funcţionează o fermă de dimensiuni atât de mari.

Hank privi peste masă la Amanda şi se gândi că ar fi mai bine să nu rămână singur cu ea. Se întrebă cât era de lung părul ei când era liber. Îşi terminase mâncarea sumară şi privea acum la Amanda şi la Taylor care mâncau deosebit de încet acea mâncare lipsită de orice gust. Păreau atât de cuviincioşi, de respectabili şi totuşi se presupunea că erau îndrăgostiţi. Trebuiau doar să se căsătorească. Se sărutau oare cu pasiune sub palmieri?

Oare Amanda se furişa noaptea în dormitorul lui Taylor?

— Dacă nu vă deranjează, aş prefera să stau într-un hamac şi să moţăi toată după-amiaza, spuse Hank. Îi văzu pe amândoi rămânând cu gura căscată la el.

Ce-am mai spus greşit acum? se gândi el.

Taylor îşi reveni primul.

— Am aranjat deja altfel şi, oricum, nu există nici un hamac, spuse el. Hank ar fi vrut să-i spună vreo două acestui bărbat arogant, dar dacă el voia ca frumoasa Amanda să-şi petreacă după-amiaza cu el, ce rost avea să se împotrivească? În afară de asta, vor putea merge împreună în oraş să găsească ceva de mâncare.

Amanda sperase ca Taylor să-l lase să stea în hamac, dar el n-o făcuse şi Amanda ştia că trebuie să aibă un motiv serios. Oricum, adăugă lenea pe lista de însuşiri a doctorului Montgomery. Trecuse deja neîndemânarea, proastele maniere din timpul mesei, îmbrăcatul neglijent. Oare ce avea să mai descopere în această după-amiază?

La sfârşitul mesei Amanda spuse:

— Ne întâlnim la 2:15 în holul din nord.

Ochii lui sclipiră jucăuşi.

— În care capăt al holului?

— Poftim?

El îi zâmbi.

— Voi fi acolo la oră 2:15 fix, nici o secundă mai târziu.

Ea îi întoarse spatele şi plecă încruntată. Exista ceva la ea ce părea să-l amuze.

Urcă la etaj pentru a se schimba şi când coborî, îl găsi aşteptând-o sprijinit de perete, de parcă era prea obosit pentru a sta pe propriile-i picioare.

— Mergem? întrebă ea.

— Dorinţa ta e un ordin pentru mine.

Nu ştia de ce, dar avea impresia că fiecare cuvânt rostit de el o călca pe nervi.

Şoferul le ţinu uşa deschisă, dar Amanda văzu că doctorul Montgomery ezita înainte de a se urca pe bancheta din spate, alături de ea. Amanda îşi dădu toată silinţa cu el, dar el nu părea că o ascultă ce spune. Taylor îi făcuse o hartă cu ruta pe care trebuia s-o urmeze prin fermă şi-i înşirase lucrurile despre care trebuia să-i vorbească. Ea memorase totul, toate sumele care se cheltuiau pentru a conduce o fermă de dimensiunile fermei Caulden.

Îi spuse doctorului Montgomery ce suprafaţă are ferma, ce cantitate de hamei produce, câţi angajaţi au. Îi arătă şi celelalte culturi ale fermei: smochini, nuci, migdali, porumb, căpşuni şi sparanghel primăvara.

Dar el nu spunea nimic. Stătea pe bancheta din spatele limuzinei şi privea pe geam.

Îi arătă via şi micuţa cramă.

— Ce-ai zice de o sticlă? întrebă el trăgând una afară din suport.

— Familia mea nu consumă alcool. Astea sunt pentru vânzare. Îi întoarse spatele şi continuă cu relatarea legată de cramă.

— Eşti o mică enciclopedie, nu-i aşa? spuse el când se întoarseră la maşină.

În alte împrejurări, Amanda ar fi luat asta drept un compliment, dar acum i se păru că tonul folosit nu era acela potrivit unui compliment. Nu ştiu ce să-i răspundă.

La ora 3:51, exact după programul prescris de Taylor, îi spuse şoferului să-i ducă înapoi la fermă, astfel încât să ajungă acasă la patru fix. Amanda îi propuse să le viziteze biblioteca, dar el îi aruncă o privire ciudată, îi spuse că-şi poate purta şi singur de grijă şi apoi plecă. Puţin mai târziu, Amanda îi văzu maşina decapotabilă îndreptându-se spre oraş.

Se aşeză la birou şi încercă să studieze cartea de texte în limba franceză, dar mâinile îi tremurau. Era un bărbat foarte neobişnuit. Nu se descurcase niciodată prea bine în prezenţa străinilor, dar acest bărbat o făcea să se simtă ciudat şi… ei bine, nu-i plăcea să se gândească la asta, dar o făcea să fie furioasă. Nu-şi bătea joc de ea pe faţă, nu o ridiculiza, dar simţea un sentiment de dezaprobare din

partea lui. Dezaprobarea nu era la adresa fermei, păruse din când în când interesat de unele lucruri. Dezaprobarea o viza pe ea. Se ridică de la birou şi se îndreptă spre oglinda mică de la toaletă. Ce nu-i plăcea oare la ea? O găsea respingătoare din punct de vedere fizic? O găsea proastă? Încercase să fie un ghid bun şi îşi petrecuse atâtea zile memorând toate datele despre fermă pe care Taylor i le scrisese, dar pe undeva simţise că dăduse greş. Oare studentele lui erau mult mai elevate decât ea?

Simţi din nou acel sentiment de furie, dar îl înăbuşi şi se întoarse la birou. Mâine trebuia să-l ducă la un muzeu în Kingman şi să-i vorbească despre indienii Digger, despre Donner Party şi despre tradiţiile mineritului în acea zonă. Ar face mai bine să-şi recitească notiţele.

Hank stătea pe un scaun într-un bar şi mânca un sandviş enorm cu friptură de vacă.

Alături avea o bere… a treia.

Ce îngâmfată mică era! se gândi el. Ce atotştiutoare şi încrezută era! îi enumerase toate datele acelea de parcă era o elevă de şcoală elementară. Ea era doamna cunoscătoare a bunelor maniere care primise sarcina grea de a se ocupa de un bărbat needucat care nu deosebea o furculiţă de un cuţit. Observase felul cum îl privise în timp ce mâncau prânzul acela lipsit de gust. Fără îndoială că gândea despre el, exact cum tatăl ei gândea despre lucrători, că ar trebui să fie recunoscători pentru marea onoare ce li se face de a lucra pe pământul fermei Caulden. Cum de mai îndrăzneau să pretindă salarii decente? Era de ajuns că el le permitea să stea sub soarele lui, că le dădea voie să îi atingă culturile! Iar ea, sfânta domnişoară Amanda, credea probabil că el este înfiorat de emoţie pentru că stă într-o casă ca a lor. Mâine probabil că mă va întreba dacă am mai văzut până acum un closet cu apă, se gândi el dând peste cap restul de bere. Nu era sigur ce-ar trebui să facă. Instinctul îi spunea să părăsească imediat casa familiei Caulden, dar simţea că are o obligaţie faţă de guvernator şi, mai presus de toate, faţă de cei din Uniune. Poate că prezenţa lui acolo ar putea preveni necazurile.

Poate că va putea milita pentru drepturile muncitorilor mai bine, dacă se află în casa familiei Caulden.

Fiind acolo, poate va fi în stare să oprească ceva înainte chiar de a se întâmpla.

Logic gândind, ştia că ar face bine să stea. Emoţional însă, ar fi vrut să plece cât mai repede de lângă această femeie rece şi logodnicul ei. Şi când se gândea că la început…

Nu ştia exact ce simţise în prima clipă, dar ea reuşise să omoare orice alt sentiment.

Ieşi din barul rece şi întunecos la lumina strălucitoare a soarelui de afară. Îşi înfundă mâinile în buzunare şi se îndreptă spre maşină. Era aproape ora cinei la familia Caulden. Se întrebă ce mâncau la cină. Pui fiert cu orez fiert sau cartofi fierţi?

Amanda nu-l văzuse niciodată pe Taylor atât de furios:

— Asta nu-i rochia pe care trebuia să o îmbraci la cină, spuse el printre dinţi.

Amanda încercă să-şi menţină spatele drept şi să nu izbucnească în plâns.

Taylor ura lacrimile.

— Am uitat. Doctorul Montgomery m-a tulburat şi…

— Cum te-a tulburat? Dacă ar fi fost posibil, Taylor s-ar fi făcut mai înalt decât era. A fost necuviincios cu tine?

— Nu, nu a fost… vreau să spun, cred că nu prea mă place.

— Nu te place? Taylor era uimit. Amanda, mă surprinzi. Credeam că ai trecut de fumurile astea de fetişcană. Ai făcut întocmai ce scria în program? l-ai explicat despre fiecare colţişor al fermei?

— Da, am făcut întocmai, am respectat fiecare minut din program.

— Atunci n-are ce să fie în neregulă. Acum du-te sus şi schimbă-te şi nu-mi mai povesti toate fanteziile tale. Ai să mă faci să cred că am ales greşit femeia cu care vreau să mă căsătoresc.

— Da, Taylor, şopti ea şi se duse în camera ei.

Ajunsă în camera ei, după ce se îmbrăcă cât putu de repede, simţi din nou acel sentiment de furie. Nu mai simţise aşa ceva de când Taylor se mutase cu ei în casă. Înainte de venirea lui era deseori furioasă: pe mama ei, pe tatăl ei, pe prietenele de la şcoală.

Apoi tatăl ei îl angajase pe Taylor şi-i dăduse dreptul de control deplin asupra Amandei. El o luase de la şcoala din Kingman şi începuse să-i dea lecţii particulare. Lucrurile luaseră o cu totul altă întorsătură atunci. Amanda învăţase curând că furia şi sfidarea erau sentimente nefolositoare. Taylor nu le aproba.

Îi făcuse Amandei un program care nu lăsa timp pentru supărare. Aşa ceva nu era permis. Taylor o angajase pe doamna Gunston pentru a fi sigur că Amanda va face întocmai cele spuse de el. Taylor fusese de părere că mama Amandei avea o proastă influenta asupra ei. La urma urmei, se ştia doar că Grace Caulden avea un „trecut”. J. Harker fusese de acord şi Grace fusese trimisă în diverse staţiuni scumpe din lume, iar când se întorsese înapoi la fermă, fiica ei nu mai avu voie să-i spună nici măcar „bună ziua”. Grace se retrăsese într-un dormitor izolat de la ultimul etaj de unde rareori mai ieşea.

În timp ce cobora scările, Amanda jură că va încerca din răsputeri să-l mulţumească pe doctorul Montgomery şi implicit pe Taylor.

Patru

Hank întârzie la cină şi simţi nemulţumirea rece a lui Taylor din clipa în care intră pe uşă. Casa asta era condusă oare după-regulile unei şcoli militare?

Din nou J.Harker nu apăru la masă şi fură numai ei trei. Dacă se putea numi „masă" ceea ce se afla în farfuriile din faţa fiecăruia. Se înşelase în ceea ce priveşte menu-ul. Era pui fiert, orez fiert şi sfeclă fiartă.

Hank nu se putu abţine să nu întrebe:

— Vă hrăniţi tot atât de bine şi mâna de lucru? Nu-i de mirare că cei de la Uniune v-au ales ca punct de începere a grevelor.

Taylor îi aruncă o privire îngheţată.

— Este sănătos pentru organism să mănânci puţin.

Amanda şi cu mine suntem împotriva alimentaţiei excesive.

— Ai câştigat, spuse Hank şi dădu la o parte farfuria din faţa lui. Pe mine vă rog să mă scuzaţi. Am ceva de citit.

— Amanda a terminat de mâncat, spuse Taylor. Ar dori să vă arate livada de migdali.

— Nu-i nevoie. Am văzut destul din fermă pentru azi. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă.

Taylor îi aruncă Amandei o privire care spunea clar că trebuie să-l urmeze pe profesor. Aceasta aruncă o privire tristă spre mâncarea rămasă pe jumătate în farfuria ei şi-l urmă pe doctorul Montgomery.

Hank se opri când o auzi în urma lui.

— Vă e teamă că aş putea vedea ceva ce nu trebuie?

— Nu înţeleg ce vă referiţi, doctore Montgomery, spuse ea fără să se prefacă.

— Nu cred că-mi poţi spune unde e bucătăria, nu-i aşa?

— Pe acolo, spuse ea, arătându-i şi pornind în urma lui.

Nu mai fusese în bucătărie de mai mulţi ani, din ziua în care Taylor o găsise mâncând prăjituri şi bând lapte. Fusese îngrozit de faptul că va deveni obeză.

În mijlocul bucătăriei mari se afla o masă de stejar plină cu bunătăţi: friptură de vită, sos, legume, rulouri pufoase, unt, salată de fructe, salată verde. Pe un dulap se aflau trei feluri de prăjituri. Servitorii stăteau jos şi mâncau, dar rămaseră cu gura deschisă când îi văzură pe Hank şi pe Amanda.

— Domnişoară Amanda! spuse bucătăreasa ridicându-se în picioare.

Hank privi spre mâncare.

— Vă supăraţi dacă mă aşez şi eu?

— Nu! strigă Amanda ştiind că Taylor se va înfuria pe ea dacă va afla că i-a permis să stea la masă împreună cu servitorii. Vreau să

spun…

Bucătăreasa, care era în casă de când Amanda era copil, pricepea mult din ceea ce se pretrecea acum în casă. Ştia, de asemenea, ce-i dăduse de mâncare acestui bărbat solid şi sănătos.

— Vă pregătesc imediat ceva de mâncare, îi spuse ea lui Hank.

— Bine, zise el, salivând de poftă. Şi de acum încolo, vreau mese adevărate.

Ea îi zâmbi.

— Dacă domnul Taylor va permite…

— Eu îţi permit, spuse Hank luându-i farfuria din mână.

— Domnişoara Amanda? întrebă bucătăreasa, ţinând în mână o farfurie goală.

Amanda nu-şi mai amintea de când nu mai văzuse atât de multă mâncare şi simţi că e gata să cedeze în faţa tentaţiei. Dar Taylor n-ar fi fost de acord; nu-i plăceau femeile grase.

— Nu, mulţumesc, spuse ea în cele din urmă.

— În regulă, zise Hank, du-mă acum în livada de migdali sau oriunde să pot sta jos şi să mănânc.

Amanda ieşi pe uşa din spate, mergând în urma lui Hank, simţind în nări mirosurile îmbietoare ale bunătăţilor din farfuria lui.

— Acolo, spuse Hank cu gura plină, arătând cu furculiţa încărcată spre micuţa casă de vară.

Ea îl urmă în interiorul căsuţei şi se aşeză la distanţă de el. Era copleşită de mirosul răspândit de mâncarea din farfuria lui.

— N-ai de gând să-mi spui când a fost asta construită? întrebă Hank, înfulecând friptura de vită. Sau din ce fel de lemn e construită?

— A fost construită în anul 1903, după ce părinţii mei şi cu mine ne-am mutat aici. E construită din lemn de chiparos şi e copia identică a unei case englezeşti pe care mama mea a văzut-o într-un catalog.

— Oh, iartă-mă. Cred că nu-ţi face plăcere să vorbeşti despre mama ta.

Ea fu surprinsă că el ştia. Dar din moment ce toată lumea din Kingman ştia, de ce n-ar fi aflat şi acest străin?

Acum mânca dintr-un corn pufos. Taylor nu era de acord să mănânce pâine şi nici unt.

— Aş prefera să nu vorbesc despre ea.

— Înţeleg. Când a murit?

— Când a murit? repetă mirată Amanda. Mama mea nu e moartă.

— Dar nu locuieşte cu voi, nu-i aşa?

— Mama nu părăseşte camera ei. Dacă vreţi, doctore Montgomery, poate ar fi mai bine să schimbăm subiectul.

Îşi întoarse capul într-o parte şi Hank continuă să mănânce şi s-o privească.

Studiindu-i profilul în lumina lunii îşi aminti de prima impresie pe

care o avusese când o văzuse pentru prima oară, aceea că ar fi venit din altă lume şi din alte timpuri.

I se părea că o mai văzuse cândva. Dar răceala, aroganţa, snobismul ei îi spuneau că se înşela. Se întreba dacă trupul ei subţire era capabil de cea mai mică energie.

Auzi un zgomot şi se întoarse. O văzu pe bucătăresă venind prin întuneric cu două farfurii, fiecare plină cu prăjituri.

— M-am gândit că poate vreţi şi altceva, spuse ea aşezând farfuriile în faţa lui.

Hank îi oferi una din farfurii Amandei, dar ea scutură din cap.

— Fă cum vrei, dar e al naibii de bun. Mironosiţă afurisită, se gândi el, eşti prea mândră să accepţi măcar o prăjitură. Fără îndoială că se temea că puritatea ei va fi pângărită dacă acceptă oferta diavolului. Se întrebă dacă ea şi Taylor s-au sărutat vreodată. Probabil că sărutul lor ar fi la fel de lipsit de gust ca şi mâncarea pe care o mâncau.

Amanda nu îndrăzni să-l privească în timp ce mânca prăjiturile. Stomacul ei făcea zgomot şi gura îi eră plină cu salivă. Dar n-ar fi îndrăznit să mănânce, pentru că Taylor ar fi putut simţi mirosul sau ar fi putut vedea urme de ciocolată printre dinţi. N-ar mai fi plăcut-o dacă ar fi fost atât de slabă şi ar fi mâncat prăjituri, ceea ce nu era trecut în program.

— Acum e mai bine, spuse Hank şi puse farfuria goală alături. Se rezemă şi-şi întinse picioarele înainte. Ce-ai programat să facem mâine? îmi închipui că mi-ai planificat toată ziua.

Ea se încruntă când îi auzi tonul cu care vorbise şi începu să citeze din programul lui Taylor.

— Vom vizita muzeul Kingman de dimineaţă, ne întoarcem acasă pentru masa de prânz, după care urmează un tur al regiunii. Iar apoi urmează cina.

— Ce faci ca să te distrezi?

— Pictez în acuarelă şi cos, răspunse ea, zâmbind pentru sine. Taylor îi dăduse note excelente la pictură.

— Cum faci faţă la distracţii? şopti el. Cum vă petreceţi tu şi iubitul tău serile în oraş?

— Nu mergem în oraş, spuse ea derutată. Taylor îi spusese că Kingman era un oraş prea provincial pentru ca să merite să-şi piardă timpul acolo. La San Francisco mergeau o dată pe an să cumpere îmbrăcăminte şi alte lucruri de care aveau nevoie. În afară de aceste două săptămâni, părăsea rareori ferma.

— Eşti prea bună pentru el, nu-i aşa? întrebă Hank realizând că fusese urâcios… Dar felul ei, arogant şi distant de a fi, refuzul de a mânca măcar o bucată de prăjitură, stârniseră tot ce era mai rău în el.

Se ridică.

— Mă duc la culcare. Vii şi tu?

— Da, spuse ea încet, aruncând o ultimă privire spre ceea ce ştia că este al doilea platou cu prăjituri.

Câteva minute mai târziu era în camera ei. Se aşeză la birou şi începu să citească despre istoria oraşului Kingman. Trebuia să memoreze aceste date înainte de a adormi. Se lăsă pe spate în scaun şi-şi dori pentru a nu ştiu câta oară ca acest doctor Montgomery să nu fi venit niciodată. Pentru un motiv pe care nu-l înţelegea încă, el părea s-o antipatizeze profund, din ce în ce mai mult, de la o clipă la alta.

Din această cauză îi era de două ori mai greu să facă faţă, trebuia să muncească mai mult ca de obicei, să piardă mesele şi să stea până noaptea târziu pentru a memora indicaţiile lui Taylor. Aşa că în noaptea asta va trebui să înveţe şi mâine, când îl va duce la muzeu, va trebui să se străduiască din răsputeri să fie un ghid bun şi să-l mulţumească. De ce oare acest bărbat era atât de greu de mulţumit?

De ce, când pe Taylor, în general, reuşea să-l mulţumească destul de uşor?

Dacă făcea ceea ce Taylor îi scria, în ordine exactă, la orele indicate, Taylor era mulţumit. Poate că ar fi mai bine să-l întrebe pe doctorul Montgomery ce i-ar face plăcere ca ea să facă. Dar nu, nu era o idee bună, pentru că ar fi putut fi în contradicţie cu programul lui Taylor şi atunci era mai bine să ignore dorinţele doctorului Montgomery.

Privi ceasul din perete şi se gândi că ar fi mai bine să se apuce de lucru.

Hank stătea în balconul camerei lui, privea stelele şi mirosea aerul parfumat al nopţii, dorindu-şi să fi avut un pahar cu whisky. Alături, în stânga lui, era camera Amandei. El putea vedea lumina care se zărea prin draperii. Vedea chiar umbra ei aşezată la birou. Ştia că ar fi putut trece din balconul lui pe acoperişul terasei şi de acolo ar fi ajuns direct în faţa ferestrei ei. Şi apoi, ce-ar fi făcut? se gândi el. Domnişoara Amanda îi va spune probabil câţi metri sunt de la balconul lui la fereastra ei. Se întrebă ce-ar face ea dacă ar săruta-o. Îi va spune oare istoria sărutului? Se întoarse în camera lui, se dezbrăcă şi se băgă în pat.

Adormi imediat, dar după câteva ore se trezi şi nu putu rezista impulsului de a ieşi pe balcon. Lumina din camera Amandei era încă aprinsă şi ea stătea tot la birou.

Încruntându-se, se întoarse în pat. Indiferent cât era de mironosiţă, era foarte silitoare în ceea ce făcea.

Când se sculă în dimineaţa următoare realiză că e destul de târziu şi că lumea era deja la lucru. Se îmbrăcă repede şi coborî în goană pe scări. Amanda şi Taylor erau în uşa sufrageriei. Taylor îşi privea ceasul de buzunar, iar Amanda stătea supusă în spatele lui.

— Cred c-am întârziat din nou, spuse el fără să-i pese prea mult şi

intră pe lângă ei în sufragerie. Pe bufet erau platouri de argint pline cu jumări de ouă, biscuiţi, sos, şuncă, felii de ananas, brioşe şi sirop. Ah, spuse el cu vocea unui om flămând. Îşi umplu o farfurie şi se aşeză, apoi privi în sus şi văzu că Taylor şi Amanda îl studiau. Pe faţa rece a lui Taylor era o umbră de dispreţ, dar când o privi pe Amanda… Fu ceva de scurtă durată, dar lui i se păru o privire plină de melancolie, chiar de foame, dar imediat dispăru şi ea îşi coborî ochii la oul apos din paharul din faţa ei.

După ce terminară micul-dejun Hank aproape gemu când văzu limuzina şi şoferul care-i aşteptau. Încă o zi de tururi şi de explicaţii. O oră mai târziu se aflau în muzeul Kingman care, din câte îşi dădea seama Hank, era un omagiu adus familiei Caulden.

— Tatăl meu a cumpărat patru ferme în acelaşi timp, spuse Amanda. Erau foarte ieftine din cauza nămolului de la minele din vecinătate, care a făcut ca râul Glass să-şi iasă din matcă şi să-şi depoziteze tot nămolul pe pământul din jur. Cu o mare cheltuială tatăl meu a cărat nămolul şi a scos la iveală solul fertil de dedesubt. De asemenea, a pus capăt mineritului.

— Sunt convins de asta, murmură Hank.

— Apoi a irigat terenul şi…

— A devenit bogat, încheie Hank.

Amanda privi în gol. Îi arătase încă o dată foarte clar că n-o plăcea, nici pe ea, nici pe familia ei.

— Când a cumpărat tatăl tău acest muzeu? întrebă el.

— În urmă cu doi ani. Nu înţelese de ce el râse când auzi asta.

— Hai să mergem, am văzut destul. Să ieşim afară.

— Dar nu e încă timpul. Mai avem de stat încă patruzeci şi două de minute aici.

— Am de gând să-mi petrec următoarele patruzeci şi două de minute dincolo de aceste uşi.

Şovăind ea îl urmă afară. Spera că Taylor nu va afla că părăsiseră muzeul mai devreme. Şi acum, ce va face cu el? Se îndreptă spre limuzina care aştepta, dar el nu o urmă. Se întoarse şi-l văzu stând în mijlocul drumului, cu mâinile în buzunare, arătând mai degrabă ca un băieţel decât ca un bărbat. Şi-ar fi dorit atat de mult să stea la fel de drept ca… ca Taylor.

— Cât de departe e oraşul de aici? întrebă el.

— La două mile şi jumătate, răspunse ea.

— Mi-am închipuit că trebuie să ştii. Voi merge pe jos. Ne întâlnim la Operă.

Amanda fu cuprinsă de panică. Ştiu dintr-odată că el nu va veni la Operă şi avu în faţă groaznica viziune a clipei când va fi nevoită să-i spună lui Taylor că l-a pierdut pe doctorul Montgomery.

— Şoferul poate… începu ea, apoi se opri pentru că el o pornise

deja repede spre oraş. Suspinând, îi spuse şoferului unde să-i aştepte, apoi porni grăbită după doctorul Montgomery.

Când maşina trecu prin dreptul lui şi văzu că Amanda nu era înăuntru se întoarse şi o văzu alergând după el. O aşteptă, dând semne de nerăbdare. Credeai că am nevoie de compania unei femei frumoase lângă mine, se gândi el.

— Bănuiesc că nu prezint încredere să fiu lăsat singur, nu-i aşa? M-aş putea întâlni cu unii din liderii Uniunii şi să fac ceva îngrozitor, aşa-i?

Amanda se simţi deodată foarte obosită; obosită pentru că stătuse aproape toată noaptea trează, încercând să înveţe ceea ce trebuia să ştie, pentru acest bărbat, obosită de mesele pe care le pierduse, obosită de comentariile lui răutăcioase.

— Fac tot ce pot ca să vă fac şederea plăcută, doctore Montgomery. Îmi pare rău dacă nu reuşesc. Îşi trase umerii înapoi aşa cum o învăţase Taylor… cu ajutorul unei bare de oţel.

El se calmă. Poate că ea nu mai suporta să fie mica îngâmfată care fusese obişnuită să fie. Fusese nervos pe ea pentru că nu era aşa cum s-ar fi aşteptat el să fie. Avea un mers atât de înţepat, îşi purta părul legat atât de strâns pe spate, vorbea atât de convenţional, se îmbrăca atât de serios, era lipsită de simţul umorului, de căldură, de pasiune. Dar toate astea nu-l priveau pe el.

— Îmi cer scuze, domnişoară Caulden, am fost grosolan. Dar nimeni nu mi-a mai planificat în felul ăsta viaţa din clipa în care am plecat din casa mamei mele şi cred că sunt prea bătrân ca să încep s-o fac din nou. Priveşte, sunt câţiva copii care se joacă. N-ai vrea să stăm puţin şi să mirosim trandafirii, să stăm de vorbă?

— Trandafiri? întrebă ea. Nu sunt trandafiri în curtea şcolii.

El scoase un geamăt de exasperare, apoi o apucă de cot şi o conduse spre gardul şcolii. Şcoala se terminase, dar erau trei copii mici care se jucau la leagăne.

Lângă ei stătea o mamă drăguţă, o lăsă pe Amanda lângă o bancă, de sub un stejar uriaş şi se îndreptă spre grupul de copii, îşi dorea, mai mult decât orice, să întâlnească o faţă prietenoasă.

— Bună, spuse el. Femeia se întoarse. Era foarte drăguţă şi chiar îi zâmbi.

I se părea că au trecut secole de când o femeie nu-i mai zâmbise.

— Bună, răspunse femeia.

— Sunt…

— Nu, nu-mi spune. Privi peste el spre Amanda, care stătea ţanţoşă pe bancă. Trebuie să fii musafirul familiei Caulden. Eşti profesor sau ceva în genul ăsta, nu-i aşa?

— Destul de aproape, spuse el întinzându-i mâna pe care ea o apucă.

—Hank Montgomery. Dădu din cap spre copii. O echipă grozavă. Tatăl trăieşte?

Ea izbucni în râs.

— Acum o oră trăia.

— Ghinionul meu, spuse el suspinând.

Ea porni spre leagăne şi Hank o urmă.

— Cum e acolo? întrebă ea arătând cu capul spre Amanda. Se poartă frumos cu tine? Ai venit să-i dai lecţii Amandei?

— E-n regulă, dar Amanda, se pare că-mi dă ea mie lecţii. Făcu o pauză.

—O cunoşti?

— O cunoşteam înainte. Am fost împreună la şcoala elementară, dar tatăl ei a retras-o de la şcoală exact în momentul când începuse să fie interesată de băieţi înţelegi?

Hank nu şi-o putea închipui pe Amanda plăcându-i de cineva; dar dădu din cap.

— I-a angajat un tutore?

— Bărbatul acela, Driscoll. L-am văzut doar de cateva ori. Nu vine la Kingman, dar l-am văzut de câteva ori în maşină. Nu-i genul meu, încheie ea, zâmbindu-i larg lui Hank.

Nici al meu, se gândi el. Deci Amanda urma să se căsătorească cu tutorele ei. Asta începea să-l facă să înţeleagă de ce mintea ei era ca un catalog de informaţii.

Femeia începu să mai spună ceva, dar fetiţa ei căzu din leagăn şi începu să urle. Femeia alergă s-o ia în braţe. Nu părea că se lovise foarte tare, era mai mult speriată de pe urma căzăturii.

Hank îi întinse braţele şi fetiţa veni spre el.

— Nu cocheta cu ea! spuse mama, râzând.

Hank o luă în braţe şi se studiară reciproc. Iubea copii şi spera ca într-o zi să aibă şi el câţiva.

— Ţi-e dor de copiii tăi? întrebă femeia dornică de mai multe informaţii.

— N-am copii, n-am soţie.

— Tu şi Amanda…?

— Cerule, nu! spuse el înainte de a se gândi. Adică, ea e logodită cu tutorele ei, Taylor Driscoll. Credeam că toata lumea în oraş ştie. De obicei în oraşele mici fiecare ştie ce face celălalt.

— Nu şi când e vorba de familia Caulden, spuse coborându-şi vocea; sunt bogaţi precum Cresus, dar unei lucruri nu pot fi cumpărate. Nu că mie mi-ar păsa, dar pe vremea mamei mele contau.

— Ce anume? întrebă Hank.

Femeia privi peste el. Se întoarse şi o văzu pe Amanda apropiindu-se.

Îşi luă copilul şi se opri din confidenţe.

— Bună, Amanda, spuse ea.

— Bună, răspunse Amanda, dar după expresia ei se vedea clar că nu ştie cu cine are de-a face.

— Lily Webster. Am fost împreună la şcoală.

— Da, desigur, spuse Amanda. Ce mai faci?

— Muncesc din greu. Ei bine, acum trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Hank.

— Şi mie, spuse el, şi zâmbi privind-o cum se îndepărtează urmată de cei trei copii. Se întoarse spre Amanda. Vrei să mergem? întrebă el. Făcu o pauză şi o privi urmărind-o pe femeie cu nişte ochi de parcă ar fi văzut o fantomă. Te simţi bine? întrebă el.

Amanda îşi reveni.

— Da, să mergem. Îşi aminti de Lily. Fuseseră colege în clasa a patra.

Se furişaseră împreună în vestiar pentru a lega şi a încheia hainele unele de altele. Tocmai când terminau fuseseră prinse de profesoară şi pedepsite să le descheie pe toate la loc şi apoi să stea două ore cu nasul în nişte cercuri desenate pe tablă cu cretă. Când tatăl ei a aflat a fost îngrozit, dar mama ei râsese cu poftă. Dar asta fusese cu mult înainte de venirea lui Taylor. Uneori părea că nu-şi mai aminteşte nimic dinaintea venirii lui Taylor. Era ca şi cum prezenţa lui ştersese orice existase înainte. Acum, colega ei de şotii, Lily, era măritată şi avea trei copii, în timp ce Amanda nici măcar nu ştia când se va căsători. Se încrunta privindu-l pe doctorul Montgomery din spate. Întrebările lui începeau s-o deranjeze. O făceau să se întrebe ce avea de gând Taylor în legătură cu ei doi. Ştia că nunta va avea loc… când Taylor considera că era pregătită pentru aşa ceva. Dar dacă va continua să-şi piardă timpul cu doctorul Montgomery, nu va fi niciodată pregătită pentru căsătorie. Continuă să meargă în spatele lui tot drumul până în oraş şi scoase un suspin de uşurare când văzu limuzina care-i aştepta în faţa Operei. Dar, spre surprinderea ei doctorul Montgomery întoarse spatele maşinii.

— Aici este, strigă ea, sperând că poate el nu o văzuse.

El n-o băgă în seamă şi continuă să se îndrepte spre restaurant.

Amanda evită două furgonete Ford şi apoi traversă strada după el. Trebuia să se întoarcă la fermă pentru prânz, pentru că ea avea nevoie de programul de după-amiază.

În dreptul restaurantului el îi ţinu uşa deschisă.

— Prânzul ne aşteaptă acasă, spuse ea.

— De ce să ne întoarcem? în afară de asta, s-ar putea să-ţi facă bine să mănânci în altă parte. O apucă ferm de braţ şi o conduse înăuntru.

Amanda nu-şi mai amintea când mâncase ultima oară în afara casei.

Fusese aici demult, cu mama ei, şi purtase mănuşi albe. O

chelneriţă le aduse meniul şi Amanda citi: rulouri de viţel, grătar de miel, piept de pui umplut. Simţi că gura i se umple de salivă, dar ştia că nimic din ce era acolo n-ar fi fost pe placul lui Taylor.

Puse meniul jos.

— Ai ales aşa de repede? o întrebă Hank.

— Nu mănânc aici.

Furios, el trânti meniul pe masă.

— Ce ai împotriva mâncării care are gust? Sau te consideri prea bună să mănânci într-un local public?

Amanda simţi din nou furia crescând în interiorul ei.

— Nu-i niciuna din supoziţiile tale. Doar că nu vreau să mă îngraş.

El o privi uimit.

— Să te îngraşi? Ar trebui să pui vreo şapte, opt kilograme ca să ajungi subţire. Luă meniul şi i-l înmână. Sunt oaspetele tău şi trebuie să mă faci să mă simt bine, îţi mai aminteşti? Şi eu vreau ca tu să mănânci.

Amanda se simţi îngrozitor de frustrată. Nu avea voie să se îngraşe. Lui Taylor nu-i plăceau femeile grase. Dar, în acelaşi timp, Taylor dorea ca ea să-l facă pe doctorul Montgomery să se simtă bine. Numai că doctorului Montgomery nu-i plăceau muzeele şi turnurile din oraş şi nici mâncarea sănătoasă. Îi plăcea să stea de vorbă cu femei străine în parcuri, îi plăcea să meargă pe jos şi să mănânce.

Dintre toate, însă, îi plăcea cel mai mult să mănânce. Amanda încercă să aleagă ceva cât mai dietetic, dar când chelneriţa veni să ia comanda, doctorul Montgomery alese în locul ei: piept de pui umplut cu spanac, piersici cu mirodenii, sos, salată, cornuri cu unt.

— Domnişoară Caulden, dacă jur să nu fug şi nici să mă amestec în afacerile tatălui dumitale, mâine pot avea puţin timp liber?

— Eu… nu ştiu, răspunse ea. Ce va spune Taylor? Ea trebuia să-l însoţească pe doctorul Montgomery peste tot, să vadă ce face şi unde se duce. Dar în acelaşi timp trebuia să-l facă să-i placă familia Caulden şi asta nu-i prea reuşise. Taylor spusese că va fi impresionat de casă şi de fermă, dar până acum nimic nu părea să-l impresioneze. Nu ştia ce să facă. Aveţi nişte planuri proprii? îl întrebă ea. Poate că avea de gând să stea acasă.

— Vreau să mă urc în maşină şi să conduc. După aceea, n-am nici cea mai mică idee ce vreau să fac. Ar fi făcut orice, ca să se îndepărteze de această femeie care îl neliniştea, făcându-l să fie furios şi agitat în acelaşi timp.

Amanda se simţi cuprinsă de panică. Taylor se va înfuria dacă va pleca de unul singur.

— Aţi vrea să citiţi ceva mâine? Dacă prezenţa mea îţi displace sunt sigură că aş putea să-mi ocup timpul cu altceva.

La dracu', la dracu', la dracu', se gândi el. Iubito, prezenţa ta nu-mi

displace.

Mă înnebuneşte! Părul ăsta, ochii ăştia mari şi trişti. Corpul care ar arăta cu adevărat bine dacă ai pune puţină carne pe tine. Cum poate fi interiorul dintr-un ambalaj atât de frumos aşa de îngrozitor?

— Am de corectat câteva lucrări şi apoi vreau să scriu nişte scrisori, spuse în cele din urmă. Mă voi învârti pe lângă casă mâine.

Ea arăta aşa de uşurată, încât pentru o clipă el crezu că va izbucni în plâns.

Îi trecu prin cap ideea că Amanda ar putea avea necazuri dacă el nu face ceea ce vrea ea. Dar nu putea fi ceva adevărat. Era o femeie lipsită de sentimente, altfel nu s-ar fi putut îndrăgosti de unul ca Driscoll. Erau un cuplu perfect. Poate că făceau dragoste, unul cu altul, citindu-şi sonete cu voce tare.

Chelneriţa veni şi le puse în faţă platourile cu mâncare.

Expresia de pe faţa Amandei îl făcu să zâmbească.

— Arăţi de parcă ai vrea mai degrabă s-o tezaurizezi, decât s-o mănânci. Hai, înfige-te în ea! Poftă bună!

Trecuseră ani de când Amanda nu mai mâncase mâncare de genul ăsta. Taylor considera corpul ca pe un templu pe care trebuie să-l tratezi cu veneraţie şi de aceea nu trebuie să-l îndopi cu mâncare grasă, nesănătoasă.

Prima înghiţitură fu ceva dumnezeiesc, ceva absolut divin. Închise ochii şi mestecă, lăsând aroma să se rostogolească în interiorul gurii.

Hank îşi ridică privirea din farfurie pentru a vedea reacţia Amandei. Se gândi că mai văzuse această expresie numai pe faţa femeilor când făcea dragoste cu ele.

Scăpă furculiţa din mână şi ea deschise ochii.

— Îţi… vocea i se frânse… îţi place mâncarea?

— Da, îmi place. Mulţumesc.

Continuă să mănânce, slavă Domnului, cu ochii deschişi.

Hank văzu că are probleme la înghiţit. Calmează-te, Montgomery, îşi spuse, e doar o fată drăguţă, asta-i tot. Ai venit aici să stai de vorbă cu conducătorii Uniunii, nu să intri în bucluc iarăşi, aşa cum ai făcut cu Blythe Woodley.

— Domnişoară Caulden, îmi puteţi spune câte ceva despre Kingman?

Ca o cutie în care ai introdus o monedă ea începu să enumere date. Îi spuse despre cele cinci drumuri de centură care înconjoară oraşul – unul principal şi celelalte patru derivând din acesta – şi despre cele şapte expedieri poştale zilnice. Îi povesti despre indienii Digger şi despre minele de cupru. Îi povesti despre Donner Party, din partea de est a Kingmanului, la ferma Johnson, şi îi înşiră o mulţime de date despre cei care supravieţuiseră şi despre cei care muriseră. Îi spuse anii când fuseseră epidemii în oraş şi anii când fuseseră incendii. Îi

spuse ce poduri şi ce baraje s-au construit. Îi dădu date despre numărul populaţiei, despre când fuseseră construite şcolile, despre…

— Stop! strigă el, parcă neavând aer să respire. Vorbea ca o moară stricată, ca o jucărie mecanică ce nu se oprea niciodată. Dar cel puţin ardoarea lui fusese potolită.

Taylor Driscoll o putea avea. Era toată numai date şi nimic altceva.

— Mănâncă-ţi plăcinta cu cireşe, îi spuse el, împingând farfuria în faţa ei.

Zâmbi când văzu cum golise farfuria.

Pentru cineva care se temea să nu se îngraşe, farfuria era atât de curată încât putea fi pusă în dulap.

Cinci

Taylor Driscoll stătea la biroul din bibliotecă, privind atent pe fereastra ce dădea în faţa casei. Îşi privi din nou ceasul 2:13. Unde era? îi dăduse doar un program de dimineaţă, conform căruia trebuia să se întoarcă până la amiază. Atunci unde întârziase două ore?

Privi din nou spre ceas. 2:14. Şi nici urmă de maşină.La naiba cu ea! se gândi el. La naiba, pentru că-l făcea să se simtă în felul acesta. O înjură şi apoi se înjură pe sine pentru că-i păsa atât de mult. Jurase cu mult timp în urmă că nu va mai iubi niciodată o altă femeie… femeile erau atât de necredincioase! Îţi spuneau că te iubesc, ca apoi să te părăsească. În timp ce privea fix pe geam i se păru că s-a întors înapoi în copilăria lui, când stătea şi se uita pe fereastră aşteptând-o pe mama lui să vină.

Ea urca întotdeauna scările însoţită de doi bărbaţi care o susţineau, cu părul vopsit într-un roşu strident căzându-i pe faţă, cu sânii mari atârnându-i, cu şoldurile grase legănându-se. Unul din bărbaţi obişnuia să o ciupească de fund şi atunci ea râdea răguşit.

Taylor îşi privea tatăl, care îşi aştepta întotdeauna soţia. Ieşea în faţa casei şi o ajuta să intre înăuntru. Tinerii bărbaţi, care o însoţeau, obişnuiau să facă remarci zeflemitoare, dar domnul Driscoll nu părea să le audă. Taylor pleca de la fereastră şi se întindea în pat, cu pumnii lui mici încleştaţi, urându-şi ambii părinţi: pe ea că era atât de grasă, de greoaie, de proastă, de nesimţitoare şi pe el pentru că era atât de rafinat, de educat şi pentru că o iubea prosteşte pe acea femeie nedemnă de el.

Taylor îşi petrecuse fiecare moment liber citind şi studiind, încercând să se ţină cât mai departe de mama lui, care stătea de obicei întinsă pe o canapea şi mânca ciocolată şi nu ridica nici măcar un deget, pentru a ajuta servitorii să aibă grijă de casă.

Uneori Taylor rămânea în uşă şi o privea, dar atunci ea izbucnea în râs, aşa că prefera să rămână în camera lui. Cărţile ajunseseră să reprezinte singura dragoste pentru el, pentru că altă sursă de dragoste nu cunoştea. Mama lui recunoscuse deschis că se căsătorise cu tatăl lui pentru bani şi că tot ce o interesa era mâncarea scumpă, rochiile cu volane şi să se distreze cât mai bine, ceea ce însemna whisky şi bărbaţi tineri şi arătoşi.

Tatăl lui nu făcea decât să fie nenorocit şi să sufere, pentru că iubea o femeie de teapa ei. Părea că priveşte dragostea pentru acea femeie ca pe o boală incurabilă de care n-avea cum să se vindece. Când Taylor avea doisprezece ani tatăl lui muri.

În mai puţin de un an, mama lui cheltui ultimul bănuţ pe care el îi lăsase pentru amândoi.

Fără nici o urmă de regret, Taylor îşi strânse câteva rufe murdare, fură o sută de dolari deja de la mama lui când aceasta era beată şi plecă în căutarea rudelor tatălui.

Ani de zile tânji după o educaţie aleasă. În anii petrecuţi în casa părinţilor i se dezvoltase o mândrie puternică, necesară pentru a ţine piept abuzurilor, ruşinii, umilinţelor. Lăsă însă mândria la o parte şi se mulţumi cu puţin din partea acestor rude.

După câţiva ani aceştia începură să-l privească ca pe o obligaţie. Fiecare ştia că dacă nu va trimite bani sau scrisori de recomandare sau orice altceva din ceea ce Taylor cerea, vor fi bombardaţi cu scrisori de la Taylor şi de la celelalte rude cu care el intrase în legătură.

Când Taylor avea douăzeci de ani şi a absolvit liceul cu *summa cum laude,* fiecare rudă se mândrea că e meritul ei că l-a dat la şcoală şi nu l-a abandonat când era descurajat.

După facultate a încercat mai multe slujbe, dar niciuna nu i-a plăcut. Tocmai se pregătea să-şi dea doctoratul şi apoi să devină profesor, când a primit o scrisoare de la o rudă mai îndepărtată, J. Harker Caulden, un văr prin alianţă. Caulden spunea că are o fată pe care se teme să n-o scape de sub control. Mama ei n-avea nici o putere asupra ei în ceea ce privea disciplina, iar el n-avea timp să se ocupe de asta.

Voia ca Taylor să vină şi să-i fie tutore până ce fată ajungea la vârsta măritişului.

Taylor şi-a amintit imediat de mama lui şi şi-a imaginat o fată nebunatică de paisprezece ani, care fugea noaptea pe fereastră ca să meargă la petreceri. Spera că o va putea salva şi că, dacă va fi suficient de sever, o va aduce pe, drumul cel bun.

Acceptă oferta lui J. Harker şi plecă în California pentru a începe îmblânzirea tinerei domnişoare Amanda. Aproape izbucni în râs când o văzu prima oară pe Amanda.

Se aşteptase să găsească o variantă mai tânără a mamei lui şi în schimb vedea o fată aproape drăguţă, care îl privea cu nişte ochi mari şi nerăbdători. Îi fură necesare numai două zile ca să descopere că are o minte de excepţie… o minte fără nici o învăţătură, dar plină de idei legate de haine, băieţi, bârfă şi alte lucruri frivole.

Cel puţin văzu ce potenţial are. Era maleabilă ca o bucată de lut. Putea să facă din Amanda o doamnă, opusă total mamei lui.

O putea învăţa şi o putea face să se gândească la lucruri mai folositoare decât dansurile la modă. O putea învăţa să se îmbrace rafinat şi sobru. N-ar deveni niciodată grasă, dacă va fi sub controlul lui. Era o elevă excelentă, dornică să înveţe şi să facă pe plac. Lui nu-i părea rău de timpul pe care-l pierdea scriindu-i programul pentru fiecare zi, pentru că astfel ştia întotdeauna unde s-o găsească. Amanda nu va avea niciodată timp să-l părăsească.

În timp ce anii treceau Amanda se transformă într-o tânără foarte drăguţă, care nu se asemăna cu mama lui. Şi el se îndrăgosti de ea. La început nu vru şi se luptă din răsputeri, pentru că femeile erau creaturi necredincioase, care se foloseau de tine când ştiau că le iubeşti. Aşa că ţinu dragostea pentru ea ascunsă, dar făcu tot ce-i stătea în putinţă, s-o lege tot mai strâns de el, astfel ca ea să nu poată pleca nicăieri şi, într-o zi, când ideea nu i se va mai părea atât de înspăimântătoare, avea de gând să se căsătorească cu ea. Chiar în momentul de faţă se temea că, dacă se va căsători cu ea, s-ar putea schimba, ar putea deveni grasă şi alcoolică ca mama lui.

Îşi privi din nou ceasul. 2:18. Niciun semn de la ea. Ura că trebuia să-i dea voie să iasă din casă cu acel barbar, Montgomery, dar nu avea încotro. Montgomery putea face mari necazuri fermei şi trebuia ţinut la distanţă, iar Amanda era singura disponibilă să facă acest lucru.

Ferma devenise foarte importantă pentru Taylor, pentru că J. Harker spusese că într-o zi va fi a lui. Amanda era singurul copil al lui Harker şi el plănuia să-i lase totul lui Taylor, prin intermediul ei. Siguranţa banului era ceva de care Taylor avea nevoie. Toată copilăria lui, mai ales după moartea tatălui, ceruse bani, cărţi, haine, pantofi. Acei ani îi loviseră puternic mândria.

Aşa că acum se lupta între dorinţa de a face ce era bine pentru fermă şi cea de a o ţine pe Amanda izolată. Aproape că-i veni să zâmbească când îşi aminti că Amanda îi spusese că doctorul Montgomery nu o place. Să n-o placă pe Amanda?

Să nu-i placă o femeie care putea purta o conversaţie, despre un subiect intelectual, în patru limbi? Nu prea îi venea să creadă. Doar dacă era unul din acei bărbaţi care prefera o servitoare de la bucătărie sau o dansatoare dintr-un bar de noapte.

Era 2:22 deja şi nici urmă de Amanda.

Privise pe geam atât de încordat, încât simţi că-l apucă durerea de cap.

Pe Amanda o dureau picioarele şi era atât de îngrijorată că se abătuse de la program, încât simţi că-i era greaţă. Doctorul Montgomery voise să se plimbe pe jos prin oraş, ca să piardă timpul. Taylor îi spusese de nenumărate ori ce lucru preţios era timpul şi cum nu trebuia să-l pierzi cu lucruri frivole. Şi acum, iată, nu făcea nimic ca să-şi îmbogăţească cunoştinţele. De asemenea, Taylor îi spusese ce oameni îngrozitori sunt locuitorii din Kingman. Nu o ostracizaseră pe mama ei? Nu-i iubeau pe cei din familia Caulden, aşa că era mai bine să nu aibă niciun contact cu ei. Şi iată cum stătea acum alături de doctorul Montgomery, dând din cap la oamenii pe care-i cunoştea.

— Nu ţi s-a întâmplat încă nimic dacă ai vorbit cu câţiva din oamenii de rând, nu-i aşa? îi spusese Doctorul Montgomery furios,

când ea sugerase să se întoarcă acasă.

Şi încă un lucru care-i displăcea profund era comportamentul acestui bărbat faţă de ea. Le zâmbea femeilor care treceau pe stradă, în schimb la ea se holba, se încrunta şi îi adresa remarci foarte neplăcute.

Voia să se întoarcă acasă la siguranţa pe care i-o ofereau Taylor şi cărţile sale.

Aproape că se ciocni de doctorul Montgomery, când acesta se opri în faţa drogheriei. Era un anunţ în care se spunea că va fi organizată o seară de dans sâmbăta viitoare.

— Tu şi domnul Taylor mergeţi? întrebă el. Aveţi de gând să vă faceţi de cap?

Ea înţelese sensul celor spuse de el, chiar dacă acest limbaj îi era necunoscut,

— Nu ne ducem la dansuri, spuse ea încet.

— Consideraţi că dansurile sau oamenii din oraş nu sunt suficient de buni pentru voi?

Simţi din nou acea senzaţie de furie.

— Dansul reprezintă o pierdere de timp, iar în ceea ce-i priveşte pe oamenii din oraş… Era pe punctul de a-i spune despre mama ei, dar n-o făcu. N-avea de gând să fie grosolană dacă el era. Doctore Montgomery, aş vrea să mă întorc acasă acum. Este târziu şi mai am şi alte lucruri de făcut.

— Întoarce-te atunci, spuse el, furios, gândindu-se că trebuie să plece cât mai repede de lângă ea şi de lângă întreg clanul Caulden. Cei doi munţi de gheaţă, Amanda şi Taylor, necioplitul şi impertinentul J. Harker şi mama care era încuiată undeva în casă şi de care se vorbea în termeni misterioşi… era mai mult decât putea el suporta.

Dar când o privi pe Amanda, stând absolut dreaptă, cu umerii ei mici traşi în spate, cu ochii care ascundeau un foc mocnit, ştiu că nu poate pleca.

Era ceva care-l ţinea pe loc.

— Bine, spuse el. Ne întoarcem.

Amandei îi venea să plângă de uşurare în timp ce se îndreptau spre limuzină. El nu-i vorbi pe drum şi ea îi fu recunoscătoare. Trebuia să-şi adune toate puterile pentru întâlnirea cu Taylor.

Odată ajunşi acasă, Taylor îi întâmpină în hol şi Amanda văzu cât era de furios. Aşteptă până ce doctorul Montgomery urcă sus, apoi îi spuse să vină în bibliotecă. Pentru câteva clipe stătu cu spatele la ea, apoi se răsuci pe călcâie şi se întoarse, cu ochii negri scânteind şi obrajii roşii de furie.

— Sunt dezamăgit de purtarea ta, Amanda. Foarte dezamăgit. Ştiai că trebuie să te întorci acasă după-amiază şi totuşi n-ai făcut-o. Nu! Nu vreau să-ţi aud scuzele. Nu le voi asculta. Nu realizezi ce sarcină

importantă ai? Dacă cei de la Uniune vin aici şi ne fac necazuri, putem pierde toată recolta din anul acesta. Şi totul va fi din cauză că tu n-ai respectat programul.

Amanda îşi privi mâinile. Cum ar fi putut ea să-l facă pe doctorul

Montgomery să urmeze programul? Trebuia să găsească o cale. Părea că totul… întreg viitorul fermei depindea de ea.

— Acum, du-te în camera ta şi gândeşte-te la ceea ce ai făcut. Nu veni la cină în seara asta, dar mai târziu vino în sala de lectură şi citeşte-i ceva doctorului Montgomery. Poate că dacă vei fi aici, lângă mine, te vei putea ţine de program. Şi eu nu voi fi îngrijorat din cauza ta, se gândi Taylor încruntându-se. Du-te, Amanda, mai spuse, controlându-şi mânia din voce.

Amanda urcă scările simţindu-se de parcă s-ar fi îngrăşat zece kilograme. Doamna Gunston o aştepta. Trebuia să meargă la subsol să-şi facă exerciţiile, apoi să facă baie. Nu va mânca cina în seara asta, dar mai târziu îi va citi doctorului Montgomery. Începea să-l dispreţuiască pe acel om!

Hank stătu în camera lui până la cină încercând cu greu să citească câteva din lucrările studenţilor lui. Uneori când un student ştia, dar nu suficient de bine cum ar fi dorit el, îi permitea să-şi ridice nota cu o lucrare de cercetare. Aşa că acum avea de citit astfel de lucrări. Numai că mintea nu-i stătea la acele lucrări. Nu se putea gândi decât la Amanda. Nu-şi dădea seama ce-l înfuria mai mult în legătură cu ea, dar ceva era. Îşi aminti felul în care arătase la prânz, cu ochii închişi, cu acea expresie de fericire deplină întipărită pe faţă. „Aş vrea s-o pot face eu să arate aşa”, şopti el întorcându-se la lucrări.

Amanda nu veni la cină şi Hank fu convins că era din cauză că nu-i mai putea suporta compania. Stătu la masă neobişnuit de tăcut, alături de Taylor şi mâncă un cotlet de viţel, în timp ce Taylor „degustă” un peşte fiert.

Hank se întrebă ce mânca Amanda în camera ei când nu era sub ochii lui Taylor. Peşte fiert sau pui prăjit?

După cină, când ceasurile din toată casa băturâ ora 7:15, Amanda îşi făcu apariţia în camera de lectură. Hank îşi ridică privirea din ziarul pe care-l citea, o salută politicos cu capul şi apoi se întoarse la lectura ziarului. Se întrebă dacă va pleca văzând că dragul ei Taylor nu era singur.

Taylor anunţă că Amanda va citi pentru ei.

— Pe mine nu mă băgaţi în seamă, spuse Hank de după ziar, dar fu conştient de liniştea grea care se lăsă în cameră şi ştiu că trebuia să acorde mai multă atenţie spectacolului. Încet, împături ziarul, îl puse deoparte, apoi se aşeză cu ambele mâini încrucişate în poală ca un tânăr binecrescut.

Amanda, îmbrăcată într-o rochie albastră cu un guleraş de dantelă,

stătea perfect dreaptă în faţa lor, ţinând în mână cartea de poezii, deschisă.

Exact după cum se aşteptase, alesese cele mai plictisitoare poezii care s-au scris vreodată: *Oda înserării* de William Collins şi *Imn frumuseţii intelectuale* de Shelley. Ar fi adormit dacă n-ar fi folosit această ocazie să o studieze mai atent: avea gene lungi şi dese, o gură senzuală care se mişca ademenitor în timp ce vorbea. Îi ascultă vocea, o auzi cum pronunţă drăgăstos fiecare cuvânt şi se gândi cum ar fi dacă i-ar şopti lui cuvinte de dragoste. Dar cuvintele de dragoste pe care ea le-ar fi rostit erau destinate lui Taylor.

Hank îl privi şi văzu că el nu savura lectura atât de mult cum s-ar fi aşteptat. Arăta ca un profesor care îşi asculta elevul… nu ca un bărbat care o asculta pe femeia pe care o iubeşte.

Hank fu conştient că Amanda termină de citit şi o văzu îndreptându-se spre Taylor şi întinzându-i cartea. Îi zâmbi timid şi spuse:

— Te rog, cu o voce de abia şoptită.

Hank simţi o împunsătură de gelozie când Taylor, fără să-i zâmbească, la rândul lui, îi luă cartea din mână. Hank se gândi că dacă Amanda i-ar fi zâmbit lui, cu siguranţă că el i-ar fi întors zâmbetul. De fapt, ar fi fost în stare să facă orice ar fi vrut ea. Dar Taylor luă cartea, o deschise şi începu să citească *În dimineaţa naşterii lui Christos* de John Milton.

În timp ce Taylor citea cu voce monotonă, Hank o privi pe Amanda şi văzu cum îl urmăreşte pe Taylor ca pe un zeu, ca pe unul ce controla viaţa şi moartea. Cu toate acestea, Taylor părea insensibil la adoraţia ei. Deodată, Hank se înfurie la gândul că Amanda trebuia să dăruiască atât de mult şi să primească atât de puţin. Dacă ar fi fost a lui el i-ar fi dat totul şi chiar mai mult de atât.

Dacă ar fi fost logodit cu ea nu şi-ar fi petrecut serile citindu-i poezii, ci ar fi dus-o la plimbare unde iasomia mirosea atât de frumos şi ar fi sărutat-o în timp ce-i dădea rochia aia oribilă jos de pe umeri şi…

— Doctore Montgomery?

Fu trezit din reveria lui de vocea Amandei.

— Poate doriţi să ne citiţi ceva?

Hank era atât de adâncit în gândurile lui încât, la început, nu pricepu ce i-a spus.

— Doctorul Montgomery e economist, spuse Taylor. Mă îndoiesc că îl interesează poezia.

Hank nu luă cartea, dar o privi pe Amanda la fel de fierbinte, cum erau şi simţurile lui, în timp ce începu să recite versuri de dragoste din William Butler Yeats.

Când termină de recitat în cameră se făcu linişte. Văzu petele roşii

care apărură pe gâtul Amandei şi care urcau spre faţă.

— Nu pot spune că a fost ceva pe gustul meu, doctore Montgomery, spuse Taylor cu o voce care venea de departe. Amanda! zise el tăios, făcând-o să-şi îndrepte atenţia asupra lui. Cred că ar trebui să mai citeşti ceva.

Deodată Hank simţi că nu mai poate suporta să stea în aceeaşi încăpere cu ei.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse şi înainte de a aştepta un răspuns părăsi camera. Ieşi afară dar şi acolo simţi aceeaşi nevoie acută de aer.

Se duse la garaj şi înainte de a realiza ce face se urcă în maşină şi plecă. Vântul rece care-i biciuia faţa şi corpul îi făcu bine. Conduse de-a lungul drumului prăfuit, repede, din ce în ce mai repede, forţând maşina până la limita maximă, ştiind că dacă se va strica nu va fi nici o pierdere.

Avea nevoie de acest sentiment pe care i-l dădea viteza, de senzaţia de libertate. Avea nevoie să pună puţină distanţă între el şi casa aceea. Îi reveniră în minte frânturi din versurile pe care le recitase „… *mângâindu-i coapsele”,*

„… Degetele alunecând între coapsele ei desfăcute”.

Maşina mergea foarte repede când o văzu pe fată. Stătea în mijlocul drumului, speriată de maşina care se apropia în viteză. Stătea nemişcată, în timp ce Hank se apropia, mergând mai repede decât văzuse ea vreodată.

Hank avu reflexele pilotului dintr-o cursă şi coti brusc spre dreapta pentru a o evita, intră într-un gard şi-şi adună toată forţa pentru a opri maşina.

Intră în primul rând de hamei de pe marginea drumului şi merse prin el până cei maşina se opri în cele din urmă.

Îi fură necesare câteva secunde până să-şi revină, în timp ce privea înmărmurit la câmpul de hamei luminat de lumina farurilor. Apoi încercă să se mişte, să îndepărteze, viţele de hamei din jurul lui. Picioarele îi tremurau, dar îşi recăpătară puterea când el se dădu jos din maşină şi începu să meargă de-a lungul drumului.

Deşi era întuneric o văzu pe fată stând în mijlocul drumului. Crezuse că n-o lovise, dar acum, nu mai era atât de sigur.

— Te simţi bine? întrebă el neliniştit, îngenunchind în faţa ei.

— N-am văzut niciodată ceva mergând atât de repede, spuse ea uimită.

În timp ce o privea, Hank simţi mirosul de alcool şi realiză că era beată.

O apucă cu blândeţe de braţ şi o ridică.

— Haide, te conduc acasă.

Zâmbind, ea se lipi de el.

— Eşti cel care stă la Cauldeni?

— Da. Vino cu mine. Dacă reuşesc să-mi scot maşina te duc acasă.

— Să merg acasă cu tine? Amandei nu i-ar plăcea.

— Nu va şti niciodată, spuse el, petrecându-şi braţul în jurul mijlocului ei şi ducând-o la maşină.

Fu nevoit să dea la o parte multe viţe de hamei pentru a-i face loc să se aşeze pe locul de lângă el.

— Drăguţ, şopti ea lăsându-se pe scaunul din piele.

Lui Hank îi mai trebuiră câteva minute pentru a curăţa partea din faţă a maşinii şi pentru a cerceta terenul. Pământul era uscat, ceea ce îi permitea să scoată maşina de acolo fără alte ajutoare. Puse gardul rupt la loc, apoi se urcă la volan.

Lumina lunii îi permise să vadă că femeia era tânără şi drăguţă. Era puternic machiată, deşi avea trăsături deosebit de conturate. Rujul îi atrase atenţia asupra buzelor ei.

Când îl văzu că o studiază ea îi zâmbi seducător.

— Imi plac bărbaţii care conduc repede.

Hank porni motorul şi dădu înapoi.

— Unde să te duc?

— La motelul lui Charlie, de pe marginea drumului.

Hank ezită o clipă, apoi spuse:

— În regulă. Poate că-i va face bine să vadă puţină viaţă în jurul lui. Numai să nu se citească poezii acolo.

Ea izbucni în râs, făcându-l să înţeleagă că fusese de nenumărate ori la căsuţa lui Charlie şi că nu întâlnise niciodată aşa ceva acolo.

Lui Hank îi făcea plăcere să meargă cu ea, îi făcea plăcere să vadă o femeie care stătea relaxată pe scaun, nu ţeapănă şi încordată. Îi plăcea să vadă o femeie care ştia să râdă.

Motelul se afla cam la cinci mile în afara oraşului. Avea în faţă o parcare în care acum erau trei maşini. Luminile şi râsetele care se auzeau îl atraseră pe Hank înăuntru.

Fata se dăduse deja jos din maşină când Hank ajunsese pe partea ei. Era îmbrăcată cu o rochie roşie de satin, de proastă calitate, şi rujul i se întinsese la colţul gurii. Drumul prin aer liber părea s-o fi înviorat pentru că acum se ţinea mai bine pe picioare.

Îl apucă de braţ şi-şi lipi corpul de al lui. Avea forme rotunde şi arăta bine acum, dar în câţiva ani avea să fie prea grasă.

— Cei din gaşcă vor muri de invidie când mă vor vedea cu tine, spuse ea.

Cum te cheamă?

— Hank Montgomery, răspunse ei zâmbindu-i. Pe tine?

— Reva Eiler. Îl trase de braţ şi-l conduse înăuntru.

În cârciumă erau doar patru clienţi. Pe trei din cei patru pereţi erau înşirate separeuri. Pe al patrulea perete se afla barul. Jumătate din

spaţiul din mijloc era ocupat de mese şi multe scaune cealaltă jumătate era loc de dans şi loc pentru orchestră. Reva îl salută pe bărbatul care servea la bar şi-l conduse pe Hank la un separeu din colţ.

— Povesteşte-mi despre tine, spuse ea, scoţând o cutie de pudră din geantă şi începând să-şi refacă machiajul.

Când termină, scoase o ţigară dintr-o tabacheră argintie, care era pe jumătate ruginită. Hank îi luă bricheta din mână; şi-i aprinse ţigara. Ea îşi aruncă părul bogat pe spate. Avea părul tuns scurt, până la umeri, şi Hank realiză că nu mai văzuse femei purtând părul atât de scurt. Îi plăcu şi se întrebă cum i-ar sta Amandei tunsă în felul acesta.

— Nu-s multe de spus, răspunse el. Predau economie la…

— Economie! se miră ea exact în clipa când barmanul puse două beri în faţa lor. Mulţumesc, Charlie, şopti ea. Nu arăţi ca un profesor de economie. Mă gândeam că poate eşti iubitul Amandei sau ceva în genul ăsta.

Hank bău cu poftă din bere.

— O cunoşti pe Amanda?

Ea îl privi lung. Era ceva la el care-i plăcea. Arăta bine, nemaipomenit de bine: cu părul blond cenuşiu, ochi albaştri, nasul acela care-l făcea să arate ca un… prinţ şi buzele… îi plăceau buzele lui la nebunie. Dar mai era altceva ce…

Era…

— Eşti bogat, nu-i aşa? spuse ea, luându-şi cu degetele un fir de tutun de pe limbă.

Hank fu şocat şi nu răspunse nimic.

— Nu-ţi fie teamă. Nu voi spune nimănui, dacă vrei să păstrezi secret. Numai că eu simt asta la cineva. Ţi se dezvoltă acest simţ când eşti atât de săracă ca mine. Nu, nu vreau milă, ci doar mai cumpără-mi o bere şi spune-mi ce se întâmplă la Cauldeni.

Hank ridică mâna spre barman, apoi se întoarse spre Reva.

— O cunoşti pe Amanda? Adică îi cunoşti pe Cauldeni?

Ea îi zâmbi. Era tânără, dar el simţi că peste câţiva ani nu va mai arăta aşa. Se gândi că va îmbătrâni urât.

— Ai întâlnit-o pe Amanda, spuse ea. Cum mai arată? Tot copil?

— Amanda? spuse el. Amanda Caulden copil? Probabil te referi la altcineva. Amanda e perfectă. Merge perfect, vorbeşte perfect, discută numai subiecte preferate, mănâncă numai mâncare preferată. Iubeşte un om preferat.

Amanda nu e un copil.

Reva îşi termină prima bere şi o începu pe a doua.

— Când ai fost în şcoala elementară ai avut vreun copil care îţi era cel mai mare duşman? Cineva care te enerva indiferent de ceea ce făcea?

— Jim Harmon, spuse Hank, zâmbi amintirilor. Credeam că e cel mai rău copil de pe lume. Ne băteam tot timpul.

— Ei bine, Amanda şi cu mine am fost duşmani din prima zi de şcoală, în clasa întâi. Încă îmi mai amintesc. Bătrânul meu băuse de trei zile şi mama fugise de acasă, aşa cum făcea întotdeauna când el se îmbăta şi devenea violent.

Aşa că nu eram decât cu sora mea mai mare. M-a îmbrăcat cât de bine s-a priceput, dar hainele mele erau zdrenţuite, murdare şi mototolite, aşa că la şcoală toţi copiii au râs de mine. Eram obişnuită cu asta şi nu mă mai deranja. Dar atunci, micuţa domnişoară Amanda, îmbrăcată toată în alb imaculat, a venit şi mi-a pus un braţ în jurul umerilor şi le-a spus celorlalţi copii să înceteze cu râsul. Asta m-a înnebunit. Puteam îndura să se râdă de mine, dar nu puteam suporta mila cuiva.

Am trântit-o jos pe Amanda, am sărit pe ea şi am început s-o lovesc.

Hank asculta plin de interes.

— Şi ce-a făcut Amanda? întrebă el, gândindu-se că s-a dus plângând la profesor.

Reva rânji.

— Mi-a învineţit ochiul, asta a făcut. Dar ea a dat de bucluc nu eu, pentru că tocmai era peste mine şi-mi căra pumni când profesorul a venit. De atunci am rămas duşmani până când bătrânul Caulden a scos-o de la şcoală. De atunci nimeni n-a mai prea văzut-o. De parcă s-ar fi mutat în alt stat. S-a schimbat mult?

Hank nu şi-o putea imagina pe Amanda bătându-se cu pumnii. Ce o făcuse să se schimbe atât de radical? Realizase în cele din urmă că era cel mai bogat copil din oraş şi că era mai bună decât toţi ceilalţi?

— S-a schimbat, răspunse el în cele din urmă. Nu mai e aceeaşi Amanda pe care o ştiai. Mai vrei o bere?

—Ceea ce vreau, se gândi Reva, nu poate fi găsit într-o sticlă: vreau pe cineva aşa ca tine, curat, deştept, puternic, cineva care să aibă grijă de mine. Ce era oare între el şi Amanda?

— Deci, spuse ea, ai venit s-o vizitezi pe ea sau pe altcineva de la fermă?

Dintr-un anumit motiv el ezită să spună care e adevăratul scop al venirii lui. Nu voia ca locuitorii oraşului să se sperie. Oamenii aveau idei ciudate despre cei de la Uniune şi despre ce voiau ei să facă, aşa că hotărî să păstreze secret acest lucru.

— Vreau să învăţ despre viaţa de la fermă. Nu ştiam că J. Harker are o fiică până n-am venit aici. Iar Amanda este logodită cu tutorele ei.

Reva se lăsă pe spate şi-i zâmbi dulce.

— Atunci trebuie să cunoşti oamenii din Kingman, se organizează o seară de dans sâmbătă, spuse ea cu o voce plină de speranţă.

Hank ştia că Reva nu era genul lui, dar în ultimele zile, de când o întâlnise pe Amanda, nu era sigur că ştia care era genul lui. Fără îndoială că fusese fascinat de o mironosiţă ca Amanda pentru că era singura femeie pe care o vedea zilnic. Era ca şi cum ar fi naufragiat numai ei doi pe o insulă. După o vreme, orice femeie i s-ar fi părut că arată bine. Poate dacă se va duce la dans şi va vedea şi alte femei nu va mai fi atât de atras de egoista Amanda.

— Pot veni să te iau? întrebă el în cele din urmă.

Reva zâmbi larg şi-şi dădu părul pe spate.

— Ne întâlnim acolo. La opt e bine?

— E grozav, spuse el. Acum cred că e mai bine să mă întorc. Cauldenii s-ar putea să încuie uşa.

Ea fu aproape gata să-i spună că poate sta cu ea peste noapte, dar n-o făcu. O conduse până la intersecţia dintre străzile Fourth şi Front şi o lăsă acolo.

Nu avea de gând să-l lase să vadă unde locuieşte. Îl privi îndepărtând-use spre ferma întunecată a Cauldenilor şi ştiu că, încă o dată, Amanda avea ceva ce ea îşi dorea. Reva blestemase de nenumărate ori nedreptatea de la naştere care pe unii îi înzestra cu tot ce-şi doreau şi pe alţii îi lăsa fără nimic.

Amanda trăia o viaţă de huzur, fără griji, fără probleme, fără un tată beţiv care să o ameninţe în fiecare zi, fără cineva care să-i spună ce şi cum să facă, în timp ce viaţa Revei era diametral opusă. Amanda avusese întotdeauna ce era mai bun, iar Reva rămăsese cu tot ce era mai prost. Reva începu să meargă pe drumul de centură. Dar poate că de data asta Reva va fi învingătoare. Începu să plănuiască cum ar putea aduna destul de mulţi bani pentru a-şi cumpăra o rochie nouă pentru sâmbătă seara. N-ar rămâne toţi surprinşi să o vadă cu cineva ca *el?*

Şase

Amanda nu se furişă propriu-zis din casă, dar încercă să iasă fără să facă nici un zgomot. Îşi luă cu ea caietul de notiţe şi un stilou, dar uită să-şi ia o lanternă.

Crezu că lumina lunii va fi suficientă. În afară de asta, voia să studieze constelaţiile şi putea face asta mai bine dacă era întuneric.

Fusese o seară ciudată, ca fiecare minut scurs din clipa în care doctorul Montgomery sosise în casa ei. După ce recitase acea… acea poezie, el plecase din casă şi ea îl auzise pornind maşina aceea drăguţă. Un timp după ce el plecă nu mai auzi nimic din ceea ce Taylor îi spunea. Îi revenea mereu în minte felul în care doctorul Montgomery o privise în timp ce rostise cuvintele acelea, cuvinte care ea nu ar fi crezut că pot fi puse împreună pentru a forma nişte versuri.

Îşi dorea ca el să n-o antipatizeze atât de mult şi poate atunci ar fi putut-o învăţa câte ceva despre poezie. Simţi de parcă l-ar fi trădat pe Taylor, gândindu-se la altcineva în stare s-o înveţe, dar, la urma urmei, scopul era ca ea să primească o bună educaţie, nu-i aşa? Şi când va fi destul de educată, Taylor se va putea căsători cu ea şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţe.

Odată ieşită afară merse la casa de vară unde stătuse cu doctorul

Montgomery în timp ce el îşi mâncase bunătăţile aduse de bucătăreasă. Amanda se gândi că ar fi mai bine să alunge din minte gândurile legate de mâncare pentru că stomacul ei începea să dea semne că sărise peste cină… Pierduse cina din cauză că doctorul Montgomery refuzase să se conformeze programului.

Se rezemă cu spatele de perete şi privi spre stele. În ciuda faptului că nu mai dormise de câteva nopţi, acum nu îi era somn. Ceva legat de aerul cald al nopţii, de mirosul florilor şi de seninul cerului o făcea să se simtă foarte ciudat.

În timp ce stătea cu ochii aţintiţi asupra stelelor auzi zgomotul făcut de motorul unei maşini. Amanda încercă să se facă cât mai mică pentru ca doctorul Montgomery să n-o observe. Îşi ţinu respiraţia când auzi motorul oprindu-se şi apoi zgomotul făcut de paşi pe pământ. Va aştepta până ce el va intra în casă şi apoi se va duce şi ea? Nu voia să-l întâlnească pe scări şi să fie din nou subiectul remarcilor lui caustice.

În timp ce aştepta şi asculta, spre uimirea ei îl văzu că nu se îndreaptă spre casă, ci spre locul unde se afla ea.

Nu îndrăzni să se mişte.

— Mi s-a părut că văd pe cineva, spuse el când se afla la câţiva paşi de ea.

Amanda lăsă să-i scape un suspin adânc. A prins-o! se gândi ea.

— Bună seara, doctore Montgomery, murmură ea.

Hank intră în casa de vară şi se aşeză vizavi de ea, în locul cel mai îndepărtat pe care îl găsi. Văzuse colţul rochiei ei albe în lumina farurilor. În mod normal n-ar fi remarcat-o, dar se părea că are un al doilea simţ când era vorba de Amanda. Du-te la culcare, îşi spuse el. Ai băut prea multe beri şi te simţi mult prea bine după goana cu maşina ca să fii acum cu ea. Dar mintea nu reuşi să comande corpului să se mişte aşa că rămase jos, fără să plece.

— M-am întâlnit cu o prietenă de-a ta în seara asta.

Amanda nu-şi putea închipui cine ar putea spune că e prietenă cu ea.

Trecuseră ani de când nu mai văzuse pe nimeni altcineva în afară de Taylor şi de tatăl ei.

— Adevărat? întrebă ea. Trebuia să se ducă în casă. Lui Taylor nu i-ar plăcea s-o găsească aici. Nu era ceva ce făcea parte din program. De fapt, nici măcar nu studia constelaţiile în clipa de faţă.

— Reva Eiler, spuse el.

Pentru o clipă, Amandei nu-i spuse nimic acest nume, apoi începu să-şi amintească bătăile avute cu Reva. Oare Amanda de atunci era aceeaşi persoană cu cea de azi? Slavă Cerului că Taylor o salvase de la ceea ce putea să ajungă.

— Nu-ţi aminteşti de ea? întrebă doctorul Montgomery.

Ea şi-a amintit de tine, de ochiul învineţit şi de toate celelalte. Contrar voinţei ei, Amanda zâmbi.

— Da, mi-aduc aminte de ea. Îmi pare rău pentru ea, dar ea nu mi-a dat niciodată voie să…

— Ce? o întrerupse el.

— Întotdeauna părea să vrea ceea ce aveam eu. Dacă eu îmbrăcam o rochie albastră cu inimioare, peste două zile apărea şi ea îmbrăcată într-o rochie albastră cu inimioare. Într-o zi mama mi-a legat în păr o fundă mare, în dungi alb şi roz, şi în ziua următoare Reva a apărut cu o fundă identică. Eu… Se opri.

— Tu ce?

— Mi-am aruncat funda în râu.

El îi zâmbi în întuneric.

— O însoţesc pe Reva la dans sâmbătă seara, îi trânti el înainte să se gândească.

— Foarte bine, spuse Amanda. Reva a avut prea puţine distracţii în viaţă.

— Spre deosebire de tine, nu se putu abţine el să nu spună.

Era atât de al naibii de drăguţă în lumina lunii, arăta ca o zână din poveşti, ireală, cu rochia aceea albă şi faţa palidă.

Ea pufni pe nas.

— Eu am avut tot ce mi-am dorit în viaţă. Am familia mea, logodnicul meu, cărţile mele. Este tot ce-şi poate dori o persoană.

Probabil că era suficient pentru ea, se gândi el, dar pentru majoritatea femeilor n-ar fi fost.

— De ce nu vii împreună cu Taylor la dans? Vom putea fi toţi patru.

— Nu-mi pot imagina aşa ceva, spuse ea neputându-şi-l închipui pe Taylor dansând. Se ridică, îşi închise caietul şi se îndreptă spre uşă. Cred că acum ar fi mai bine să merg în casă.

Rapid ca o pisică, el îi bloca drumul. Fără să se gândească ce face îi atinse părul cu mâna.

— Nu pleca, şopti el. Stai cu mine aici.

Amanda înghiţi cu greu. O privea în acelaşi fel ca atunci când recitase versurile acelea, despre coapsele desfăcute. Niciun bărbat n-o privise în felul acesta şi nu-i spusese asemenea cuvinte. Era înspăimântător, dar în acelaşi timp nu se putea mişca din locul acela.

— Cât de lung e părul tău? şopti el.

— Lung? întrebă ea prosteşte. Până la talie. E greu de îngrijit.

— Mi-ar plăcea să-l văd dezordonat. Mi-ar plăcea să-l văd liber, în toată bogăţia lui.

Amanda se simţea foarte ciudat. Poate că era din cauza mesei peste care sărise. Poate că era din cauza meselor mâncate pe jumătate în ultimele săptămâni. Îşi simţea capul uşor şi picioarele grele.

— Doctore Montgomery, nu cred… începu ea, dar se opri dându-se un pas înapoi, văzând că el se apropie.

— Cum sunt umerii tăi, Amanda? La fel de albi şi de mătăsoşi ca pielea de pe obraji? îi mângâie obrazul cu dosul unui deget.

Era cu siguranţă foarte ciudat, se gândi ea în timp ce ochii îi întâlneau pe ai lui. Nu trebuia să-i spună aceste cuvinte, nu erau nişte cuvinte potrivite.

Poate că ar trebui să strige după ajutor. Dar fu de ajuns să facă încă un pas înapoi, că el mai făcu unul spre ea.

— Cu ochii ăştia ai putea mânca un om de viu, spuse el, iar vocea lui o pătrunse precum ceva fierbinte şi greu. Şi buzele. Buze făcute pentru a fi sărutate. Buze făcute să şoptească cuvinte de dragoste. Buze făcute să sărute pielea unui bărbat.

Oh, Doamne, suspină ea, dar nu spuse nimic. Oh, Doamne, Doamne,

Doamne! îi era frică de el şi de aceea nu ţipă şi nu încercă să fugă. Dar, totuşi, ceea ce simţea nu era frică. Era… Nu avea termen de comparaţie, nu avea cuvinte să descrie.

— Amanda, şopti el punându-şi mâinile pe gâtul ei.

Degetul lui mare începu să o mângiie pe maxilar. Nimeni n-o mai atinsese în felul acesta şi se simţea de parcă ar fi fost înfometată. Închise ochii, îşi lăsă capul pe spate şi îl lăsă să-şi plimbe mâinile peste faţa ei. Apoi, dintr-odată, el nu mai era acolo. O clipă rămase pe

loc crezând că visase, dar apoi auzi zgomotul uşii de la intrare care se închidea şi ştiu că el a intrat în casă. Se lăsă cu greu pe scaun, iar stiloul şi caietul pe care le ţinuse tot timpul la piept îi căzură în poală. Greşit, se gândi ea. A fost ceva absolut, total greşit. A fost greşit să lase să se întâmple, dar şi mai greşit să simtă ceea ce simţise.

Se gândi la Taylor şi inima i se strânse. El avusese atâta încredere în ea, crezuse în ea şi ea se comportase precum cea mai dezmăţată creatură fără pic de morală. Cum ar putea fi vreodată demnă de Taylor când se comporta în felul acesta, cu străini care se jucau cu ea? Doctorul Montgomery poate că părea un om de caracter, datorită studiilor lui, dar nu era. Recita poezii vulgare, conducea prea repede, invita la dans femei pe care nu le cunoştea şi făcea avansuri unei femei logodite, practic chiar sub nasul logodnicului ei. Ăsta nu era comportamentul unui bărbat de caracter, aşa cum era Taylor.

Taylor nu conducea niciodată aşa de repede (de fapt, nu conducea deloc).

Taylor nu-şi pierdea timpul cu dansul şi n-ar fi ieşit niciodată singur în noapte să facă cunoştinţă cu cineva de teapa Revei Eiler. Şi nu făcea avansuri îndrăzneţe, nici măcar femeii cu care urma să se căsătorească. Taylor nu-i spunea că are buze făcute pentru a fi sărutate sau pentru a şopti cuvinte de dragoste sau pentru a săruta pielea unui bărbat.

Să săruţi pielea unui bărbat, se gândi ea. Să-i săruţi umărul gol, sau gâtul sau chiar palma sau… Nu! îşi spune ea, alungă-ţi gândurile astea din minte. Sau cel puţin, dacă se gândea, trebuia să-şi imagineze cum ar fi să-l sărute pe Taylor şi nu pe doctorul Montgomery, aşa cum o făcuse.

Dar nu-şi putea imagina niciodată în viaţa ei că l-ar vedea pe Taylor nici măcar cu mânecile suflecate, cu atât mai mult cu pieptul dezgolit.

În timp ce o porni spre casă ştiu că nu fusese niciodată atât de derutată şi pentru a nu ştiu câta oară îşi dori ca doctorul Montgomery să nu fi venit niciodată. De acum încolo, va face tot ce-i va sta în putinţă să stea cât mai departe de el.

Hank nu dormi mult în noaptea aceea. Nu ştia dacă ceea ce-l împiedica să doarmă era sentimentul de vinovăţie sau doar, pur şi simplu, dorinţa. De ce îşi dorea întotdeauna femeile pe care nu avea cum să le aibă?

Blythe Woodley nu-l interesase câtuşi de puţin câtă vreme îi fusese studentă, dar în clipa în care s-a logodit cu alt bărbat, nu şi-a putut lua mâinile de pe ea. Acum Amanda, care nu era în niciun caz genul de femeie care să stârnească pasiuni, totuşi nu se putea dezlipi de ea. Era drăguţă, dar erau o groază de femei mult mai drăguţe. Era mult prea

slabă, prea perfectă, prea mult semăna cu o fată bătrână. Atunci de ce îl înnebunea în halul ăsta? Se sculă din pat şi înainte de a se răzgândi îşi împacheta lucrurile. Mâine va pleca de la ferma Caulden şi va merge să locuiască în Kingman. Va fi oricum mai bine, pentru că membrii Uniunii îl vor găsi mai uşor acolo. Va locui în Kingman şi în fiecare noapte va ieşi cu altă femeie, cu o femeie adevărată, cu carne şi oase, caldă, plină de pasiune, care se hrăneşte cu carne de porc şi bea bere şi care nu consideră dansul un păcat mortal. Va găsi o femeie cu care să poată vorbi.

Era ora trei după miezul nopţii când reuşi să adoarmă.

— Amanda, spuse Taylor sever. Erau în sufragerie, aşteptându-l pe doctorul Montgomery la micul dejun.

Doamna Gunston spune că şi-a făcut bagajele şi că intenţionează să plece astăzi.

Amanda privi vinovată în farfurie. Era vina ei că doctorul Montgomery voia să plece.

— Poate că nu înţelegi ce importanţă are acest lucru. Acest doctor

Montgomery este de fapt un socialist. Toate scrierile lui arată că e de părere să se dea totul oamenilor săraci. Vrea să-ţi ia casa în care locuieşti, hainele tale frumoase. Amanda, vrea ca tu să lucrezi în câmp, să ajungi o servitoare? Ţi-ar plăcea, Amanda?

Ea îşi aminti prânzul bogat format din grătar de vită şi piure de cartofi pe care servitorii îl mâncau la bucătărie, dar alungă imediat acest gând.

— Nu, nu mi-ar plăcea, spuse solemn.

— S-ar putea întâmpla dacă doctorul Montgomery e lăsat de capul lui.

Când oamenii aceia de la Uniune vor veni, el li se va alătura şi-i va incita să pornească greva.

Amanda îşi privi mâinile. Şi dacă aşa ceva se va întâmpla, nu va fi decât din vina mea, se gândi ea disperată, dar nu-şi putu închipui ce ar trebui să facă.

O dată doctorul Montgomery părea c-o detesta, pentru ca în clipa următoare să-i facă avansuri îndrăzneţe.

— Amanda! îi spuse Taylor dur. De ce ai părul dezordonat?

O şuviţă îi ieşise din coc. Încercă să o bage la loc.

— M-am grăbit de dimineaţă pentru că doctorul Montgomery era în baie. Deodată izbucni. Oh, Taylor, aş vrea atât de mult să-i dai şi lui un program. E atât de dezordonat! Vine şi pleacă la cele mai nepotrivite ore, intră în baie când are chef, mănâncă atunci când îi e foame şi mănâncă întotdeauna numai ce vrea el. Ne face la toţi viaţa foarte dificilă.

Taylor era şocat şi o privea dezaprobator, dar apoi zâmbi. Asta era

o dovadă că Amanda era o femeie care ţinea cont de logică. Ea nu ar fi venit niciodată acasă noaptea la ora două, clătinându-se din cauza băuturii, nici n-ar fi dormit până după-amiaza sau n-ar fi dispărut zile întregi de acasă fără să dea vreun semn de viaţă. Amanda nu şi-ar părăsi niciodată copiii şi soţul.

Spre uimirea ei, Taylor se apropie şi o sărută pe frunte. Nu o mai sărutase niciodată până acum.

— Vino, draga mea, spuse el blând. Poate că ţi-ar face plăcere să mănânci nişte gem de căpşuni în dimineaţa asta, iar peste câteva săptămâni, când hameiul va fi cules şi doctorul Montgomery va pleca, poate va fi cazul să discutăm despre planurile noastre de căsătorie.

Amanda era prea şocată ca să poată vorbi. Ce spusese oare? Ce făcuse oare? Acum o clipă fusese supărat că nu reuşea să facă ce dorea el în privinţa doctorului Montgomery şi acum vorbea de planuri legate de căsătoria lor.

Amanda se aşeză la masă. Indiferent ce se întâmplase, era bucuroasă.

Îşi puse gem pe pâine şi, exact cum făcuse la acel prânz cu doctorul Montgomery, închise ochii în timp ce mesteca, lăsând aroma să i se împrăştie în gură.

Fu rândul lui Taylor să se şocheze.

— Amanda! strigă el.

— Îmi… Îmi pare rău, spuse ea deschizându-şi ochii. Dar e atât de bun!

El îi luă gemul din faţă şi-l puse în capătul celălalt al mesei, de parcă îndepărta o băutură de un alcoolic, iar Amanda încercă să nu se uite la el cu jind.

Hank se simţi rău când se sculă dimineaţa, aşa că umplu cada pe jumătate cu apă rece şi se băgă în ea. Dinţii îi clănţăneau şi pielea se strânse pe el, dar asta îl ajuta să se trezească… şi-l făcea să-şi uite visele în legătură cu Amanda. Încă o masă în prezenţa ei şi apoi va pleca din casa asta ciudată în care locuiau patru persoane, dar apăreau numai două.

Îmbrăcat, începu să coboare scările, dar se opri cu mâna pe balustradă. Vizavi de casa scărilor se afla camera Amandei şi uşa era întredeschisă. Auzi în stânga, pe scara de serviciu, paşii unei servitoare care cobora. Era singurul care se afla la etaj.

Fără să se gândească ce face, făcu câţiva paşi spre camera Amandei şi împinse uşa. Fu surprins să constate că nu era nimic neobişnuit în acea cameră.

Avea mobilă şi picturi pe pereţi, perdele la ferestre, dar nu avea nimic personal.

Camera de oaspeţi din casa mamei lui avea mileuri de dantelă. Pe

măsuţe, un şal colorat de pus pe picioare, perne brodate pe fiecare scaun, vase cu flori proaspete peste tot. Camera Amandei nu avea nimic din toate astea. Suprafeţele mobilelor nu erau acoperite cu nimic. Patul arăta spartan, cu cuvertura lui simplă, de culoare albastră.

Perdelele erau de un albastru închis, plictisitor, neplăcut la vedere.

Merse până în capătul camerei, unde se afla biroul unde văzuse silueta Amandei în acea noapte. Nu era nimic la vedere pe birou. Deschise sertarul din dreapta şi conţinutul era la fel de ordonat ca şi pe dinafară.

Deasupra era o coală de hârtie care avea scris ca titlu: *Program,* după care era trecută ziua respectivă. Urma o înşiruire minut cu minut a ceea ce Amanda trebuia să facă cu doctorul Montgomery, despre ce trebuia să vorbească cu el, despre ce trebuia să-i dea să mănânce şi despre cum trebuia să se îmbrace în fiecare moment al zilei. Închise sertarul dezgustat. Ce nenorocită, se gândi el.

Voia să-i controleze viaţa pas cu pas. Nu numai că nu-şi lăsa pentru ea nici un pic de libertate, dar voia să facă acelaşi lucru şi cu el. Dintr-odată Hank simţi simpatie pentru Taylor şi se întrebă dacă are habar în ce se băgase. Oare Amanda va face un astfel de program şi pentru Taylor, când va fi căsătorită cu el?

11:01 p.m. A patra încercare de a concepe un copil. Dacă el va da greş la şase încercări, poate că va fi aruncat în stradă. Nu-şi închipuia că Amanda ar fi trecut în programul ei aşa ceva: 11:01 p.m. Să simt pasiunea.

Ieşi din cameră şi lăsă uşa deschisă fără să încerce a-şi acoperi urmele.

Peste câteva ore va fi plecat din acest loc.

În sufragerie Amanda şi Taylor erau deja aşezaţi la masă şi mâncau. După un salut scurt Hank îşi umplu farfuria cu mâncare de pe bufet. Încercă să-şi stăpânească furia, dar nu era uşor. Se simţea ca un animal care fusese prins şi dus la grădina zoologică, unde i se fixase un program strict. Ea îşi programa viaţa.

Oare o programa şi pe a lui Taylor? Dacă el nu-l respecta, pedeapsa era oare pierderea fermei? Căsătoreşte-te cu mine şi fă exact ce-ţi spun, minut de minut, şi ferma va fi a ta. Oare asta era ceea ce îi spusese?

Bietul om, se gândi Hank, privindu-l pe Taylor cu compasiune. Ea nu-l lăsa la dans sau la petreceri. Cu siguranţă le îndepărtase pe femeile care îi fuseseră odată prietene.

— Doctore Montgomery, spuse Taylor, Amanda ar dori să meargă azi la Terrill City şi să asculte nişte lecturi spirituale, Nu se poate duce singură şi eu sunt ocupat cu nişte calcule. Vă derajează foarte mult dacă vă rog să o însoţiţi?

Hank deschise gura pentru a refuza, dar atunci realiză că de fapt dorea să-i spună exact ce crede despre ea, despre cum încerca să manipuleze oamenii.

— Mi-ar face plăcere, spuse el, privind peste masă la Amanda, în ochi citindu-i-se fiecare strop de mânie pe care-l simţea.

Amanda îl privi şi când îi văzu supărarea din ochi fu aproape gata să spună că nu vrea să meargă nicăieri însoţită de el, dar era imediat după ce Taylor pomenise de planurile legate de căsătorie şi risca să-l supere. Dar ceva în felul în care doctorul Montgomery o privi o făcu să i se ridice părul pe ceafă. După ce terminară micul dejun îl aşteptă în maşină, timp de treizeci de minute, până când, în sfârşit, el îşi făcu apariţia.

— Ţi-am încurcat programul, domnişoară? spuse el cu răutate.

Ea se trase la o parte din faţa lui, simţind furia care-i mocnea în interior.

— Trebuia… trebuia să plecăm mai devreme, e adevărat.

— Atunci, ce ne mai reţine să nu plecăm? Se întoarse spre şofer. Nu mai avem astăzi nevoie de tine. O privi pe Amanda şi ochii îi scânteiară. Sau mergem cu maşina mea sau nu mergem deloc.

— Bine, răspunse ea blând şi aproape că îi plăcu ideea de a merge cu maşina aceea drăguţă, decapotabilă.

— Dar nici asta nu e trecut în programul tău, nu-i aşa? spuse el furios, apoi trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre garaj.

Ea rămase pe loc un moment, privindu-l din spate.

Oare Taylor îi dăduse o copie după programul ei? Poate că doctorul Montgomery era furios pe el însuşi că întârziase sau pentru că fusese la baie la o oră când nu era trecut în program.

El făcu manevrele acelea complicate care pun maşina în mişcare, apoi o scoase din garaj şi o trase atât de aproape de ea, încât aproape o calcă pe picioare.

— Urcă! îi ordonă el.

Amanda era mult prea fericită ca să nu se supună. Era ceva minunat la maşinuţa aceea. Zâmbi şi se trânti pe scaunul tapiţat cu piele neagră, din dreapta şoferului. Îşi ţinu pălăria în timp ce doctorul Montgomery demară în viteză. Dar maşina nu mergea la fel ca limuzina. Ea privi uimită când el începu să schimbe vitezele. Maşina începu să meargă tot mai repede. Ea nu mersese niciodată cu o maşină cu mai mult de cincisprezece mile pe oră, dar acum, cu vântul care-i revăşea părul, cu ochii întredeschişi pentru a se feri de muştele care-i intrau în ochi, ştia că merge foarte repede şi îi plăcea. Oh, da, îi plăcea foarte mult, îi plăcea vântul, îi plăcea felul în care copacii treceau pe lângă ea în viteză.

Nu au ajuns prea departe, cel puţin nu atât cât ar fi dorit Amanda, când se auzi o pocnitură şi maşina trase spre partea dreaptă. Urmă o

înjurătură furioasă din partea doctorului Montgomery şi Amanda privi cu interes cum răsuceşte volanul şi încetineşte viteza. Acţiona cu mâinile şi cu picioarele şi Amanda nu simţi nici o clipă că nu e sigur pe situaţie.

Când, în cele din urmă, maşina era pe deplin sub control, doctorul

Montgomery se întoarse spre ea şi-i spuse, din ce în ce mai furios:

— O pană de cauciuc. Asta îţi va da al dracului de mult programul peste cap.

De vreme ce obiectivul principal era să-l scoată pe doctorul Montgomery, din Kingman, pentru o zi, Amanda se gândi că Taylor nu se va supăra dacă vor întârzia la acea conferinţă. În ceea ce o privea pe Amanda, ea dorea să mai meargă puţin în această maşină, cu viteză atât de mare. Se lăsă pe spate în scaun, închise ochii şi zâmbi amintindu-şi cât de plăcut fusese.

Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă cu ea, el o înhaţă de pe scaun, o luă în braţe şi începu să o sărute. O sărută violent şi cu pasiune, exact în felul în care conducea.

Era atât de şocată, încât nu fu în stare să reacţioneze în niciun fel. Nu avu nici măcar timp să închidă ochii. Exact când începea să realizeze ce se întâmplă şi vedea că de fapt îi place, el o aruncă atât de tare de lângă el, încât o izbi cu spatele de maşină. Ea îşi duse dosul mâinii la buze şi-l privi cu ochii mari.

— Asta era trecut în program, domnişoară mofturoasă şi sucită ce eşti? Te-a speriat călătoria noastră? Viteza, n-a fost cumva prea mult de suportat pentru lumea perfectă în care trăieşti? Poate-ţi închipui că poţi comanda fiecare bărbat din jur, dar nu-i aşa. Poate că-l joci în vârful degetelor pe bietul Taylor, pentru că vrea ferma tăticului tău, dar nu ne poţi conduce pe toţi.

Furios, îi întoarse spatele, merse în dosul maşinii şi scoase un cauciuc de rezervă, după care începu să schimbe roata.

Amanda rămase pe loc. Modul lui de a vorbi, sărutul lui, tot ceea ce făcea, era total de neînţeles pentru ea. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbise şi, pentru o clipă, îi fu frică de el. Era singură cu el, la zece mile în afara oraşului şi nu se vedea nicivo maşină şi nicivo casă prin apropiere.

Curaj, Amanda, îşi spuse. Merse până în spatele lui şi luându-şi o poziţie cât mai rigidă spuse:

— Doctore Montgomery, îmi pare foarte rău că nu v-am fost pe plac. Îmi pare rău că abaterea de la program v-a deranjat atât de mult, dar acum cred că trebuie să mă întorc acasă.

Hank trânti cauciucul.

— Dacă ai să ai răbdare, te voi duce acasă şi apoi voi pleca de la preţioasa ta fermă şi… Auzi zgomotul făcut pe pietriş de paşii ei şi întorcându-se o văzu plecând pe jos.

N-are decât să meargă, se gândi el. Îi va prinde bine să facă ceva pentru ea.

Cu mâinile pe cauciuc, se opri din treabă şi-şi sprijini fruntea pe mâini. Nu crezuse vreodată în viaţa lui că va fi aşa de furios. Nedreptatea era ceea ce-l înfuria cel mai mult. Ura să vadă oamenii trataţi cum nu trebuie, ura aerele oamenilor bogaţi, ura să vadă o singură persoană care nu era pe deplin liberă.

Poate că asta îl înfuriase aşa de tare: Amanda încercase să-i ia libertatea.

Îi făcuse un program şi se aştepta ca el să-l urmeze întocmai. Exact ca tatăl ei, se gândi el. J. Harker credea că toţi care lucrează pe pământul lui sunt lipsiţi de orice drepturi. Se întoarse şi privi spre Amanda care era din ce în ce mai mică în depărtare.

Exact ca tatăl ei, îşi spuse el. Exact ca tatăl ei, vrea întotdeauna să-i poată controla pe ceilalţi. Şi Driscoll acela era croit din aceeaşi stofă. Ei doi voiau să controleze întreaga lume.

Hank se ridică deodată şocat.

— Să controleze întreaga lume, şopti el, sau numai o fiică fără apărare?

În clipa următoare începu să alerge disperat.

Amanda se opri când el îi bloca drumul şi o apucă de umeri strâns.

— Amanda, spuse el blând, îngrozit la gândul că o speriase, povesteşte-mi despre programele tale.

Deşi el nu mai părea furios, ea nu avea încredere în el.

— Taylor îmi face în fiecare seară programul pentru a doua zi.

— Şi de cât timp face lucrul ăsta? întrebă Hank, ţinându-şi răsuflarea. Nu era sigur de ceea ce va afla, dar începuse să-i încolţească o idee.

Amanda nu înţelegea de ce o întreabă despre ceva atât de obişnuit ca un program al fiecărei zile?

— De când aveam paisprezece ani. Taylor a fost angajat ca tutorele meu.

— Programul pe care l-am văzut eu părea să-ţi controleze fiecare minut al zilei.

Ea se încruntă.

— Da, bineînţeles. Asta şi face. Programul tău nu face acelaşi lucru?

Hank nu răspunse, dar îşi ţinu respiraţia.

— Şi programul cuprinde şi ceea ce îmbraci în ziua respectivă?

— Da.

— Şi ce mănânci?

— Da.

— Chiar şi când să te duci la baie?

Ea privi în gol şi roşi.

— E făcut ca să menţină viaţa ordonată.

Hank o studie timp îndelungat, îi privi chipul din profil, curba gâtului.

Când o văzuse pentru prima dată avusese impresia că are ochii trişti. Acum cunoştea motivul tristeţii din ochii ei. La paisprezece ani, când fusese ca un fluture gata să iasă din găoace, tatăl ei angajase un câine de pază care-i zădărnicise pentru totdeauna zborul.

Ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o ţină strâns, să-i spună că de-acum încolo totul va fi bine, dar asta n-ar fi ajutat la nimic, pentru că adevărul era că Amanda nu cunoştea alt gen de viaţă.

— Amanda, spuse el ca şi cum ar fi vorbit unul copil. Ai fost ţinută prizonieră. Exact cum tatăl tău îi nedreptăţeşte pe oamenii care lucrează pentru el aşa s-a purtat acest Driscoll cu tine. Ceilalţi oameni nu îşi duc viaţa după un program. Ceilalţi oameni sunt liberi să mănânce ce vor, să meargă la baie atunci când vor. Driscoll ţi-a luat toată libertatea şi libertatea este dreptul principal garantat de Constituţia Americii. Vino cu mine, Amanda, şi te voi duce departe de aici. Voi avea grijă să nu mai trebuiască vreodată să-ţi trăieşti viaţa după un program.

Îi întinse braţele, aşteptând ca ea să vină la el.

Amanda era atât de uimită, încât câteva momente nu spuse nimic. Privi în sus prin lumina soarelui la acest bărbat frumos, care acum părea un evanghelist care încerca să-i salveze pe păcătoşi abătându-i de la calea greşită. Furia pe care-o simţise din clipa venirii lui, acum izbucni:

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre viaţa adevărată? spuse ea cu dinţii încleştaţi. Cum îndrăzneşti să-mi critici tatăl şi logodnicul? făcu un pas spre el şi furia îi dădu impresia că a făcut-o mai înaltă… sau pe el mai scund, în clipa când îl privi în ochi. Ce ştii despre mine sau despre viaţa mea? Vii în casa noastră ca oaspete şi nu faci altceva decât să ne ridiculizezi şi să ne priveşti de sus? Dacă vrei să ştii, află că-mi place viaţa pe care o duc. Îmi place ordinea în viaţă. Îmi place sentimentul că am realizat ceva şi, mai ales, îmi iubesc tatăl şi logodnicul. Iar în ceea ce priveşte libertatea ta din Constituţie, cred că se referă şi la faptul că un cetăţean are dreptul de a alege şi, întâmplător, eu am ales să-mi controlez viaţa.

Acum, doctore Montgomery, îţi sugerez să te urci în maşină şi să conduci cât de repede poţi. Eu voi merge pe jos acasă şi când voi ajunge, primul lucru pe care îl voi face va fi să am grijă să-ţi fie trimise bagajele.

Cu spatele ţeapăn ea păşi pe lângă el şi o porni de-a lungul drumului, fiecare pas pe care îl făcea arătând cât era de furioasă.

Şocat, Hank rămase pe loc privind-o cum păşeşte. Se simţea ca un idiot.

Încă din prima clipă când o văzuse simţise că e ceva între ei. Fusese furios pe ea că nu văzuse acest lucru. Fusese gelos pe Taylor şi căutase un motiv pentru care ea nu l-ar iubi. Fusese un încrezut, atât de încrezut încât considerase că ea n-ar putea iubi pe altcineva cu excepţia lui. Simţea cum se înroşeşte amintindu-şi aroganţa cu care îi spusese că vrea s-o salveze de răul pe care i-l făcea Taylor.

Îl trecu mâna pe faţă şi se şterse de transpiraţie. De când o întâlnise pe Amanda nu mai fusese el însuşi. Se comportase ca un băieţel de şcoală care îi face cadouri fetei pe care o place, pentru ca în clipa următoare să o ia la bătaie.

Privind în urmă la ultimele zile fu îngrozit de comportamentul lui. Îşi aminti cum a mers pe, stradă şi a lăsat-o pe ea în urma lui, îşi aminti comentariile răutăcioase şi grosolane. O sărutase forţat, ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

Şi ce făcuse Amanda ca să merite o astfel de purtare?

Nimic, decât că fusese ea însăşi. Îl dusese la muzeu şi el îşi bătuse joc. Se oferise să vorbească cu el despre lucruri care a crezut că l-ar interesa şi el a ironizat-o. L-a lăsat să ia parte la o seară liniştită de poezie şi el a ridiculizat-o recitind o poezie nepotrivită.

Nu se simţise niciodată în viaţa lui mai josnic. Se răsuci şi începu să meargă după ea. O opri din mers aşezându-se în faţa ei.

— Domnişoară Caulden, spuse el înainte ca ea să poată spune ceva, nu există cuvinte care să exprime imensa mea părere de rău şi scuzele pe care vreau să mi le primiţi. Aveţi dreptate în tot ce mi-aţi spus. Comportarea mea a fost îngrozitoare, fără nici cea mai mică umbră de decenţă. Nu aştept să mă iertaţi, aşa că voi părăsi casa dumneavoastră, dar vă rog, lăsaţi-mă să vă conduc până acasă cu maşina.

Furia Amandei începu să scadă şi se gândi cât de supărat va fi Taylor când va afla că ea a ţipat la doctorul Montgomery să părăsească cât mai repede casa.

— Eu trebuie să-mi cer scuze, spuse ea ştiind că minte, dar ştiind, de asemenea, că apropiata ei căsătorie cu Taylor ar putea să depindă de minciuna asta. Purtarea mea, de asemenea, a fost de neiertat. Vă rog, să nu plecaţi.

Va *rog,* se gândi el. Îl privise cu ochii aceia mari plini de tristeţe şi îl rugase.

Ar fi trebuit să plece, ştia acest lucru. Ştia că ea nu era potrivită pentru el.

Era ca o prăjitură tentantă pentru o persoană grasă, era la fel de irezistibilă ca băutura pentru un alcoolic. Deşi ştia, nu putea pleca de lângă ea. Avea de gând să rămână şi să o înveţe să trăiască pe picioarele ei. Avea de asemenea o misiune din partea Uniunii şi trebuia să se achite de ea.

— Bine, voi rămâne, spuse el în cele din urmă. Vrei să vii cu mine

până la maşină şi să aştepţi până termin de schimbat roata? Te voi duce la Terrill City şi promit că nu voi conduce repede.

Ea murmură ceva drept aprobare şi stătu rezemată de un copac până ce el schimbă cauciucul. Avusese dreptate în ceea ce spusese. Fiecare cuvânt, fiecare silabă fuseseră adevărate, dar cu toate astea continua să-i audă cuvintele. Era oare adevărat că ceilalţi oameni nu îşi duceau viaţa după nişte programe? Aveau oare voie să manânce ce voiau şi când voiau?

Încercă să-şi îndepărteze din minte gândul acesta. *Alesese* să urmeze programul lui Taylor.

Şapte

Hank conduse cu zece mile pe oră până la Terrill City. Oraşul era aproape de trei ori mai mare decât Kingman şi mult mai modern, cu multe magazine, iar oamenii pe stradă erau modern îmbrăcaţi. Unele femei erau chiar machiate.

Câteva femei îl remarcară pe Hank şi maşina lui galbenă decapotabilă, dar el era prea supărat ca să vadă acest lucru. Opri în faţă la *Masonic Hall* unde se ţinea conferinţa Amandei, se dădu jos şi îi deschise uşa maşinii.

— La ce oră se va termina? întrebă el cu o voce stinsă.

— La unu. Nu vii?

— Mă tem că lecturile spirituale nu sunt chiar ceva ce mi s-ar potrivi mie.

— Biblioteca este…

— Am văzut că e un matineu. Cred că voi merge să-l văd.

— Un film? întrebă Amanda cu ochii măriţi.

Hank îşi băgă mâinile în buzunare.

— Da, sigur. Ne vedem la unu.

Amanda rămase pe trotuar şi-l privi îndepărtându-se. Un film, se gândi ea.

Se ducea să vadă un film. Despre ce era oare vorba în film?

Înăuntru la *Masonic Hall,* femeile care participau la discuţie nu vorbeau decât despre selecţia oamenilor pentru a obţine o rasă pură, mult mai inteligentă, fiinţe perfecte, dar Amanda nu se putea gândi decât la filmul pe care-l vedea doctorul Montgomery.

După ce se termină şi ieşi afară îl găsi aşteptând-o rezemat de maşină.

— Vrei să luăm prânzul şi apoi să mergem acasă? o întrebă el.

Ea fu de acord şi el o duse într-un restaurant drăguţ de la marginea oraşului. Amanda începu să saliveze de cum intrară înăuntru. Ultima dată când luase masa cu doctorul Montgomery, mâncase cea mai bună mâncare din viaţa ei.

Când chelneriţa veni să ia comanda, stomacul Amandei făcu zgomot, anticipând bunătăţile pe care urma să le mănânce, dar Hank vorbi înainte ca ea să poată spune ceva.

— Doamna ţine un regim special. Puteţi să-i aduceţi cartofi fierţi fără condimente, fasole verde fiartă şi peşte fiert, de asemenea fără condimente?

Chelneriţa o privi pe Amanda şi ea speră că va spune că, aşa ceva nu se poate servi, dar aceasta zise:

— Sigur, dacă asta doriţi. Şi dumneavoastră ce serviţi?

— Voi lua specialitatea casei, spuse Hank.

Amanda încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Sigur că era mai bine să mănânce mâncare sănătoasă în locul acelor mâncăruri grase care înoată în sosuri… Se forţă să nu meargă cu gândurile mai departe.

— Ai văzut filmul, doctore Montgomery?

— Sigur, bombăni el, fără s-o privească. Adevărul era că nu acordase prea multă atenţie filmului, pentru că nu se gândise decât la Amanda. Trebuia să plece de lângă ea. Nu mai putea suporta s-o vadă zi de zi.

— A fost frumos? Ar fi vrut să-i pună o mie de întrebări legate de film, dar ştia că acesta era un lucru frivol, aşa că nu îndrăzni.

— Vechea poveste, spuse el. Un tip rău, un tip bun şi o fată nevinovată care are prea mult fard în jurul ochilor.

— Da, murmură ea, neştiind cum să-l facă să povestească mai mult.

Chelneriţa aduse mâncarea şi ochii Amandei se măriră când văzu felurile înşirate în faţa doctorului Montgomery: salată de căpşuni şi ananas, curcan înăbuşit în unt, cartofi cu smântână, castraveţi cu sos franţuzesc, sufleu de sparanghel şi cafea. Mâncarea ei părea total lipsită de gust şi ea se temu că nu-şi va putea ascunde invidia din privire dacă nu îşi va ocupa mintea cu altceva.

— Putem avea o conversaţie? întrebă ea.

Hank o privi uimit. Ochii ei erau mari, trăsăturile blânde.

Ar fi fost mai bine să nu mai vorbească niciodată cu ea, dar bombăni:

— Sigur.

— Despre ce să vorbim? întrebă ea. Am învăţat despre noua reformă asupra tarifelor a preşedintelui Wilson sau poate te-ar interesa mai mult despre reconstrucţia economică a statelor din Balcani?

Despre orice ar fi vorbit, pe el nu-l interesa. Îi zâmbi totuşi şi-i spuse:

— Sigur. Nu ştiu nimic despre asta.

— Oh, spuse ea, privind cum mănâncă din curcanul acoperit cu unt strălucitor. Sau despre taxele americane asupra veniturilor? întrebă ea cu speranţă în voce. Pot vorbi şi despre taxele englezeşti şi daneze aplicate asupra veniturilor.

Hank zâmbi larg.

— Eu nu.

El continuă să mănânce cu poftă. Amanda se gândi că poate un subiect legat de război i-ar goni gândurile legate de mâncare.

— Serbia? spuse ea repede. Adrianopol? Turcia?

— Nu ştiu nimic despre niciuna din ele, spuse el fericit.

Acum începea să-şi dea seama ce nu-i plăcea la ea. De ce nu mi-ai spune tu câte ceva? Poate că dacă o va face să vorbească va putea să se convingă că odată ajuns înapoi la fermă trebuie să-şi facă bagajele şi să plece.

Ea vorbi în timp ce el mânca. Povesti cum bulgarii cuceriseră Adrianopolul după trei zile de asalt. Vorbi despre reacţia Austriei şi despre ipotezele asupra a ceea ce ar face Serbia şi Muntenegru.

Cu cât vorbea mai mult, de fapt, predica, cu atât Hank se simţea mai bine.

Asta era Amanda pe care o dispreţuia.Pe această Amanda şi-o putea imagina cu uşurinţă alături de Taylor. Poate că amândoi vor da naştere unui set de enciclopedii.

Chelneriţă veni cu două porţii de desert, constând din piersici decojite.

Hank încercă să-i spună să ia porţia Amandei înapoi, dar Amanda se repezi şi începu să mănânce. Mânca aşa cum Hank nu mai văzuse pe nimeni în viaţa lui: senzual, cu plăcerea întipărită în ochi, de parcă făcea dragoste.

— Asta-i tot ce ştii în legătură cu războiul? întrebă el furios.

Amanda îşi avea toate cunoştinţele structurate în cap, dar era greu să şi le amintească în timp ce mânca piersicile alea cu acea aromă divină.

— R… Rusia era supărată pe Austria şi Austria este… Se opri pentru o clipă şi închise ochii.

— Ce-i cu Austria? insistă Hank din ce în ce mai furios.

— E supărată, spuse ea în cele din urmă. E supărată pe Rusia.

— Bine, spuse el. Ai terminat de mâncat? Trebuie să ne întoarcem. Ştii, programul! Nu trebuie să mai înveţi câte ceva ca să-ţi cultivi mintea?

— Da, zise Amanda, întorcându-se la realitate. Mâine avea un test referitor la problemele Canalului Panama şi trebuia să mai înveţe pentru el. Privi farfuria goală cu regret. Taylor avea dreptate. Mâncarea pe care o mâncau restul oamenilor era proastă din toate punctele de vedere; piersicile făcuseră să-i fie mai foame decât înainte de a începe să mănânce. Trebuie să plecăm, spuse ea.

El o duse înapoi foarte încet, astfel încât Amanda nu avea niciun fir de păr clintit de la locul lui, când ajunse acasă. Primul lucru pe care ea se gândi să-l facă fu să-l aute pe Taylor şi să-i spună că s-au întors. Poate că el va dori să-i modifice programul, din moment ce se întorseseră mai devreme de la Terrill City decât fusese planificat. Sau cel puţin poate că va putea să termine ce avea de învăţat şi nu va mai fi nevoită să-şi piardă noaptea pentru asta.

Unul din servitori îi spuse că Taylor era în bibliotecă. Hank duse maşina în garaj în timp ce Amanda se grăbi să intre în casă. Fără îndoială că e grăbită să-l vadă pe prea scumpul ei Taylor, se gândi Hank şi simţi că se înfurie din nou.

În clipa de faţă, nu putea suporta să-i vadă împreună.

Cu mâinile în buzunare, începu să se plimbe în jurul casei. Uşa spre

seră era deschisă, aşa că intră. Pentru câteva clipe se bucură de mirosul plăcut al iasomiei, apoi auzi voci dinspre bibliotecă. Vru să plece, dar realiză că erau Taylor şi Amanda. Se opri şi ascultă.

— Te-ai întors mai devreme, Amanda, spuse Taylor cu răceală în glas.

Trebuia să-l ţii departe de casă până spre seară.

— Îmi cer scuze, dar părea că vrea să se întoarcă.

— Ce vrea el nu contează. Sau poate că binele fermei nu înseamnă nimic pentru tine? Noi toţi, eu, tatăl tău, mama ta, tu însăţi, depindem de tine. Vom fi aruncaţi pe drumuri pentru că tu nu eşti în stare să te ocupi de un om obişnuit, de un simplu funcţionar de stat?

— Îmi pare rău, şopti Amanda. Nu ştiu despre ce să vorbesc cu el. Nu avem nimic să ne spunem unul altuia.

— Nimic să vă spuneţi! exclamă Taylor. Uiţi tot ceea ce ai învăţat când eşti cu el?

— Nu. Dar nu-l interesează toate lucrurile pe care le ştiu eu. El… se duce să vadă filme.

— Dar, totuşi, e profesor universitar, spuse Taylor zăpăcit, apoi îşi reveni imediat. Trebuie să fi făcut ceva greşit.

— Pot să… întrebă Amanda cu îndoială în voce… pot să merg cu el la filme? Sau la dans? Am impresia că-i place să danseze.

Vocea lui Taylor, când vorbi, era atât de rece, încât putea îngheţa plantele din seră.

— Asta-i genul de femeie care eşti, Amanda? Am cerut în căsătorie o femeie care a apucat pe calea pierzaniei? Ţi-ai ascuns adevărata faţă în toţi anii ăştia?

Poate că următorul lucru pe care mi-l vei cere va fi să-ţi trimit o sticlă de vin în camera ta.

— Nu, domnule, spuse ea, întorcându-se la apelativul cu care i se adresase pe vremea când el nu-i era decât tutore.

— Sau poate că vrei să te îmbraci cu rochii scurte şi să te faci dactilografă.

— Nu, domnule, spuse ea încet. Vreau numai ceea ce am acum.

— Mie nu mi se pare aşa, Amanda. Nu cred că-ţi imaginezi cât eşti de norocoasă. Ai tot ce-ţi poate oferi viaţa. Nu va trebui niciodată să cerşeşti bani sau o educaţie şi, totuşi, eşti gata să dai la tot cu piciorul. Făcu o pauză. Sau poate că eu sunt cel căruia vrei să-i dai cu piciorul? Poate vrei să plec de la fermă? Aşa este, Amanda? Nu vrei să te mai căsătoreşti cu mine şi nu ştii cum să mi-o spui?

— Nu, zise Amanda, şi se simţeau lacrimi în tonul vocii ei. Vreau mai mult decât *orice* altceva pe lume, să mă căsătoresc cu tine, dar nu reuşesc să-l înţeleg pe acest bărbat. Nu ştiu cum să-l mulţumesc.

— Nici pe mine, se pare, nu ştii cum să mă mulţumeşti.

Urmă o altă pauză.

— Te vei duce în camera ta şi vei sta acolo tot restul zilei. Te vei dedica studiului, nu vei mânca la cină şi poate aşa vei găsi un subiect care să-i stârnească interesul acestui bărbat. Dacă pleacă de la noi şi se întâlneşte cu oamenii lui de la Uniune, să ştii că nu va fi decât vina ta. Îşi coborî vocea, va fi pedeapsa pentru neascultarea ta. Acum, du-te. Nu pot suporta să te mai văd.

Hank auzi paşii Amandei care ieşea din bibliotecă. Primul lui impuls fu acela de a se duce şi de a-i trage un pumn lui Taylor direct în faţă, dar văzu că mâinile îi tremurau. Ceea ce auzise îi făcea greaţă. Îşi aminti cât de furios fusese când îl cunoscuse pe logodnicul lui Blythe, dar acela era nimic în comparaţie cu Taylor Driscoll. Taylor preluase controlul absolut asupra vieţii unei alte persoane.

Părăsi sera şi ieşi afară, căutând suficient aer pentru a-şi alunga senzaţia de sufocare. Părea însă că nu există destul oxigen pe pământ pentru nevoia lui. Asta era ceea ce văzuse în ochii Amandei, acea tristeţe, acea privire de animal închis în cuşcă, nu teamă, ci resemnare. Taylor îi pusese stăpânirea pe minte, pe gânduri, chiar şi pe corp. O controla de parcă era un automat, o creaţie a minţii lui.

Hank începu să înţeleagă ce se petrecea de la venirea lui în casă.

Programul rigid al Amandei. Bineînţeles că ea ştia că mai avea trei minute şi jumătate de stat în baie pentru că atât îi programase Taylor. Rochiile ei erau în culori întunecate şi părul era strâns sobru la spate. Taylor voia ca ea să arate în felul acesta. Vorbea numai despre lucrurile învăţate din cărţi pentru că Taylor nu-i dădea voie să-şi scoată nasul din ele.

Îşi aminti din nou de noaptea când o văzuse stând la birou. Trebuia să aibă ce să-i vorbească în timpul zilei, aşa că stătea toată noaptea şi citea. Deşi avea vârstă pe care o avea, era trimisă la culcare fără să mănânce, pentru că nu ascultase de ordinele stăpânului.

Stăpân! se gândi Hank. Cât de mult ura acest cuvânt!

Fiecare om era stăpân pe viaţa lui. Dar unii, din cauza bogăţiei sau a originii, credeau că pot dispune cum vor de viaţa celorlalţi. Taylor îl încadrase pe Hank într-o anume categorie, de parcă exista o împărţire pe clase în America.

Şi-i spusese Amandei că dacă cei de la Uniune vor veni aici, vor pune mâna pe fermă. Cei de la Uniune erau sperietoarea proprietarilor de pământuri.

Închise ochii pentru o clipă şi trecu în revistă tot ce făcea Taylor pentru a o subjuga pe Amanda, pentru a o ţine la ordin, pentru a-i lua libertatea dăruită de Dumnezeu: libertatea de a alege, libertatea de a iubi, libertatea de a râde şi libertatea de a plânge. Îi luase toate aceste libertăţi cu ajutorul a tot felul de ameninţări.

Hank merse până în faţa casei şi privi în sus spre fereastra

Amandei.

Acum înţelegea ce îl atrăsese la ea. Era ura lui împotriva opresiunii şi nedreptăţii. Ceva din el îşi dăduse seama de prima dată şi realizase că ea are nevoie de ajutor. O va ajuta să înţeleagă că are tot atâtea drepturi ca orice altă fiinţă şi că nu trebuie să mănânce, să doarmă şi să respire după un program făcut de altcineva.

O va învăţa toate lucrurile astea şi când va fi gata, va fi în stare să-l trimită la dracu' pe Taylor Driscoll.

Zâmbi spre fereastra Amandei.

— Frumoasă Adormită, spuse el, am de gând să te trezesc.

Se întoarse cu spatele la casă şi porni spre garaj.

Trebuia să plece şi să facă un plan… despre cum o va readuce pe domnişoara Amanda Caulden la viaţă. Hank era în camera sa de la al doilea etaj al casei. Îşi puse în spate rucsacul pe care de-abia îl cumpărase. Îşi lăsase jacheta în dulap. Era îmbrăcat numai în cămaşă, cu mânecile suflecate până la cot şi în pantaloni. Ieşi pe balcon şi stătu o clipă privind la stele. În stânga văzu lumina din camera Amandei şi umbra ei aplecată asupra biroului.

Făcând cât mai puţin zgomot, îşi puse un picior peste balcon şi apoi pe acoperişul terasei, care ducea chiar la fereastra Amandei. Acoperişul era mai abrupt decât îşi închipuise şi alunecă, dar se prinse cu o mână de pervazul ferestrei de la camera Amandei şi cu cealaltă de ramă. Era deja în cameră până ce ea să se dezmeticească şi să ridice ochii spre el. Deşi era zece noaptea ea era la fel de corect îmbrăcată, toţi nasturii erau închişi, fiecare şuviţă de păr era la locul ei.

Amanda îşi ridică privirea din cartea de istorie şi-l văzu venind în cameră pe fereastra ei. Şocată era prea puţin pentru a descrie ceea ce simţi. Primul ei gând fu că lui Taylor nu-i va plăcea aşa ceva.

Se ridică în picioare nevenindu-i încă să creadă şi simţi, din nou, acel sentiment de furie.

— Doctore Montgomery, spuse ea, nu poţi veni în camera mea.

— Ssst, spuse el păşind înăuntru. Îi vei trezi pe toţi din casă. Arătă cu capul spre podeaua goală din mijlocul camerei. Pare un loc bun. Uite, ia asta, îşi scoase rucsacul din spate şi i-l dădu.

Spre uimirea Amandei se duse la pat şi trase cuvertura.

— Doctore Montgomery! strigă ea. Nu poţi…

— Chiar vrei să-i trezeşti pe toţi? Ridică cuvertura şi o întinse pe jos, apoi se aşeză. Întinse mâna după rucsacul din mâna ei şi cum ea stătea nemişcată, începu să scoată mâncarea dinăuntru.

Amanda văzu că scosese salată, raci, pui, sandvişuri mici, măsline, ţelină umplută, căpşuni şi prăjiturele mici şi albe. Mai scoase o sticlă cu un lichid roşu.

— Sos de căpşuni pentru prăjiturile cu căpşuni.

Amanda rămase pe loc uitându-se uimită la mâncare.

— Nu îţi este foame? Am pierdut cina şi am crezut că nici tu n-ai mâncat, aşa că m-am gândit că am putea cina împreună. Nu văd nici o diferenţă între a mânca aici sau jos în sufragerie, nu-i aşa? Dacă vrei putem merge să trezim servitorii să-ţi pregătească ceva fiert sau poate vrei să-l sculăm pe Taylor să mănânce şi el cu noi?

— Nu, spuse repede Amanda şi păli la gândul că Taylor s-ar putea scula.

Mirosul răspândit de mâncare îi făcea genunchii să se înmoaie. Se aşeză în genunchi ca un general ce capitulează în faţa duşmanului.

— Un sandviş? întrebă el, întinzându-i farfuria plină de sandvişuri minuscule.

Sunt umplute cu şuncă şi cu puţin muştar.

Amanda luă un sandviş şi muşcă din el, dar în clipa următoare dispăru tot în gura ei. Gustul lui, condimentat şi sărat, era delicios.

Hank îi întinse zâmbind o farfurie mică de porţelan.

— Serveşte-te singură dacă mai vrei. Nu-i foarte mult, dar e tot ce-am putut face rost într-un timp atât de scurt. Sper că-ţi plac racii.

— Da, orice, murmură ea, mâncând foarte repede. Toate aveau un gust atât de delicios şi ea se temea că dintr-o clipă într-alta vor fi luate din faţa ei.

— Învăţai? o întrebă el.

— Istorie economică, spuse ea cu gura plină de pui, salată şi maioneză.

— Ah, da, presupun că asta e din cauză că sunt eu aici. Sau ai învăţat întotdeauna economie?

— M-am gândit că ar putea fi ceva care să te intereseze, n-am realizat ca…

Se opri pentru că voise să spună că nu realizase că el e mai interesat de maşini rapide, de filme şi de femei pe care nu le cunoştea.

— Dar n-am discutat prea mult despre economie, nu-i aşa? spuse el. De fapt, n-am prea discutat despre nimic. Am fost foarte grosolan cu tine, domnişoară Caulden. Sper că mă ierţi. Mai doreşti puţină salată de raci?

— Da, te rog, spuse ea. Începea să se relaxeze. Era fără îndoială nepermis ca acest bărbat să se afle în camera ei, dar nu părea periculos şi regreta felul în care se purtase în trecut.

— Îţi place economia atât de mult, încât renunţi la cină pentru a învăţa?

— Nu, Taylor… îşi dădu seama că era gata să-i spună adevărul. A fost mai bine să stau aici şi să învăţ.

— Îţi admir perseverenţa. Am fost atâţia ani la şcoală, dar nu cred că vreodată am pierdut vreo masă pentru a învăţa. Când mi se face foame trebuie să mănânc. Nici nu cred c-aş putea mânca ceea ce

mănânci tu. Ai o autodisciplină nemaipomenită, domnişoară Caulden.

— Da, aşa cred, murmură ea, dar în clipa de faţă nu se simţea prea disciplinată. Se simţea gata să-şi vândă sufletul pentru un platou cu acele prăjituri cu căpşuni.

— Când ai absolvit liceul?

— Absolvit? întrebă ea, privind căpşunile.

— Da. Ce vârstă ai? Douăzeci şi trei de ani, douăzeci şi patru? Majoritatea femeilor şi-au terminat şcoala până acum, dar tu încă mai ai un tutore?

— Voi termina când mă voi căsători, spuse luând o căpşună.

Hank începu să-i umple farfuria cu prăjituri şi cu căpşuni peste care turnă sos de căpşuni.

— Când te vei căsători cu Taylor, nu-i aşa? Povesteşte-mi despre planurile tale de nuntă.

— Nu am făcut niciun plan încă.

— Nu e ceva neobişnuit? De cât timp sunteţi logodiţi?

Deodată Amanda puse jos farfuria pe jumătate plină şi-l privi în faţă.

Începea să înţeleagă unde voia să ajungă şi de ce venise în camera ei. Întocmai precum diavolul ademenea oamenii, el încerca să o ademenească pe ea.

— Doctore Montgomery, contrar părerii tale, nu sunt o proastă. Vrei, te rog, să ieşi din camera mea şi să iei toate astea cu tine?

— Dar mai sunt căpşuni.

— Nu mai vreau căpşuni, spuse ea minţind. Acum vrei, te rog, să pleci?

El rămase aşezat ştiind că nu putea să cheme pe nimeni în ajutor.

— Unde mergem mâine?

— Cred că ar fi mai bine ca noi doi să nu mergem nicăieri. Am treabă acasă. Un nod i se puse în gât, gândindu-se cum îi va spune lui Taylor că nu vrea să meargă nicăieri cu doctorul Montgomery.

— Taylor vrea să mă ţii cât mai departe de casă. Vrea să mă duci undeva, unde cei de la Uniune, să nu mă poată găsi, nu-i aşa?

Ea ezită.

— Tot ce vreau e să fac şederea unui musafir cât mai plăcută.

— O-ho, spuse Hank, mâncând o căpşună.

Ea privi în jos spre el părându-i rău de prăjitura pe jumătate mâncată.

— Doctore Montgomery, trebuie să pleci.

— Nu înainte de a-mi spune ce planuri ai pentru ziua de mâine.

Ei îi fu teamă că el ar putea face ceva jenant dacă nu-i va spune ce voia să ştie. Se duse la birou pentru a lua programul scris de Taylor.

— Trebuie să mergem la Muzeul Pionierilor din Terrill City.

— Îmi vine să mor de râs. Ar trebui să fiu bucuros că nu mergem

la bibliotecă să memorăm date despre războiul dintre americani şi spanioli.

Ea îşi îngustă ochii spre el.

— Cum ţi-ai luat doctoratul, doctore Montgomery? Ai decupat cumva diploma dintr-un catalog? El chicoti.

— Îmi place să fac şi alte lucruri în viaţă în afară de studiu şi ai face bine şi tu dacă ai vedea şi ce nu e scris în cărţile alea. Nu putem face un compromis?

Mergem dimineaţă la muzeu, dacă vii după-amiază unde vreau eu.

— Nu-mi pierd timpul la filme, i-o trânti ea. Vreau să-mi cultiv mintea şi…

El sări în picioare.

— Ai face bine dacă ai face ceva şi pentru viaţa ta.

Pentru o clipă rămaseră privind unul la celălalt, apoi Amanda se dădu la o parte din faţa lui. Nimeni n-o mai înfuriase de când fusese copil, dar acest bărbat o făcea.

Dar mai era ceva, când privea acei ochi albaştri şi adânci, ceva ce nu înţelegea şi care se găsea undeva în adâncul ei.

— Te rog, pleacă, şopti ea.

El se întoarse şi începu să strângă totul în rucsac.

Avusese dreptate, se gândi el. Undeva în spatele peretelui de gheaţă exista o femeie. O înfuria şi ăsta era un pas pozitiv. Şi mai văzuse încă ceva în ochii ei. Ceva ce pentru prima dată îl făcu să creadă că ea îl privea ca pe un bărbat.

Îi ridică farfuria cu prăjitura pe jumătate mâncată şi o puse pe birou.

— Ia-o, spuse ea, nu o vreau. Nu trebuia să mănânc cu tine de la început.

— Îţi păstrezi toate mesele numai pentru Taylor? Este singurul demn să mănânce cu tine?

— Tu nu eşti demn nici să stai cu el la aceeaşi masă, spuse ea.

— Ăsta e cel mai grozav compliment pe care l-am auzit anul ăsta. Ne vedem mâine dimineaţă şi, nu uita, după-amiaza este a mea. Îşi puse rucsacul în spate şi ieşi din cameră pe fereastră.

Amanda se aşeză pe marginea patului. Corpul îi tremura după vizita acestui bărbat. Ce zile ciudate petrecuse în ultimul timp. Toate parcă se întorseseră cu fundul în sus. Taylor îi spusese că nu mai poate suporta să o vadă în faţa ochilor, iar bărbatul ăsta îngrozitor o făcuse din nou să se simtă ca o şcolăriţă. O făcea să uite toţi anii în care Taylor o educase. Încă o dată renunţase la studiile ei pentru mâncare… mâncare din aceea nesănătoasă, pe care o forţase doctorul Montgomery să o mănânce.

În timp ce se gândea la asta, văzu farfuria cu prăjitura, pe masă.

Spunându-şi că nu trebuie să o mănânce, merse şi o ridică de pe

farfurie. Începu să o mănânce cu mâna de parcă murea de foame. Când termină, îşi privi îngrozită degetele lipicioase şi deşi nu-i venea să creadă, începu să le lingă cu poftă, apoi suspină, nevenindu-i să creadă ce a făcut. Se îndreptă spre uşă şi o deschise fără să facă zgomot. Merse pe holul întunecos până la baie, făcând cât mai puţin zgomot şi sperând că Taylor nu o va auzi.

Gând se întoarse privi nervoasă spre camera lui Taylor, dar nu văzu niciun pic de lumină. Nici în camera tatălui ei nu se zărea lumina, nici la doctorul Montgomery. Întorcându-se, Amanda văzu o dâră de lumină care venea din dormitorul unde-şi petrecea timpul mama ei. Pentru o clipă se întrebă ce făcea mama ei la acea oră. Cu ani în urmă Taylor îi interzisese Amandei să stea singură cu mama ei, deoarece considerase că Grace Caulden avea o influenta proastă asupra ei..

Iar Grace realiză curând viaţa pe care o ducea fiica sa, aşa că se vedeau foarte rar.

Amanda dădu din cap. Asta era de asemenea vina doctorului Montgomery, care îi schimbase viaţa ordonată pe care o ducea. Mama

ei avea o influenta proastă asupra ei, la fel cum avea şi doctorul Montgomery. Dar trebuia să-l suporte până ce hameiul va fi cules şi pericolul izbucnirii unei greve va trece. Când toate astea se vor sfârşi, se va putea întoarce la viaţa ei normală. Va putea din nou să stea împreună cu Taylor după cină şi să discute subiecte inteligente. Vor putea mânca mâncare sănătoasă pentru organism. Şi va şti cu precizie ce va face în timpul zilei. Nu va mai merge în maşini cu viteză mare şi nu va mai exista niciun bărbat care să-i escaladeze noaptea fereastra. Şi nu va mai avea de ce să fie furioasă. Când era cu Taylor, era calmă şi liniştită, dar în prezenţa doctorului Montgomery trebuia încontinuu să-şi înăbuşe furia.

Întoarsă în camera ei îşi puse cămaşa de noapte, aşeză la loc cuvertura pe pat, apoi ascunse farfuria murdară pe care o lăsase doctorul Montgomery. Doamna Gunston nu trebuia s-o găsească a doua zi dimineaţă.

Făcu ordine pe birou pentru că doamna Gunston îi dădea raportul în fiecare zi lui Taylor despre cum arată camera ei. Se simţi un pic vinovată pentru că nu a învăţat mai mult, dar se simţea atât de obosită şi-i era atât de somn, din cauza stomacului plin! Şi apoi, ce rost avea să mai înveţe? El prefera să mănânce şi să conducă cu viteză maşina. Lucruri pe care ea le detesta, nu uită să-şi repete.

Mâine se va comporta mai bine decât astăzi. Se va comporta de parcă Taylor era lângă ea. Va orienta conversaţia spre subiecte inteligente, educative şi nimic din ceea ce el va face, nu-l va lăsa să-i vadă furia care mocnea în interiorul ei.

Şi nu va mai mânca din mâncarea pe care o mânca el, în nici un caz! Şi când va conduce repede îi va cere să încetinească. Va vorbi

ferm şi-i va demonstra că e pe deplin stăpână pe viaţa ei. Cum îndrăznea el să spună că era oprimată!

Îi va arăta că era în stare să ia singură hotărâri.

Adormi şi visă cornuri pufoase şi friptură de vită. Când se trezi era hămesită şi gândul la oul apos şi la unica felie de pâine prăjită pe care le mânca la micul dejun o revoltă. Dar îşi înăbuşi acest sentiment, pentru ca doamna Gunston să o găsească calmă când va intra în cameră.

Opt

În dimineaţa următoare când se trezi, Hank se simţi minunat. Seara trecută reuşise să facă ceea ce-şi propusese: o făcuse pe Amanda să-şi dezvăluie emoţiile. Dacă va putea s-o înfurie şi mai mult, va reuşi să-i stârnească şi alte sentimente şi sentimentele reprezentau cheia care o va face să realizeze că până atunci viaţa ei fusese ţinută sub control de către altcineva.

Fluiera în timp ce cobora scara pentru a merge la micul dejun şi fu întâmpinat de o privire duşmănoasă din partea lui Taylor.

— Bună dimineaţa, spuse Hank vesel, eşti pregătit pentru un nou mic dejun cu ouă şi şuncă?

Zâmbind, intră în sufragerie pe lângă Taylor. Cum naiba putea crede Amanda că iubea o astfel de caricatură de om?

Îi zâmbi călduros Amandei care era deja aşezată la masă, având în faţă farfuria cu mâncarea ei sumară. Se duse la bufet şi începu să-şi umple farfuria.

— Şuncă? o întrebă el înainte ca Taylor să intre în cameră. E nemaipomenit de bună.

— Şi nemaipomenit de proastă pentru corp, spuse ea cu răceală.

— Ţi-e teamă că te va prinde mâncând? Ei, nu-ţi face probleme, păstrează-te pentru masa de prânz. Îţi voi da ceva bun să mănânci.

Amanda vru să-i spună ceva usturător acestui bărbat, dar Taylor intră în cameră.

Începea să-l urască de-a dreptul pe doctorul Montgomery. Părea că vanitatea lui e fără sfârşit. Credea că ştie ce e bun pentru fiecare om din lume.

Îşi mută privirea de la Taylor la doctorul Montgomery. Erau amândoi bărbaţi frumoşi, dar ea prefera frumuseţea întunecată a lui Taylor, mai mult decât frumuseţea blondă, puţin copilărească a doctorului Montgomery. Îi plăcea felul în care Taylor stătea perfect drept, felul precis, curat în care mânca. Doctorul Montgomery mânca cu prea mult entuziasm şi avea un fel de a sta pe scaun… un fel leneş, tolănit. Era prea bine făcut, prea masculin… Da, cu siguranţă că-i plăcea mai mult puterea ascunsă care zăcea în Taylor.

Taylor era un bărbat care ştia exact ce vrea de la viaţă şi lua întotdeauna ce-i trebuia.

Şi Amanda ştia ce voia Taylor de la ea, în timp ce doctorul Montgomery voia… Nu ştia prea bine ce voia… dar indiferent ce-ar fi fost nu va primi de la ea.

La sfârşitul mesei, care decurse în tăcere, Amanda merse cu doctorul Montgomery spre maşina acestuia. Nici măcar nu s-a obosit să-l întrebe dacă vrea să meargă cu limuzina.

De cum rămaseră singuri el începu cu întrebările:

— Nu ţi-e foame? Nu vrei să ne oprim undeva să mănânci? N-ai prefera să mergem să înotăm decât să mergem la muzeu? Ţi-a dat Driscoll un test de dimineaţă? Driscoll ţi-a cumpărat rochia asta? Nu vrei să mergem să-ţi cumperi nişte haine noi?

La toate întrebările lui, Amanda încerca să rămână calmă. Era un bărbat prost, egocentrist, care nu merita nici măcar să te înfurii pe el.

El conduse încet până la Terrill City şi Amanda nu făcu altceva, tot drumul, decât să urmărească felul cum schimba vitezele. Când aproape ajunseră la muzeu putea anticipa deja când va schimba din nou o viteză. Cel puţin învăţase ceva, se gândi ea, dacă tot îşi pierdea timpul în compania acestui bărbat atât de frivol.

În timp ce vizitară muzeul el fu grosolan şi nerăbdător. Amanda îi povestea tragedia de la Donner Party care era, de fapt, reprezentată în muzeu.

— Abia atunci, cei care s-au salvat au găsit rămăşiţele celorlalţi, spuse ea, gândindu-se la canibalism, dar nevrând să-l numească direct.

— Cred că e mai tare ca pielea de la pantofi, spuse el nepoliticos. Uite, trebuie să mă duc să dau un telefon pentru a aranja programul de după-amiază. Aşteaptă-mă aici.

Nu-i place ca alţii să-mi dea ordine, dar el are voie s-o facă, se gândi ea. Sfidătoare, ea ieşi afară pentru a-l aştepta pe terasă. Privi ghirlandele de flori agăţătoare care decorau terasa şi deodată simţi un dor imens de a merge acasă, printre cărţile ei. Oare ce lucru îngrozitor pregătea bărbatul acesta pentru după-amiază?

— Aici erai, se auzi vocea lui Hank în spatele ei. Ai văzut destul din ce-i pe aici? Hai să mergem undeva să mâncăm. Mi-e foame.

— Asta pare să fie starea ta obişnuită. Spune-mi, doctore Montgomery, cum ţi-ai luat diploma de doctorat? Mâncându-i pe studenţi?

El o privi furios.

— Le-am fertilizat pe toate studentele mele şi, astfel, mi-au dat diploma ca să scape de mine.

O apucă de braţ în timp ce se urcă în maşină şi-i spuse: Uite, nu vreau să fiu grosolan, dar mă enervează că nu vorbeşti despre altceva decât ce citeşti în cărţile alea ale tale. Există o întreagă lume aici, afară, spuse el arătând cu mâna în jur şi cred că ar trebui să vezi puţin şi din ea.

— Nu înţeleg de ce mă crezi proastă, doctore Montgomery. Am văzut destul din lumea de afară ca să ştiu că e o lume murdară şi urâtă, plină de oameni răi.

— Şi cine ţi-a spus mă rog asta?

— Taylor spune… începu ea, dar se opri. Este propria mea observaţie.

— Sigur, aşa cum eu sunt Cristofor Columb, spuse el băgând maşina în viteză. Ai fost atâta timp închisă în casă, încât habar nu ai cum e viaţa de afară.

Ea se gândi că dacă lumea de afară era formată din oameni ca el, atunci cu siguranţă nu voia să cunoască mai mult decât ştia.

El opri în faţa unui restaurant şi intră singur înăuntru. Peste câteva minute ieşi ducând o cutie mare de carton pe care o puse în spatele maşinii, printre cauciucurile de rezervă şi canistra de benzină.

— Mergem la un picnic, spuse el, de parcă o provoca să-l contrazică, apoi porni maşina şi plecă în trombă.

Încă o pierdere de timp, se gândi ea. Va întârzia atât de mult cu studiile ei, încât Taylor nu se va mai căsători niciodată cu ea.

El merse prin mai multe sate, spre Munţii Sierra Nevada, printre ferme şi diverse culturi, până când ajunse la un pâlc des de copaci. În mijlocul pâlcului se afla un lac şi el parcă pe malul lui, la umbră. Era un loc izolat datorită desimii copacilor.

Amanda privi în jur şi începu să identifice florile sălbatice şi păsările pe care le zărea.

Dacă Taylor ar fi întrebat-o ce a învăţat va putea să-i spună.

— E frumos, nu-i aşa? întrebă Hank, luând cutia din spatele maşinii. Mi-au spus la restaurant despre locul acesta. Uite, apucă de colţul ăsta.

Amanda apucă de colţul păturii pe care el i-o întinse. Nu-i trecuse prin cap că locul ar fi frumos, dar acum realiză că era. Iarba era mult mai verde aici, decât în plin soare, apa era albastră şi zumzăitul insectelor era plăcut şi… se adună imediat. Trebuia să se comporte de parcă Taylor era de faţă, nu-i aşa?

— Vom sta pe pământul umed? întrebă ea.

— Nu, pe pătura uscată. Puţină umezeală nu-ţi va face rău, de asta e pielea, ca să te protejeze. Începu să descarce cutiile cu mâncare.

Amanda îşi jură că indiferent ce va scoate din cutiile acelea, ea nu va pune în gură nici o înghiţitură. Dacă va mai continua să mănânce împreună cu el, se va îngraşă într-o săptămână şi Taylor o va dispreţui. Îi trebui o mare stăpânire de sine pentru a urmări cum el scoase din cutii toată mâncarea şi o întinse în faţa ei. Erau fâşii de piept de pui în sos auriu, salată de grapefruit şi de andive, cartofi fierţi cu condimente deasupra, căpşuni şi tapioca, meringue-uri, prăjituri cu ciocolată şi cu migdale în vârf.

Turnă limonada dintr-un termos mare.

Amanda salivă, dar îşi întoarse capul într-o parte.

— Cu ce vrei să începi? o întrebă Hank, întinzându-i o farfurie.

Ea luă farfuria, puse foarte puţini cartofi şi începu să mănânce cu înghiţituri mici. Nu luă nici măcar limonada, pentru că ştia că are zahăr.

— Ce-i asta? o întrebă nervos Hank.

Ea îi ignoră cuvintele şi tonul pe care fuseseră spuse.

— Doctore Montgomery, nu putem discuta despre ceva mai puţin personal, decât despre obiceiurile mele culinare? De ce nu-mi povesteşti ce ai sperat venind să te întâlneşti cu cei de la Uniune? Părinţii tăi sunt cumva lucrători sezonieri?

— Nu, nu sunt. Ai de gând să te chinui într-atât, încât să nu mănânci nimic din toate astea?

Ea înghiţi o bucată mică de cartof, sperând că organismul ei va trata cu indiferenţă mirosurile îmbietoare ale mâncărurilor din faţă.

— Cred că m-ai confundat cu lucrătorii tăi sezonieri. Eu fac parte din rândul tiranilor bogaţi, îţi aminteşti? Oamenii ca mine sunt cei care îi pun pe lucrători la muncă şi le produc suferinţă. Se uita încontinuu la prăjitura cu ciocolată, la straturile groase de cremă.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, îi spuse Hank. Ai fost vreodată pe câmp la vremea recoltei?

Ştii că mulţi dintre fermieri *vând* apă de băut lucrătorilor? Muncesc sub treizeci şi cinci, patruzeci de grade şi n-au nici măcar drept la apă.

— Sunt convinsă că exagerezi. Lucrătorii pot pleca altundeva dacă nu le place cum sunt trataţi. Este o ţară liberă, deşi tu vorbeşti de parcă ei ar mai fi în continuare sclavi. Continua să se uite la prăjitură, la felul cum cădea lumina pe cremă şi nu văzu ochii plini de furie ai lui Hank. Atinsese punctul lui cel mai sensibil.

— Oameni de felul tău fac necesară existenţa Uniunii. Lucrătorii sunt oameni simpli, ei nu au educaţia şi resursele necesare pentru a schimba o slujbă după alta. Au copii pe care trebuie să-i hrănească, la care trebuie să le cumpere haine. Nu-şi pot permite să părăsească un loc de muncă. Aşa că lucrează în căldura aceea îngrozitoare şi economisesc câte un bănuţ necumpărându-şi apa până cad epuizaţi.

Amanda se încruntă la cuvintele lui. Nu-i plăcea să se gândească la lucrurile pe care el tocmai i le povestise. Ce ar spune Taylor? se gândi ea.

— Nu sunt eu responsabilă de toată sărăcia din lume – doctore Montgomery. Familia mea oferă întotdeauna slujbe. Dacă lucrătorilor nu le plac condiţiile se pot duce să muncească la altă fermă.

Hank fu cuprins de o furie sălbatică.

— Îngâmfată mică ce eşti, spuse el printre dinţi. Stai acolo îmbrăcată în rochia ta de mătase, înconjurată de mâncare şi crezi că eşti prea bună, prea superioară, ca s-o mănânci, în timp ce alţii se zbat să câştige suficient pentru a-şi cumpăra o bucată de pâine. Oamenii de felul tău mă înfurie atât de tare încât… Se opri nemaiputând vorbi de furie. Fără să-şi dea seama ce face îşi înfipse mâna în prăjitura care părea s-o fascineze pe Amanda, se întinse peste mâncarea din faţa lui şi i-o trânti Amandei în faţă. Tu o poţi mânca şi nu vrei. Amărâţii ăia

ar vrea să mănânce, dar nu au ce. Tremura de furie. Faţa şi părul Amandei erau maronii din cauza ciocolatei. Avea ochii măriţi de groază.

— Am de gând să te trezesc, Amanda Caulden, îi strigă el. Am de gând să te scot de sub clopotul de sticlă sub care trăieşti, indiferent cât de greu va trebui să lupt pentru asta.

Era greu să rămâi în continuare demn când aveai faţa plină de ciocolată, dar Amanda făcu tot ce fu în stare pentru a-şi menţine demnitatea.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că unii dintre noi suntem fericiţi aşa cum suntem? spuse ea, tremurând la rândul ei de furie. Îţi arogi drepturi de Dumnezeu, hotărăşti să mă schimbi pe mine, să-i schimbi pe lucrători, dar nu te gândeşti că poate suntem fericiţi aşa cum suntem. Dacă eu dorm, prefer să rămân aşa decât să mă trezesc într-o lume în care bărbaţii le bombardează pe femei cu mâncare.

Îi venea să plângă. Îi venea să ţipe. Dar cel mai mult, se simţea de parcă l-ar fi dezamăgit pe Taylor. El ar fi îngrozit dacă ar vedea-o cum arată acum. Se întoarse când îl auzi pe doctorul Montgomery mergând prin spatele ei.

— Dacă îmi mai faci ceva, voi face plângere, spuse ea, ferindu-se din calea lui.

El se aplecă, apoi îi întinse o batistă.

— Cred că ai putea folosi asta.

Ea i-o smulse din mână şi începu să se şteargă pe faţă. Crezu că a reuşit să cureţe aproape tot, dar pete maronii apăruseră şi pe rochie. Taylor o va ucide! Nu va avea voie să vină la cină timp de o lună. Cât şi-ar fi dorit ca pământul să se deschidă şi flăcările lui să-l înghită pe doctorul Montgomery!

— Dă-mi voie mie, spuse. Hank îngenunchind lângă ea.

— Să nu mă atingi, spuse ea furioasă.

El îi smulse batista din mână şi o înmuie în apa lacului.

— Amanda, arăţi în ultimul hal! Ai prăjitură pe toată faţa, în păr, chiar şi pe haine.

Amanda simţi cum sângele îi părăseşte obrajii. Nu făcuse niciodată ceva care să-l înfurie cu adevărat pe Taylor, dar dacă se va întoarce acasă în halul ăsta, ce va face el?

Expresia de pe faţa lui Hank se schimbă în timp ce o privea.

— Ţi-e frică, nu-i aşa? întrebă el blând. Te bat?

— Nu mă bate nimeni, bineînţeles, spuse ea, dar vocea îi tremura.

El se ridică, apoi o luă de mână şi o trase în sus.

— E-n regulă, reparăm totul. Vom spăla rochia şi îţi vom spăla părul şi totul va fi uscat când va sosi vremea să ne întoarcem acasă. Vei arăta ca nouă.

— Îmi vei spăla rochia? strigă ea disperată. Şi părul?

— Sigur, spuse el. Sau facem asta sau te duci acasă în halul în care eşti, la iubitul tău Taylor.

Pentru o clipă ea cântări amândouă posibilităţile şi în cele din urmă se hotărî, că orice ar fi mai bine, decât să o vadă Taylor aşa cum arăta.

Hank îi sesiză sentimentele care i se citeau pe faţă şi îşi aminti de lucrătorii care ezitau între a rămâne tăcuţi şi a se alătura Uniunii pentru a protesta. Oare Amandei chiar îi era teamă de Driscoll? Hotărî în locul ei, descheindu-şi nasturii de la cămaşă dezbrăcând-o şi întinzându-i-o.

— Du-te după copaci, scoate-ţi rochia de pe tine şi îmbracă asta. Voi spăla ciocolata de pe rochie şi se va usca numaidecât.

Amanda stătea şi-l privea, îmbrăcat numai în pantaloni şi maiou, cu umerii laţi şi pieptul musculos. Contrar celor crezute de ea, nu avea nimic respingător sau înspăimântător în înfăţişare. De fapt, era chiar plăcut să-l priveşti.

— Hai, du-te, spuse el cu o voce care suna mai joasă ca de obicei.

Amanda ocoli lacul şi se adânci în pâlcul de copaci. Era îmbrăcată cu un costum sobru şi în clipa de faţă şi-ar fi dorit să aibă ceva din două piese pentru a putea rămâne în partea de jos cu fusta. Dar n-avea ce face. Îşi scoase costumul dând la iveală lenjeria din sifon transparent, brodat pe margini cu dantelă *Chantilly*. Se simţea ciudat fără mânecile lungi şi gulerul înalt cu care era obişnută, dar în acelaşi timp era plăcut să simtă răcoarea ce-i înfiora pielea. Se simţea liberă şi fără restricţii, Privi în jos spre juponul transparent prin care se vedeau ciorapii negri de mătase şi se încruntă. Încă o dată îşi aminti de furia lui Taylor dacă ar apărea acasă în halul acela de murdărie, cu ciocolată întinsă pe faţă şi pe haine. Îşi scoase acele din păr şi-l lăsă să cadă până la talie, apoi îl scutură şi zâmbi. Uneori părul îi era atât de strâns, încât o durea.

Când părul îi fu liber luă cămaşa doctorului Montgomery şi pentru o clipă o ţinu şi se uită la ea. Nu mai ţinuse în mâini niciodată o cămaşă bărbătească şi fu mirată să vadă cât era de mare. Se întrebă dacă şi cămăşile lui Taylor sunt tot atât de mari.

E ridicol! îşi spuse ea şi-şi puse cu furie cămaşa pe ea.

Nu mai lipsea decât să-l compare pe Taylor cu doctorul Montgomery. Cămaşa îi venea doar până la genunchi şi lăsă să se vadă câţiva centimetri de dantelă şi ciorapii negri de mătase.

Ezitând, se îndreptă spre luminiş ducându-şi hainele pe braţ.

Doctorul Montgomery era întins pe pătură, în aceeaşi ţinută. Privea spre copaci şi părea pe jumătate adormit. E leneş, se gândi ea. E atât de leneş! Dar văzu că nu se înfurie la acest gând.

— Gata? spuse el şi se întoarse spre ea.

Amanda nu mai văzuse niciodată pe faţa unui bărbat o expresie ca aceea de pe faţa lui.

Taylor cu siguranţă că n-o privise niciodată în felul acesta. Nu-i înţelegea acea privire, dar o făcu să roşească.

— Cred… că ciocolata se va spăla uşor, spuse ea ezitând pentru că el nu-şi lua privirea de la ea. În cele din urmă se ridică, apoi se întoarse încet spre ea, fără să-şi mute privirea.

— Amanda, eşti atât de frumoasă, şopti el.

— Frumuseţea nu contează. Ceea ce are omul în cap e ceea ce are valoare, spuse ea, dar se simţi puţin caraghioasă să stea în faţa lui, în felul în care era îmbrăcată şi să-i ţină discursuri.

Dar reuşi să-şi stăpânească emoţiile. Privirea lui o făcuse să roşească, dar el nu era altcineva decât bărbatul care cu câteva clipe înainte îi aruncase o prăjitură în faţă.

Se răsuci pe călcâie şi-i întoarse spatele, îndreptându-se spre lac. Începu să-şi spele costumul. Nu fu prea greu şi se simţi mult mai uşurată când văzu petele maronii dispărând.

Dar cu părul nu-i fu la fel de uşor. Avea nevoie de o oglindă pentru a vedea unde anume trebuia să se spele.

— Dă-mi voie, spuse Hank din spatele ei, făcând-o să tresară.

Ea nu avea încredere în el.

— Dacă nu-ţi dau voie mă voi trezi cu tapioca aruncată în faţă?

El îngenunche şi începu să-i cureţe părul cu ajutorul batistei.

— N-a fost din cauză că n-ai fost de acord cu mine, a fost…

— Da? întrebă ea. Ce anume te-a făcut să faci lucrul ăsta demn de dispreţ?

El tocmai era cu mâna pe obrazul ei. Se opri din spălat şi privi în jos la gura ei, apoi îşi plimbă degetul mare pe buza ei inferioară. Inima Amandei începu să bată mai repede.

Nu trebuie să-i dai voie să facă aşa ceva, se gândi ea, dar nu se mişcă.

— Unioniştii, şopti ea în timp ce el îi privea gura.

El o privi în ochi şi păru să-şi revină.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti. Nu faci decât să repeţi ca papagalul cuvinte pe care le-ai auzit de la tatăl tău şi de la bărbatul ăla pe care crezi că-l iubeşti.

— Îl iubesc, doctore Montgomery.

El îşi luă mâna de pe faţa ei şi începu să-i cureţe hainele.

— Nu ştii nimic despre dragoste.

Ea îi smulse hainele din mână.

— N-ai nici cea mai mică idee despre ce ştiu eu. Întâmplător ştiu foarte multe despre dragoste, pentru că sunt îndrăgostită de Taylor de când aveam paisprezece ani. Este o dragoste care rezistă de mult timp.

— V-am urmărit pe amândoi când sunteţi împreună. Este profesorul tău, nu iubitul tău.

De câte ori ţi-a spus că eşti frumoasă? De câte ori a fost atât de

copleşit de pasiune, încât ai fost nevoită să-l dai afară din camera ta?

— Taylor e un gentleman. Bineînţeles că nu am fost niciodată nevoită să-l dau afară din camera mea. Nu vreau un bărbat care este atât… atât…

— De pasionat? întrebă Hank. Lasă-mă pe mine, continuă el, încercând să-i scoată din păr prăjitura care deja se uscase, dar nu reuşi. S-a lipit destul de bine. Uite, întinde-te aici, pune-ţi capul pe piatra asta şi voi încerca să-ţi spăl părul.

Amandei nu-i plăcu ideea, dar se supuse. Hank goli unul din vasele cu mâncare şi merse să-l umple cu apă. Când se întoarse o găsi întinsă în iarbă, cu capul pe o piatră şi părul împrăştiat în jurul ei. El gemu cu glas tare, făcând-o să se întoarcă şi să-l privească surprinsă.

— Te asigur că mă pot spăla singură pe cap, spuse ea, încercând să se ridice.

— Nu! spuse el repede. Luă cu un alt vas puţină apă şi i-o turnă pe păr. O parte din el nu putea să creadă ceea ce făcea. În trecut, dacă ar fi fost singur cu o femeie îmbrăcată numai în lenjerie, purtând ciorapi negri de mătase, ar fi fost pentru că el ar fi dezbrăcat-o, ca să facă dragoste cu ea. Dar iată-l acum, spălându-i nevinovat părul.

— Despre ce vorbeam? întrebă el. Poate că dacă ar vorbi cu ea va înceta să o mai privească.

— Mă jigneai, ca de obicei, spuse ea, dar nu se simţi nici un pic de supărare în vocea ei.

Închise ochii când îi simţi mâinile prin păr. Fusese o zi îngrozitoare, o absolută pierdere de timp.

Pe el nu-l interesase în niciun fel muzeul şi nu scăpase nici o ocazie pentru a-i arăta acest lucru.

Apoi ţipase la ea şi o lovise în faţa cu prăjitura… o zi cu adevărat îngrozitoare, dar în acel moment nu dorea să fie în alt loc decât acolo, în căldura moleşitoare, cu apa călduţă pătrunzându-i prin păr. Păru lucrul cel mai normal din lume când el o sărută. Nu deschise ochii şi savura senzaţia atingerii buzelor lui calde de ale ei. Îşi puse mâna pe ceafa lui. Când vârful limbii lui o atinse pe a ei fu nemaipomenit de dulce. Ar fi stat acolo la nesfârşit dacă el nu i-ar fi pus mâna pe sân. Senzaţia pe care o simţi fu atât de ciudată, încât ochii i se deschiseră automat.

— Cum îndrăzneşti! spuse ea gâfiind.

— Destul de uşor, răspunse el rânjind, şi cu foarte mare plăcere. Aceeaşi plăcere pe care o simţeai şi tu, aş adăuga.

— M-ai atacat! spuse ea ridicându-se.

El îi zâmbi atât de semnificativ, încât ea fu nevoită să-şi întoarcă privirea, cu faţa arzându-i.

— Trebuie să mă duci acasă, spuse ea rece.

Hank se ridică.

— Sigur. Ne vom întoarce acasă, eu fără cămaşă, tu în chiloţi şi cu cămaşa mea şi cu părul ud.

Amanda nici nu îndrăzni să-şi închipuie ce s-ar întâmplă dacă Taylor ar vedea-o aşa. Ar părăsi-o, ar părăsi ferma, îşi va distruge propria ei viaţă şi tatăl ei o va urî pentru că l-a făcut pe

Taylor să plece de la fermă. Uneori Amanda avea impresia că tatăl ei îl iubeşte pe Taylor mai mult decât o iubeşte pe propria lui fiică. Îngrozită, se aşeză pe iarbă.

— Nu, spuse ea, va trebui să aştept până ce rochia şi părul se vor usca.

Hank se întoarse, înainte de a-i mai spune vreo două, în legătură cu frica pe care o simţea faţă de bărbatul pe care spunea că-l iubeşte. Cum ar putea s-o facă să înţeleagă că frica şi dragostea nu merg împreună?

— Ai un pieptene în poşeta aia mică?

— Da, şopti ea, şi se îndreptă spre maşină.

Se simţea foarte tulburată şi încă o dată îşi dori ca doctorul Montgomery să nu fi apărut niciodată în viaţa ei. Trebuia să stea la distanţă de el, de acum înainte. În seara asta îi va spune lui Taylor că era un om imposibil şi că nu va mai petrece nici o oră în compania lui. Taylor va înţelege. Va înţelege şi-i va da voie să… Nu! îşi spuse ea. Ei erau îndrăgostiţi, nu erau elev şi profesor, aşa că vor analiza situaţia şi…

— Stai nemişcată, îi spuse Hank îngenunchind în spatele ei şi începând să-i pieptene încet părul.

— Doctore Montgomery, nu mai poţi continua să mă atingi, spuse ea, îndepărtându-se de el.

— Pentru că ăsta e dreptul iubitului tău? Uite, îmi pare rău de ce ţi-am făcut cu prăjitura şi ăsta e felul meu de a-mi cere scuze, bine? Acum, întoarce-te şi ţine capul drept, în afară de asta, logodnicul tău nu face aşa ceva, nu-i aşa?

Amanda se întoarse şi-l lăsă s-o pieptene. Era atât de relaxat, atât de blând, atât de minunat. Nu, se gândi ea, Taylor nu-i atinsese niciodată părul… nu-i ţinuse bărbia în palme şi nici n-o sărutase. Cu toate astea ea ştia că o iubeşte. Dragostea nu înseamnă numai atingere, înseamnă şi respect şi a fi în stare să-l priveşti în ochi pe cel pe care-l iubeşti şi niciuna din aceste calităţi nu le găseai la doctorul Montgomery.

— Eşti căsătorit? îl întrebă ea deodată, surprinzându-se pe ea însăşi.

— Nu, nici logodit, nici căsătorit.

— Ah, atunci n-ai de unde să ştii ce înseamnă să fii îndrăgostit.

— Nici tu, aşa că suntem chit.

— Taylor şi cu mine suntem… începu ea. Oh, dar ce rost are? Tu

oricum ţi-ai format o impresie şi, indiferent ce-aş spune, n-am cum să-ţi schimb părerea. Nu putem discuta despre altceva?

— Vrei să spui, să purtăm una din conversaţiile tale?

— Ceva despre politica externă sau despre motivele războiului dintre State?

— Este un subiect foarte bun, ştii desigur că sclavia a fost unul din principalele motive. Ca profesor de economie…

— Taci sau te sărut din nou.

Amanda aproape că zâmbi când auzi asta, dar se abţinu.

— Ştii ceva despre botanică?

— Ştii ceva despre mama ta? i-o trânti el.

Amanda încercă să se îndepărteze, dar el o ţinu strâns de păr şi ea nu se putu mişca.

— Cred că asta e ceva personal, doctore Montgomery.

— Te pot mitui cu nişte plăcintă cu lămâie? o întrebă el, în timp ce mâinile lui mari îi descurcau cu blândeţe părul.

În ciuda voinţei ei, se pomeni zâmbind. În acel moment părea că nu-şi mai aminteşte de Taylor. Aşa cum stătea în iarbă, îmbrăcată în cămaşa unui bărbat, cu mâinile acelui bărbat umblându-i prin păr, tatăl şi logodnicul ei păreau undeva foarte departe.

— Mama obişnuia să-mi pieptene părul şi mâncam împreună plăcintă cu lămâie, spuse ea încet. Nu se mai gândise la mama ei de foarte mult timp.

— Şi de când nu s-a mai întâmplat asta? Hank continuă să-i pieptene părui, plimbându-i uşor pieptenele prin el şi lăsându-l apoi să cadă pe braţele lui goale. Voia doar sa o atingă.

Voia să-şi pună braţele în jurul ei şi să o sărute pe gât, să-i dea jos cămaşa de pe umeri şi…

— Când mi s-a spus că… începu ea, adică, de când am descoperit că mama avea o influenţă proastă asupra mea.

— Când am aflat adevărul despre ea.

Hank simţi melancolia din vocea ei. Deci Taylor o îndepărtase de o mamă care îi pieptăna părul şi o hrănea cu mâncare normală.

— Şi eu am avut un văr care avea o proastă influenta asupra mea. Îmi dădea să beau whisky şi să fumez ţigări, mă ducea la… ăă, la o casă cu femei uşuratice, mă învăţa o mulţime de înjurături, mă învăţa să conduc cu mare viteză. Dacă voiam să fac ceva rău, ceva ce îmi dăuna sănătăţii, Charlie m-ar fi lăsat să fac. E o minune că am apucat vârsta de şaisprezece ani. Cred că mama ta era aşa, nu? Era beţivă, nu-i aşa? Se droga? Cu opium? Sau aducea bărbaţi? îi aducea în faţa ta şi…

— Încetează! strigă Amanda furioasă. Mama mea nu a făcut niciodată aşa ceva, niciodată în viaţa ei. Se purta minunat cu mine. Îmi făcea toate hainele, rochiţe frumoase cu gulere de dantelă, îmi

cumpăra pantofi de lac şi în fiecare sâmbătă mă ducea în Kingman şi-mi cumpăra îngheţată şi… se opri brusc, copleşită de durere. Din nou doctorul Montgomery îi producea durere.

— Înţeleg, spuse el cu vocea plină de sarcasm. Pare într-adevăr că avea o influenta foarte proastă.

Se îndepărtă de el, smulgându-şi părul din mâinile lui.

— Nu ştii nimic despre asta. Judeci şi condamni nişte situaţii despre care nu ştii nimic.

— Atunci explică-mi, Amanda, spuse el, spunându-i pe nume pentru prima dată.

Ea îşi duse mâinile la tâmple.

— Mă derutezi. De ce trebuie să-ţi explic ţie ceva? Nu te cunosc. Eşti un străin, în câteva zile vei pleca, aşa că, de ce trebuie să-ţi explic ţie ceva?

— Asta e sau îţi este frică să-mi spui? Spune-mi ce lucruri îngrozitoare a făcut mama ta, ca s-o pot urî şi eu. Eu detest oprimarea. Îi dispreţuiesc pe oamenii care-l terorizează pe cei mai slabi decât ei. Spune-mi ce lucruri cumplite a putut face mama ta care să te facă să stai în aceeaşi casă cu ea, dar să n-o vezi?

— Nu mi-a făcut niciodată nimic rău, spuse Amanda fără să se gândească. N-a făcut rău nimănui niciodată în toată viaţa ei, numai că obişnuia să… danseze! îl privi sfidător pe doctorul Montgomery. Acum *ştia.*

— Oh, spuse el după o pauză lungă. Era dansatoare profesionistă? Cu sau fără haine?

Amanda nu putu decât să-l privească şocată. Îi spusese cel mai mare secret al vieţii ei, păstrat cu cea mai mare sfinţenie, secretul care îi pătase existenţa şi care, după spusele lui Taylor, o făcea să nu fie tocmai „bună”, iar doctorul Montgomery nu-i acorda nici cea mai mică atenţie. Era un om atât de prost!

— Cu haine, bineînţeles! îi răspunse înţepată Amanda. Nu înţelegi? Dansa pe scenă.

— Şi dansa bine?

Amanda scoase un sunet care exprima pe jumătate furie, pe jumătate frustrare şi începu să meargă spre maşină. Bărbatul ăsta avea tot atâta sensibilitate cât o stâncă! El o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

— Nu, nu înţeleg! Poate că-mi poţi explica tu. Tot ce-am auzit a fost că mama ta te iubea şi tu o iubeai, apoi cineva ţi-a spus că ea fusese dansatoare şi brusc de atunci ai început s-o urăşti.

— Nu o urăsc, o… îşi smulse braţul din strânsoarea lui.

O deruta atât de tare! O făcea să pună la îndoială lucruri care îi erau clare de atâta vreme!

Hank văzu durerea şi teama de pe faţa ei şi se calmă.

— Ştii, niciodată nu mănânci suficient. De ce nu vrei să vii să mănânci şi să-mi explici despre mama ta? Sunt un bun ascultător şi uneori ajută să povesteşti altcuiva.

Ascultătoare Amanda îl urmă la locul unde hainele erau întinse la uscat şi unde mâncarea încă aştepta. Deodată simţi nevoia să-i explice o groază de lucruri.

El o condamna întruna, dar dacă ar auzi întreaga poveste poate că ar înţelege…şi dacă ar înţelege poate că va înceta să o înfurie cu aluziile lui răutăcioase.

Hank îi turnă limonada şi-i umplu o farfurie cu mâncare, pe care i-o întinse.

— Mănâncă şi vorbeşte, îi ordonă el.

— Mama era foarte bună cu mine când eram copil, începu ea cu gura pe jumătate plină, dar atunci nu cunoşteam motivul pentru care ea îşi petrecea atât de mult timp împreună cu mine, n-avea niciun fel de legătură cu celelalte femei din Kingman.

— Pentru că fusese dansatoare?

— Da. Vezi tu, tatăl meu nu-i cunoştea trecutul când s-a căsătorit cu ea. Mama se trăgea dintr-o familie renumită. Veniseră tocmai din Mayflower şi ea-i fusese prezentată de cineva de bunăcredinţă.

— Adică el crezuse că ea era pură şi inocentă şi că fusese ascunsă până să apară el?

Amanda se încruntă.

— Ceva de genul ăsta. Abia mult mai târziu, după ce erau deja căsătoriţi, cineva a recunoscut-o pe mama. Era un bărbat care o cunoscuse înainte, cineva pe care ea îl respinsese. A povestit la toată lumea din Kingman.

Amanda privi în gol. Avea o fotografie de-a mamei în… în costum de dansatoare.

Aproape că şopti ultimul cuvânt.

— Şi atunci ce s-a întâmplat? întrebă Hank. Întregul oraş a stigmatizat-o?

— Da, spuse Amanda încet şi-şi coborî privirea asupra mâncării din farfurie. Când eram în clasa a treia o fată mi-a spus că a crezut că sunt atât de bună, datorită familiei din care provenea mama, dar că a aflat că mama n-a fost de fapt decât o dansatoare ieftină.

În mintea lui Hank începea să se facă lumină.

— Cine a povestit în oraş despre originea mamei tale?

— Tata era foarte mândru de familia mamei.

Hank o privi în timp ce continua să mănânce cu capul aplecat. Deci, J. Harker se căsătorise cu o femeie pe care o crezuse pură, inocentă şi cu sânge albastru şi, mai târziu, descoperise că e o femeie deşteaptă şi cu personalitate… şi că probabil avea picioare la fel de bune ca ale fiicei ei, gândi el şi zâmbi.

— Doctore Montgomery, nu cred că e ceva amuzant.

— Deci, tatăl tău s-a lăudat la tot oraşul că el a luat cea mai grozavă femeie din lume de nevastă, după care a aflat că ea fusese dansatoare. Şi, din câte am înţeles, pe vremea când fusese dansatoare respinsese avansurile bărbaţilor prea îndrăzneţi. Aşa că oraşul i-a întors spatele, nu-i aşa? Au fost bucuroşi să poată umili pe cineva de care se temeau să nu-i umilească pe ei. Ce-a făcut mama ta atunci?

Amanda nu se gândise niciodată că poate lumea din oraş se purtase greşit cu mama ei. Întotdeauna condamnase comportamentul ruşinos al mamei sale. Fugise de acasă când avusese optsprezece ani, pentru că părinţii o logodiseră cu un bărbat cu cincisprezece ani mai în vârstă şi tatăl ei nu fusese în stare s-o găsească timp de doi ani.

În toată această perioadă se întreţinuse singură, dansând cu alţi şapte bărbaţi tineri pe o scenă din San Francisco. Tatăl ei o găsise în cele din urmă şi o forţase să se întoarcă acasă şi şase luni mai târziu o căsătorise cu J.Harker Caulden, un bărbat care nu avea aceeaşi origine socială cu ea, dar pe care tatăl lui Grace îl considerase suficient de bun pentru o femeie decăzută ca ea.

— Mama a stat cu mine acasă, răspunse Amanda. Îmbrăcam împreună păpuşile, îmi citea poveşti şi mă lăsa să-i probez bijuteriile şi… Se opri pentru că acele cuvinte îi produceau o durere undeva în adâncul ei. Îşi aminti mirosul plăcut al mamei ei, nopţile când visa ceva urât şi mama venea ca s-o liniştească.

— Deci, Taylor Driscoll a intrat în viaţa ta şi ţi-a spus că mama ta are o proastă influentă asupra educaţiei tale şi că trebuie să stai cât mai departe de ea. E adevărat?

— Da, spuse Amanda încet, încă gândindu-se la mama ei.

— Bănuiesc că mama ta te-a încurajat să devii şi tu dansatoare, spuse Hank.

Nu-i aşa că te lăsa să-i probezi costumele şi îţi povestea ce frumoasă era viaţa de dansatoare?

— Mama nu a pomenit niciodată în faţa mea de perioada când a fost dansatoare.

Şi în niciun caz nu m-ar fi încurajat vreodată să fug de acasă aşa cum a făcut ea.

— Atunci spune-mi, domnişoară Caulden, întrebă Hank încet, în ce fel avea mama ta o influenta proastă asupra ta?

Nouă

— Nu vreau să mai vorbesc despre mama, doctore Montgomery, spuse Amanda tristă.

Hank o privea.

— Nu te condamn. Trebuie să fie o ființă îngrozitoare. Hai să vorbim despre ceva mai plăcut, ca, de exemplu, despre când te vei căsători.

— Curând, spuse ea, terminând mâncarea din farfurie.

— O prăjitură? întrebă el. Sau te-ai săturat de prăjituri? adăugă el şi ochii lui sclipiră amuzaţi.

Amanda simţi că ar trebui să refuze prăjitura, dar n-o făcu.

— Hai să dicutăm despre ceva neutru, spuse el. Ca de exemplu, despre dragoste, despre cum se face curte unei femei şi despre noaptea nunţii tale cu amicul Taylor.

Amanda se înecă.

— Puţină limonada? întrebă el inocent, întinzându-i un pahar. Cred că ştii totul despre sex, cu o mamă ca a ta şi din cât ai învăţat. Spune-mi, Taylor îţi trece şi făcutul dragostei în program sau asta e ceva ce face spontan?

— El nu… începu ea furioasă, apoi se opri. Taylor e un gentleman.

— Sunt convins că aşa va fi şi în noaptea nuntii. Nu te-ai gândit vreodată că pe cât de mult îi plac femeile cu educaţie va fi totuşi dezamăgit cu o mireasă care va şti atât de puţine despre… hai să-i zicem, latura fizică a unei căsnicii?

— Taylor este profesorul meu şi sunt convinsă că mă va învăţa tot ce am nevoie să ştiu.

— Deci îţi va fi profesor chiar şi după ce vă veţi căsători? Asta nu se va termina odată cu ceremonia nunţii? Va continua să-ţi facă program pentru fiecare zi până la sfârşitul vieţii?

Amanda sări brusc în picioare şi privi ţintă la el.

— Eşti dezgustător, doctore Montgomery.

Hank rămase cu ochii aţintiţi asupra picioarelor ei… lungi, subţiri, îmbrăcate în ciorapi negri de mătase.

— Amanda, şopti el întinzând mâna pentru a o atinge pe coapsă.

Dar Amanda se îndrepta deja spre lac pentru a-şi îmbrăca rochia încă umedă.

În câteva minute şi-o trase pe ea şi-şi răsuci părul ud într-un coc. Apoi se întoarse spre locul unde se afla doctorul Montgomery.

— Vreau să mă întorc acasă chiar acum, spuse ea pe tonul cel mai rece pe care-l găsi.

El o privi cu ochii plini de furie.

— Acasă în braţele bărbatului care te iubeşte?

— Doctore Montgomery, viaţa mea nu te priveşte. Cum să te fac să înţelegi acest lucru?

Printr-o mişcare rapidă el fu în picioare în faţa ei, cu faţa foarte aproape de a ei.

— Voi înţelege când voi vedea că este viaţa ta. Tot ce văd acum e o păpuşă, nu o femeie, iar Taylor e cel care trage de sfori pentru a pune această păpuşă în mişcare, pentru a face exact ce vrea el.

— E absurd! Sunt pe deplin stăpână pe viaţa mea. Eu…

— Dovedeşte-o! îi aruncă Hank. Dovedeşte-mi că Taylor te vrea pe tine şi nu doar ferma tatălui tău şi te voi lăsa în pace.

Ea făcu un pas înapoi. El dăduse glas, în gura mare, lucrului de care ea se temea cel mai mult.

— Sigur că mă vrea pe mine, spuse ea aproape şoptind. Taylor mă iubeşte şi îmi dovedeşte asta în fiecare zi. În fiecare seară îmi scrie programul. E preocupat de ceea ce mănânc, de ceea ce îmbrac, îmi coordonează studiul, îmi…

— Ocupă doar o funcţie, spuse Hank cu fălcile strânse.

Tatăl tău îl poate da afară oricând atâta vreme cât el îţi este doar profesor. Ai douăzeci şi doi de ani, Amanda. Când ai de gând să te maturizezi? Când ai de gând să tai sforile de care eşti legată?

O deruta şi o înfuria în acelaşi timp.

— Mă faci să mă doară capul, doctore Montgomery. Te rog, du-mă acasă.

— La acel robot pe care pretinzi că-l iubeşti? Maşina mea are mai multe sentimente decât Taylor Driscoll.

Confuzia începea să se risipească şi tot ce simţea Amanda era doar furia.

În clipa de faţă simţea că ar face orice ca să-l oprească din ceea ce spunea.

— Spune-mi ce trebuie să fac ca să-ţi dovedesc că Taylor este bărbatul pe care îl iubesc.

— Pasiune, spuse Hank repede. Omul nu-i capabil de pasiune. Chiar dacă te vei căsători cu el, vei muri tot fată bătrână.

Faţa ei deveni roşie, iar ruşinea era mai puternică decât furia.

— Îi voi cere…

— Nu, nu-i cere nimic. Cheamă-l în camera ta.

Aruncă-te asupra lui. Aşează-i-te în braţe şi plimbă-ţi mâinile prin părul lui.

Amanda rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, încercând să şi-l imagineze pe Taylor ţinând-o în braţe, dar nu putu. Apoi, îi întoarse spatele lui Hank şi se îndreptă spre maşină.

— Eşti un bărbat frivol, spuse ea printre dinţi.

Hank o apucă de braţ şi o trase aproape de el. Gura lui o acoperi pe a ei cu un amestec de foame şi furie. Poate că furia Amandei fu cea

care o făcu să-i răspundă.

Îşi petrecu braţele în jurul lui, trăgându-l mai aproape, în timp ce gura lui deschisă se plimba peste a ei şi ea îi simţea atingerea limbii cu aceeaşi plăcere cu care el o făcuse să redescopere gustul mâncării. Îşi simţi sânii lipiţi de pieptul lui, şoldurile începură să se frece de coapsele lui. Genunchii lui îi depărtară picioarele şi Amanda îşi arcui corpul lăsându-l pe el s-o susţină cu braţele.

Hank îşi coborî gura de pe buzele ei şi începu să-l adulmece pielea fină de pe gât.

Corpul Amandei vibra, inima îi bătea nebuneşte, dar reuşi să-l împingă de lângă ea.

— Asta înţelegi prin pasiune, doctore Montgomery? găsi ea puterea să întrebe.

Furia exprimată de ochii lui ar fi fost în stare să ucidă o persoană. Fără să-i răspundă, se apucă să strângă pătura şi resturile, de mâncare, apoi le duse şi le aruncă în portbagaj.

— Urcă, îi ordonă el ţinându-i uşa deschisă, iar Amanda se supuse.

Tot drumul înapoi conduse foarte repede. Când ajunseră în dreptul garajului, Amanda vru să coboare, dar el o opri.

— Am pus un pariu, nu uita.

Amanda nu voia să-l privească. Mâinile lui, buzele lui, mâncarea lui, cuvintele lui, toate îi făcuseră viaţa un iad.

— Trebuie să-l faci pe Taylor să-ţi arate pasiune, spuse el.

— Doctore Montgomery, cred…

— Numele meu e Hank, i-o trânti el. Cred că-ţi poţi permite să fii atât de intimă cu mine.

Ea continua să privească drept în faţă, dorindu-şi ca el să plece din viaţa ei, astfel ca ea să se poată întoarce la genul de viaţă pe care îl cunoştea şi pe care îl înţelegea.

— A fost ceva spus sub impulsul momentului şi nu cred…

— Dacă vei câştiga, voi părăsi Kingman-ul.

Ea se întoarse, îl privi în ochi şi speranţa pe care o întâlni în privirea lui o înfurie şi mai tare.

— Dacă eu câştig, vei merge diseară cu mine la dans. Cu tine şi cu Reva Eiler, fu ea gata să spună, dar nu avea de ce să se gândească la dans pentru că oricum ea va fi cea care va câştiga. Era gata să se suie în braţele oricui, dacă asta însemna să scape de acest bărbat odios!

— Şi ce se va întâmplă cu sindicaliştii tăi?

— Voi trimite pe altcineva, căruia să nu-i pese atât de mult de fiica drăguţă a lui Caulden, pe care să nu-l intereseze modul în care îţi iroseşti viaţa.

— Ce melodramatic eşti! spuse ea, stăpânindu-şi furia. Spune-mi, cum ai de gând să afli rezultatul acestui pariu prostesc? Vrei să te ascunzi după uşă şi să ne spionezi?

— Am încredere în cuvântul tău. Ai timp până la ora 7:30 în seara asta să-l atragi în cursă sau…

— Aşa cum ai făcut tu? îl întrerupse ea.

— Sau mergi la dans cu mine, spuse el fără s-o ia în seamă.

— Ai face mai bine să împachetezi.

El îi zâmbi larg.

— Mă duc în oraş să-ţi cumpăr o rochie potrivită pentru diseară. Mă îndoiesc că Driscoll ţi-a cumpărat vreodată ceva potrivit pentru o seară de dans.

Ea se dădu jos din maşină.

— Sper că ştii pe altcineva care o va îmbrăca, pentru că mie nu îmi va trebui. Închise uşa maşinii şi-i zâmbi răutăcios. A fost interesant să vă cunosc, doctore Montgomery, nu plăcut, dar interesant. Ne întâlnim la 7:30 în casa de vară şi sper să-ţi aduci şi valiza cu tine. Se întoarse şi o porni spre casă în timp ce maşina pleca din spatele ei.

Amanda îşi păstră întreg curajul până ce ajunse în camera ei, dar odată uşa închisă orice urmă de putere o părăsi şi se trânti cu spatele de uşă cu ochii închişi.

În pădure, alături de acest bărbat îngrozitor, fusese o altă persoană… o persoană curajoasă şi îndrăzneaţă care nu era de fapt Amanda cea adevărată.

Privi în jur prin camera lipsită de viaţă şi se gândi că asta era Amanda cea adevărată.

Merse la birou şi luă programul scris de Taylor. În clipa când atinse hârtia simţi întorcându-se asupra ei puterea lui Taylor.

Se aşeză pe un scaun. Ce naiba făcuse? Trebuia să-l atragă în cursă pe Taylor? Să-i facă avansuri necuviincioase? Mai bine ar fi mers desculţă pe cărbuni încinşi. Dar dacă nu va face asta, va trebui să meargă la dans.

Bineînţeles că i-ar fi putut spune doctorului Montgomery că pariul a fost o glumă, iar el, fiind bărbatul „civilizat” care se dovedise a fi, o va lua în braţe şi o va duce pe sus la dans. Şi atunci va trebui să-i explice totul lui Taylor.

Îşi puse coatele pe masă şi-şi luă faţa în mâini. Ce lucru îngrozitor făcuse ca să merite blestemul de a-i cădea pe cap acest bărbat? Dumnezeu le dăduse egiptenilor cele douăsprezece molime, iar ei i-l dăduse pe doctorul Montgomery.

Deschise ochii şi privi din nou la program. Se întorsese târziu şi trebuia să se fi apucat de mult să înveţe despre lupta dintre bulgari şi greci pentru a fi în stare să discute despre asta la cină cu Taylor… dacă până la cină va mai fi în viaţă. Taylor s-ar fi putut s-o ucidă dacă va îndrăzni să facă ceea ce o forţase doctorul Montgomery.

Dacă ar putea măcar să vorbească cu cineva despre asta. Cum să atragi în cursă un bărbat ca Taylor? Cu doctorul Montgomery părea

foarte uşor. Era suficient să fii singură cu el câteva clipe şi el era deja ademenit. Mintea Amandei începu s-o ia razna şi-şi aduse aminte de după amiaza petrecută împreună. Aerul acela cald, păsările, mâncarea. Buzele şi mâinile doctorului Montgomery păreau învăluite într-o aureolă de senzaţii plăcute.

Nu îşi spuse ea. Opreşte gândurile astea. Doctorul Montgomery era un bărbat grosolan care provenea din pătura de jos a societăţii şi nu era demn nici măcar să-i cureţe pantofii lui Taylor. Dar o făcuse să se simtă… Mama, se gândi ea deodată.

Mama ei va şti să-i spună ce să facă.

Înainte să se mai gândească ce face, părăsi camera şi merse de-a lungul holului până în faţa uşii de la camera mamei ei.

— Intră, auzi ea vocea lui Grace Caulden după ce ciocăni la uşă. Intră, Martha, repetă ea, crezând că e servitoarea.

Amanda deschise uşa şi simţi că inima îi bătea foarte tare, de parcă făcea ceva greşit. Mama ei stătea la o masă mică, cu spatele la Amanda, scriind ceva cu stiloul pe o hârtie. Amanda o mai zărise pe mama ei în ultimii ani, dar întotdeauna îi evitase privirea. Taylor ar fi fost foarte supărat dacă ar fi prins-o stând de vorbă cu mama ei.

— Eu sunt, şopti Amanda.

Grace se răsuci în scaun, iar ochii ei o devorau pe Amanda, dar nu făcu nici un pas. Nu-i era uşor să-şi înăbuşe dorinţa de a o strânge pe Amanda în braţe.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva, spuse ea *cu* voce înceată. Era la fel de drăguţă ca şi fiica ei, cu ochii negri şi părul închis la culoare, dar în acei ochi nu era tristeţea din ochii Amandei. Pentru o femeie care fusese izolată de propria-i familie, arăta deosebit de fericită.

Amanda se simţea foarte vinovată că se afla în camera mamei ei, dar în acelaşi timp era o senzaţie atât de plăcută! Ştia că toată această confuzie se datora doctorului Montgomery.

— Am nevoie de un sfat, spuse Amanda încet.

Grace îşi lăsă jos stiloul şi-şi concentra întreaga atenţie asupra fiicei sale.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă.

— Am… am făcut ceva foarte prostesc, spuse ea privindu-şi mâinile.

Grace rezistă tentaţiei de a-i spune „Foarte bine!” şi aşteptă ca Amanda să continue. Rochia ei urâtă şi demodată era pătată şi mototolită şi părul îi era dezordonat.

— Am făcut un pariu, spuse Amanda şi apoi începu să-l povestească despre ce era vorba cât mai scurt cu putinţă. Când termină, Grace era cu gura deschisă de mirare.

— Doctorul Montgomery este… încercă ea să întrebe.

— Este un bărbat îngrozitor! N-aş lua în seamă acest pariu

caraghios dacă nu l-ar face să părăsească Kingman-ul în urma pierderii lui. Taylor nu are nici cea mai mică idee ce fel de om este, altfel nu m-ar lăsa să stau nicio clipă cu el.

Ochii lui Grace sclipiră în timp ce începea să se gândească repede.

— Ceea ce trebuie să faci este să câştigi acest pariu. Pentru binele tuturor de la fermă trebuie să-l câştigi. Acum nu este timp să te gândeşti la tine. Trebuie să te arunci asupra lui Taylor şi să laşi natura să-şi urmeze cursul firesc. Sunt convinsă că Taylor va înţelege… şi va răspunde.La urma urmei este un bărbat normal, sănătos şi tu eşti o tânără frumoasă. Şi nu e nimic rău în asta, din moment ce sunteţi logodiţi şi vă veţi căsători. Sunt sigură că Taylor a trebuit să se abţină să nu te atingă. A vrut doar să fie foarte politicos.

— Nu crezi că Taylor nu mă va mai plăcea dacă voi fi… prea îndrăzneaţă cu el? Nu pare să-i placă femeile îndrăzneţe.

— Ţi-am spus, te respectă. Arată-i numai că vrei mai puţin respect şi mai multă dragoste şi nu numai că vei câştiga pariul, dar vei reuşi să fixezi şi data nunţii… şi vei scăpa de acest îngrozitor doctor Montgomery. Ce ţi-ai putea dori mai mult?

Amanda îi zâmbi mamei sale.

— Cred că ai dreptate. Îţi mulţumesc. Se întoarse şi voi să plece, dar

Grace o strigă încet.

— Amanda, spuse ea, ce te-a făcut să vii la mine?

— Doctorul Montgomery m-a întrebat despre tine şi… păi… am crezut că…

— Înţeleg. Du-te acum. Ai numai două ore şi jumătate la dispoziţie pentru a câştiga pariul.

Amanda îi zâmbi mamei sale şi plecă.

Grace se trânti în scaun şi-şi ridică ochii în tavan.

— Te rog, Dumnezeule, se rugă ea, am nevoie de ajutorul Tău. Nu ştiu dacă voi ajunge în rai urându-l pe Taylor Driscoll atât de mult pe cât o fac.

Privi prin cameră şi zâmbi. Dacă Amanda îi va face avansuri peştelui ăluia rece, el va fi îngrozit. Acest doctor Montgomery avea dreptate: Taylor nu era capabil de pasiune. Grace spera că Amanda se va arunca asupra lui şi că Taylor va fi suficient de dezgustat pentru a rupe logodna, poate chiar pentru a părăsi ferma.

— Ticălosul nu va face niciodată asta, murmură Grace.

Taylor îşi dorea ferma atât de mult, încât o subjugase pe Amanda, o exilase pe Grace şi-l făcuse pe Harker să creadă că n-ar putea conduce ferma în absenţa lui.

Dar acest doctor Montgomery, se gândi Grace înainte de a se întoarce la masa ei de scris, merita puţină atenţie.

Amanda privea în dulap. Două ore şi jumătate, gândi ea şi deja pierduse cincisprezece minute încercând să-şi aleagă o rochie potrivită. Nu era obişnuită să-şi aleagă singură îmbrăcămintea, pentru că în ultimii ani Taylor îi spunea cu ce să se îmbrace. Nu-l putea întreba ce ar fi potrivit să îmbrace pentru a-l seduce. În cele din urmă alese o rochie simplă, de culoare roz, gândindu-se că rozul era cea mai apropiată culoare de roşu. În timp ce se îmbrăca se întrebă ce va obţine în urma acestui dezgustător pariu. Un sărut pe buze, îşi spuse ea. Pentru o clipă se opri din îmbrăcat şi se întrebă cum va reacţiona la sărutul bărbatului pe care-l iubea, dacă la sărutul unui străin ca doctorul Montgomery reacţionase atât de puternic? Probabil că acum i se va face pielea ca de găină pe ea.

Când fu gata merse până la baie, un alt pas în afara programului, apoi coborî pentru a-l căuta pe Taylor. Servitoarea îi spuse că era în bibliotecă. Amanda se opri în faţa uşii înainte de a ciocăni şi respiră adânc. Făcea asta pentru binele fermei, îşi reaminti ea.

Când auzi glasul lui Taylor care o poftea înăuntru, văzu că mâinile îi tremurau în timp ce deschidea uşa. Taylor îşi ridică privirea, evident surprins de apariţia ei, apoi o măsură cu o privire rece din cap până în picioare.

— Nu cred că aşta-i rochia pe care am ales-o pentru tine.

— S-a întâmplat un accident, răspunse ea imediat, de parcă era obişnuită să mintă. La muzeu un copil s-a ciocnit de mine şi mi-a murdărit rochia cu o bucată de prăjitură. Prăjitură cu ciocolată.

— Dezgustător, spuse el. Copiii de astăzi n-au nici un pic de educaţie.

Amanda respiră adânc.

— Copiii noştri nu vor fi aşa.

Taylor o privi uimit auzindu-i cuvintele şi Amanda simţi de parcă cineva îi insuflă mai multă putere, văzând efectul cuvintelor ei asupra lui.

— De ce nu înveţi? întrebă el blând.

— Am vrut să vorbesc cu tine, răspunse ea şi făcu câţiva paşi spre birou. Am crezut… Ezită. M-am gândit că am putea vorbi despre planurile noastre legate de căsătorie.

Lui Taylor îi fură necesare câteva clipe pentru a-şi reveni. Nu-i plăcea deloc ceea ce se întâmpla. Amanda nu trebuia să fie la această oră în bibliotecă. Nu trebuia să fie îmbrăcată cu această rochie. Şi în niciun caz nu trebuia să discute despre căsătorie şi… şi despre copii! Trebuia să pună capăt acestei situaţii. Dacă începea să se ducă unde voia, când voia, care va fi pasul următor? Se va duce la un motel? Se ridică în picioare.

— Amanda, eşti prea…

— Aş vrea să discutăm despre căsătoria noastră, spuse ea repede,

întrerupându-l. Îşi puse mâinile care-i tremurau la spate.

Taylor ocoli biroul şi veni lângă ea, privind-o de sus, fără însă a-şi îndoi coloana.

— Vom discuta despre căsătoria noastră când voi hotărî eu.

Pentru prima dată Amanda simţi furie împotriva lui. Dar era din cauza acelui odios doctor Montgomery, se gândi ea. El e cel care a făcut să se clatine toate lucrurile pe care până acum le credea adevărate.

— Am douăzeci şi doi de ani, sunt o femeie, nu o fetiţă mică, spuse ea pe tonul unui copil de zece ani.

— Nu te comporţi ca un adult responsabil, spuse el printre dinţi. Te comporţi ca o femeie stricată plină de pretenţii. Nu ca o femeie pe care un bărbat ar vrea să o ia de nevastă.

Amanda îşi aminti cuvintele mamei ei; Taylor era foarte respectuos cu ea, dar era un bărbat sănătos. Îşi aminti şi de pariu şi de consecinţele pierderii lui. Repede, înainte de a-şi pierde şi ultima urmă de curaj, se ridică pe vârfuri şi-şi lipi buzele de buzele lui.

Nu se întâmplă nimic. Poate că purtarea sălbatică a doctorului Montgomery îi alterase părerea despre restul lumii, dar de fiecare dată când era singură cu el, la mai mult de cincizeci de metri de casă, mâinile lui ajungeau pe corpul ei. Dar Taylor nu se mişcă, nu-i răspunse în niciun fel. Îşi depărta un pic buzele, dar tot nu se întâmplă nimic.

Deschise ochii şi îl privi. Îl văzu holbându-se la ea cu ochii plini de furie. Se îndepărtă de el. Avea faţa lividă. O venă îi pulsa la tâmple… şi Amanda fu deodată înspăimântată. Îşi aminti cuvintele doctorului

Montgomery: „Te bat cumva?” Rămase pe loc, paralizată, privind spre faţa lui.

Lui Taylor îi fură necesare câteva secunde pentru a-şi reveni şi a putea să vorbească din nou.

Era cu adevărat îngrozit. Femeia pe care o educase cu atâta grijă se transformase într-o prostituată, exact ca mama lui. Erau oare toate femeile la fel? Le interesa oare doar un singur lucru?

— Ai terminat? spuse el în cele din urmă cu o voce atât de rece, încât îi putea îngheţa răsuflarea. Sau poate că vrei mai mult? Vrei să ne împerechem pe covor? După asta umblai de fapt?

— Nu, şopti ea. Eu…

— Te-am judecat greşit, Amanda? În toţi anii ăştia am crezut că eşti deosebită, că eşti o femeie demnă de dragoste, o femeie care are nişte idealuri în viaţă mai presus de acela de procreere, şi acum descopăr că nu te deosebeşti cu nimic de celelalte. Spune-mi, m-ai minţit întotdeauna? Te-a interesat vreodată să înveţi ceva?

— Sigur că m-a interesat, spuse ea simţindu-se ca o târfă. N-am vrut…

— Ce n-ai vrut? strigă el. N-ai vrut să te comporţi ca o femeie de stradă? Ce altă femeie se aruncă aşa asupra unui bărbat?

— Dar suntem logodiţi, spuse ea rugător. Nu-şi arată cuplurile logodite puţină afecţiune, unul pentru celălalt?

— Nu ţi-am arătat eu afecţiune? Nu crezi că faptul că-ţi programez orele de învăţat, că petrec atât de mult timp împreună cu tine, că am angajat-o pe doamna Gunston să aibă grijă de tine, este o dovadă de afecţiune?

— Sigur, murmură ea. Nu se simţise atât de umilită în toată viaţa ei. Cum a putut să fie atât de nedreaptă, de crudă cu el? Îmi pare foarte rău. Nu se va mai întâmplă. Îmi cer scuze.

— Scuzele tale sunt greu de crezut. Poate că nu sunt bărbatul potrivit pentru tine. Poate că ar trebui să părăsesc ferma…

Amanda îşi reveni dintr-odată. El nu dorea ferma mai mult decât o dorea pe ea. Aproape că zâmbi.

— Nu, te rog nu pleca. Nu se va mai repeta; n-ai de ce să-ţi faci griji. Nu voi mai face niciodată ceva atât de… de neruşinat. Te rog să mă ierţi. Mă voi duce sus acum şi voi învăţa toată noaptea, nu voi coborî la cină-şi mâine vei fi mândru de mine.

— Asta va fi greu.

— Ba nu, vei vedea, spuse Amanda îndreptându-se spre uşă. Aşa ceva nu se va mai întâmpla, îţi promit. Se strecură pe uşă şi fugi în sus pe scări.

Rămas singur, Taylor se trânti cu greutate pe scaun şi fu îngrozit să constate că tremura. Aproape că pierduse totul: ferma, pe Amanda, viitorul sigur pe care şi-l dorea, totul. Dar altceva îl îngrozea şi mai mult. Era înspăimântat de faptul că nu simţise nimic la sărutul Amandei. Se ridică. Asta era ceva foarte corect. Nu trebuia să se gândească la ea altfel decât ca la eleva lui. Asta până se vor căsători. Cu toaate astea, întregul incident îl făcuse să se cutremure. Să ajungă la un pas de a pierde ferma şi s-o vadă pe Amanda, singura femeie în care a crezut vreodată, comportându-se ca o târfă, îl făcu să se simtă de parcă edificiul construit de el se zguduise din temelii.

Pentru prima oară în viaţă, merse ia carafa cu whisky a lui J. Harker şi-şi turnă de două degete într-un pahar, apoi îl dădu peste cap. Simţi că gâtul îi la foc şi ochii i se umplură de lacrimi când lichidul îi ajunse în stomac, dar se simţea totuşi mai bine. Ce se întâmplase cu Amanda? Poate că are prea mult timp liber? Poate că lecţiile pe care i le dădea nu erau destul de dificile şi nu-i puneau suficient mintea la treabă. Va încerca să-i facă un program şi mai strâns şi va căuta nişte subiecte care să-i ocupe gândurile.

Amanda încercă să se stăpânească dar nu reuşi.

Odată ajunsă în camera ei se aruncă pe pat şi izbucni în hohote de plâns, de parcă viaţa ei se sfârşise. Aproape că-l făcuse pe Taylor s-o

părăsească. Începu să lovească cu pumnii în pat. Îl ura, îl ura, îl ura pe doctorul Montgomery. Îi distrugea tot ce avea mai scump în viaţa ei. De ce nu se întorcea înapoi de unde venise? De ce nu o lăsa în pace?

Plânse aproape treizeci de minute fără să se oprească până ce auzi un ciocănit în uşă.

Se duse şi o deschise. O găsi pe doamna Gunston în prag. Amanda îşi feri privirea pentru ca femeia să nu vadă că plânsese.

— Ţi-a trimis asta, spuse femeia părând parcă încântată de ceva.

Amanda luă cartea şi bucata de hârtie şi aproape că-i trânti uşa în nas.

Bazele contabilităţii citi ea cu voce tare, apoi privi la noul program. Trebuia să citească această carte şi va primi un test din primele patru capitole la şase dimineaţa în ziua următoare.

— Dar mâine e duminică, şopti ea. Începu să frunzărească volumul. Părea îngrozitor de complicată şi dacă voia să se descurce la testul de a doua zi trebuia să stea trează toată noaptea. Şi aşa va face! îl va face pe Taylor să vadă că nu era frivolă, că nu era o femeie destrăbălată!

Merse la birou şi deschise cartea la prima pagină.

Era atât de concentrată în a încerca să înţeleagă ceea ce citea că nu auzi când Hank intră în cameră pe geam, astfel încât sări în sus când îl auzi vorbind.

— Ai pierdut pariul, nu-i aşa? spuse Hank din spatele ei.

Amanda îşi duse o mână la inimă şi se întoarse către el.

— Chiar aşa, doctore Montgomery, trebuie să te furişezi pe geam ca un tâlhar? Nu poţi veni să baţi la uşă ca o persoană educată şi manierată? Sau poate că îţi cer prea mult. Poate că ai crescut într-un grajd alături de celelalte animale.

Hank rânji.

— Te-a enervat atât de tare faptul că te-a respins, nu-i aşa?

Ea îi aruncă o privire care spera că ar putea ucide, Dar nu avu niciun efect asupra lui, nu-l făcu nici măcar să înceteze să mai rânjească, îşi concentra atenţia asupra cărţii.

— Eşti pregătită să mergi? Ţi-am cumpărat o rochie nouă. Este ultima modă pentru o tânără care merge la dans.

Ea-şi încleşta dinţii şi-şi menţinu ochii aţintiţi asupra cărţii.

— Mă tem că a intervenit ceva. Nu pot să merg.

Aşteptă să audă reacţia lui ca o explozie, dar nu se auzi nimic. În cele din urmă întoarse capul şi-l privi. El era întins pe patul ei, corpul lui mare ocupând întreaga suprafaţă a patului.

Pentru o clipă i se păru că arată chiar atrăgător, dar încetă imediat să se gândească la aşa ceva.

— Ei bine? întrebă ea.

— Ei bine, ce? spuse el continuând să privească plafonul.

Avea atâtea feluri de a înfuria o persoană! Ea se ridică cu pumnii

încleştaţi.

— Doctore Montgomery, vreau să pleci din camera mea şi să nu mai intri vreodată. De asemenea, vreau să încetezi să te mai amesteci în viaţa mea. În ceea ce priveşte această după-amiază, am fost… n-am fost eu însămi şi am spus lucruri la care nu m-am gândit. Dacă m-ai înţeles greşit şi ai crezut că voi merge la dans cu tine, atunci îmi pare foarte rău, dar am de lucru şi nu pot părăsi casa.

Rămase întins pe pat, cu mâinile sub cap.

— Ţi-am cerut să pleci!

— Ce treabă ai? întrebă el în cele din urmă.

Ea oftă exasperată.

— Dacă chiar vrei să ştii, am de citit *Bazele contabilităţii* şi voi da un test din ea mâine la prima oră. Va trebui să folosesc fiecare minut pentru studiu.

El se rostogoli de pe pat şi veni în faţa ei.

— Deci ai fost pedepsită, nu-i aşa? Un test duminică dimineaţa? Ce i-ai făcut? L-ai trântit pe podea? Ai intrat peste el în cadă?

— Ieşi afară din camera mea!

— Sau nu mai ai încredere să-l ţii de mâna lui îngheţată?

Se aplecă spre ea, buzele lui aproape atingându-le pe ale ei.

— Sau poate l-ai sărutat?

Amanda ţâşni din scaun.

— Vrei, te rog, să pleci? şopti ea.

El o apucă cu mâinile de umeri şi o ridică până în dreptul feţei lui.

— Eşti gata să recunoşti? Taylor al tău n-are sânge prin vene. E incapabil de ceva vecin cu pasiunea.

Ea se răsuci din strânsoarea lui.

— E un om bun şi eu vreau să-i fiu pe plac.

— De ce nu faci ceva ca să-ţi fii ţie pe plac?

Ea îi aruncă un zâmbet fals.

— Îmi va face plăcere să mă întorc la studiul meu. De asemenea îmi va face plăcere dacă vei părăsi această cameră. Ba, mai mult, îmi va face plăcere dacă vei părăsi America definitiv.

El îşi scoase ceasul din buzunarul vestei.

— Vom întârzia. Trebuia să mă întâlnesc cu Reva la opt, aşa că n-ai decât opt minute ca să te îmbraci. Îţi va plăcea rochia pe care ţi-am cumpărat-o.

— Doctore Montgomery, nu voi merge la nici o petrecere cu tine sau cu prietenii tăi, la fel de dezgustători.

El rânji din nou.

— Ai pierdut deja un pariu pe ziua de azi. Pe ce vrei să pariem că-l vei pierde şi pe ăsta?

Zece

Când Hank intră în sala unde avea loc dansul având de fiecare parte câte o femeie, arăta ca şi cum s-ar fi dus la o mănăstire. Reva era furioasă pentru că apăruse însoţit de Amanda şi Amanda era furioasă pentru că o ameninţase tot timpul până când se îmbrăcase şi plecase împreună cu el. La asta se mai adăuga şi faptul că ele două erau duşmance de moarte şi fuseseră nevoite să stea amândouă pe scaunul din faţă de lângă şofer. Hank începea să se gândească serios la propunerea făcută de Amanda de a părăsi ţara. Poate că ar trebui să facă o lungă croazieră pe un vapor. Poate pe un vapor al Marinei, unde nu va vedea decât bărbaţi o lungă perioadă de timp.

— E acolo o masă liberă, spuse Reva peste zgomotul făcut de muzică. Bineînţeles că are numai două scaune. Îi aruncă Amandei o privire plină de duşmănie. Reva se gândi că ar ucide-o cu plăcere pe Amanda în clipa de faţă.

În fine, i se acordase o şansă la un bărbat nemaipomenit, bogat, educat, respectabil, dar mai presus de orice, bogat, şi cine apăruse pe fir? Amanda! Şi ca să fie şi mai rău Amanda era îmbrăcată într-o rochie nemaipomenită, din satin, de culoare albă. Reva nici nu visase că există astfel de rochii.

O făcea să se simtă stânjenită, în rochia ei albastră, ieftină şi de proastă calitate, care o costase salariul pe o săptămână.

— Voi doi vă aşezaţi la masa aceea, spuse Amanda. Eu îmi voi căuta o altă masă.

Mâna lui Hank se încleşta pe braţul ei.

— Poate că eu sunt cea care ar trebui să plec, spuse Reva, dar Hank o luă de braţ şi le împinse pe amândouă spre masa îngustă.

Nu se servea decât bere şi vin, aşa că Hank comandă o sticlă de şampanie pentru masa lor.

Toţi trei se aşezară fără să scoată un cuvânt, înconjuraţi de râsetele din jur, de muzica şi de perechile care dansau. Când şampania fu turnată în pahare, Hank şi Reva băură încântaţi, dar Amanda ignoră paharul plin din faţa ei.

— Bea, îi ordonă Hank.

— Şi cum mă vei umili dacă nu beau?

— Te voi sili să dansezi cu mine, spuse el atât de încet, încât numai ea auzi.

— Voi bea toată sticla ca să scap de aşa ceva, spuse ea ridicând paharul. Şampania era tare, acră, rece şi pişcă pe limbă. Amanda îşi goli paharul şi chelnerul îl umplu din nou.

— Nu trebuie să te îmbeţi. Există vreo mâncare care nu-ţi place?

— Numai bărbaţii nu-mi plac.

— Scuzaţi-mă, spuse Reva, dar nu cred că eu am ce căuta aici. Sunt câteva persoane pe care le cunosc acolo. Cred că voi sta cu ei.

— Aşteaptă, spuse Hank. Hai să dansăm. O luă pe Reva de mână, se ridică şi privi în jos spre Amanda. Încearcă numai să pleci şi vei regreta.

Ea privi spre al treilea pahar de şampanie şi zâmbi.

— Şi mai încet cu băutura, adăugă el.

Hank o conduse pe Reva spre ringul de dans şi ea se lipi de el atât cât permitea decenţa. Dar el nu era cu gândul la ea. Continuă să o privească încruntat pe Amanda. Reva îl apucă de bărbie şi îi întoarse frumoşii ochi albaştri spre ea.

— Ce-i cu tine? îl întrebă. Eşti îndrăgostit de ea?

— Doamne sfinte, nu! spuse Hank îngrozit. Am intrat într-un joc. Nu pot suferi să văd că cineva este sub controlul unei alte persoane.

— Te referi la Amanda? Ea trăieşte după nişte reguli, cu toţi banii pe care-i are şi casa aia imensă. E suficient să priveşti rochia cu care e îmbrăcată. Rochia asta alungă orice probleme din mintea oricărei femei.

— Da? îţi place rochia? Amanda mi-a spus că arată ca rochia unei animatoare.

— A minţit. Crede-mă, a minţit. Această observaţie păru să-i facă plăcere lui Hank şi Reva zâmbi când el veni puţin mai aproape de ea. Era un dansator excelent şi era înnebunită de plăcere să-i simtă toţi muşchii în mâinile ei şi picioarele lui frecându-se de ale ei. Dacă Amanda vrea să pună mâna pe acest bărbat va trebui să lupte pentru el.

Amanda bău din al patrulea pahar cu şampanie şi simţi că în sfârşit tensiunea care-i stăpânea corpul cedează. Sau poate nu era tensiune cuvântul cel mai potrivit. Poate teroare era mai aproape de ceea ce simţea. Doctorul Montgomery o ameninţase că-i va spune lui Taylor tot ce s-a întâmplat între ei de când a venit în casă, dacă nu va vrea să-l însoţească la dans. Amanda avu de ales între a-l pierde definitiv pe Taylor, dacă doctorul Montgomery îi va povesti totul sau între a-l pierde dacă cineva va verifica din întâmplare camera şi va vedea că nu este acolo. Nici nu voia să-şi imagineze ce notă va lua la testul de mâine.

Luă încă o înghiţitură din şampanie şi începu să privească prin încăpere. Nu era atât de dezgustător cum îşi imaginase şi muzica era mult mai plăcută decât la început.

— Amanda?

Ridică privirea şi văzu un bărbat nemaipomenit de frumos aplecându-se spre ea. Nu era chiar atât de frumos ca Taylor şi nici măcar ca doctorul Montgomery, dar era foarte plăcut, cu părul şaten închis, ochi căprui şi o buză cărnoasă acoperită de o mustaţă groasă.

Se uită fix la acea buză în timp ce el se aşeză lângă ea.

— Eşti chiar tu, Amanda! Nu te-am mai văzut de ani de zile. Ţi-aduci aminte de mine? Sunt Sam Ryan.

Ea îl privi în ochi.

— Sam Ryan, băiatul după care alergau toate fetele din şcoala generală. Îmi amintesc că noi, fetele, simţeam că leşinăm când treceai prin faţa noastră. Nu-i veni să creadă că spusese aşa ceva, dar se simţea foarte relaxată, aşa că nu conta.

Sam dădu din cap jenat.

— N-am avut nici cel mai mic habar de asta. Arăţi nemaipomenit. Îmi place rochia ta.

— Da? O am de ani de zile. Părea că arată din ce în ce mai bine, cu cât mai lua o înghiţitură din acea băutură fermecată.

— Vrei să dansezi?

— Mi-e teamă că nu prea mă pricep.

— Oh, spuse ei. Îi zâmbi şi se aplecă spre ea. Eşti singură aici? Vreau să spun, tipul cu care ai venit e partenerul tău sau al Revei?

— Al Revei! strigă ea fără să se gândească. N-are nicio legătură cu mine. E doar şoferul maşinii. E partenerul Revei şi nimic mai mult. De-abia îl cunosc. Nici nu vreau sa-l cunosc mai mult.

Sam o privi o clipă. Se transformase într-o femeie frumoasă.

Părul îi încadra frumos faţa, iar prin transparenţa rochiei i se zăreau umerii albi.

— E foarte mult zgomot aici, nu crezi? Hai să găsim un loc mai liniştit, să ne luăm ceva de mâncare şi să stăm de vorbă despre vremurile de demult.

— Ar fi grozav dacă am găsi ceva de mâncare, spuse ea, gândindu-se că nu mai mâncase nimic de la acel picnic dezastruos cu bărbatul ăla odios.

Când Amanda încercă să se ridice, aproape că-şi pierdu echilibrul, dar Sam o prinse strâns de braţ şi ea îi zâmbi de parcă el tocmai i-ar fi salvat viaţa. Era foarte fericită să vadă în ochii lui acea privire pe care o văzuse de atâtea ori în ochii doctorului Montgomery. Nu voia să-şi amintească felul în care o privise Taylor. Faptul că el o respinsese o durea mai mult decât voia să recunoască.

— Mulţumesc, murmură ea, ţinându-se de el şi văzând căldura din ochii lui intensificându-se.

O făcea să se simtă foarte bine. Se agăţă de braţul lui de parcă era invalidă şi el o conduse spre uşa de la intrare.

Dansul se termină şi Hank se întoarse la locul unde o lăsase pe Amanda. Masa era goală, cu excepţia a trei pahare şi a unei sticle goale. Disperat, el se uită prin încăpere şi o văzu agăţată de braţul unui individ atletic la care privea cu un zâmbet tâmp fluturând des din gene. Lui Hank îi trebuiră câteva clipe până să poată reacţiona,

apoi se luă după ei lăsând-o pe Reva singură.

Amanda şi uriaşul ei prieten ieşiseră deja pe uşă.

— Unde naiba crezi că te duci? întrebă Hank, apucând-o strâns pe Amanda de braţ.

— Stai puţin, domnule, spuse Sam, trăgând-o pe Amanda spre el.

— Întotdeauna ţi-a plăcut lupta, nu-i aşa, Amanda? spuse Reva din capul scărilor.

Amanda le zâmbi tuturor şi hotărî că va bea şampanie tot restul vieţii de acum încolo.

Hank privi în ochii lui Sam. Erau de aceeaşi înălţime, dar Sam părea mai gras şi faţa lui nu exprima inteligenţă, care se citea pe faţa lui Hank.

— Femeia aceasta este sub ocrotirea mea, spuse Hank de parcă ar fi vorbit unuia din cei mai idioţi studenţi ai lui. Nu o pot lăsa să plece cu un…

— Stai puţin! spuse Sam. O cunosc pe Amanda de-o viaţă şi credeam că Reva este partenera ta.

— La fel am crezut şi eu, spuse Reva.

— Aşa şi este, adăugă Amanda zâmbind.

— Eşti beată, îi spuse Hank dezgustat şi o trase spre el. Te duc acasă.

Ea se smuci din mâna lui.

— *Vreau* să mă îmbăt. *Vreau* să plec cu Sam. Nu asta e ceea ce ţi-ai propus, doctore Montgomery? Să fac ceea ce vreau?

— Da, numai că n-am avut intenţia să te îmbăt.

Sam păşi înainte, dar Amanda ridică mâna.

— Ai vrut să mă faci să fac ceea ce vrei tu, nu-i aşa?

Repede, se răsuci pe călcâie şi-şi lipi buzele de ale lui Sam. Nu simţea nimic în afară de furie şi când mâna lui Sam îi înconjură mijlocul şi o trase spre el, ea se depărta şi-l privi din nou pe Hank.

— Asta e ceea ce am vrut să fac! Acum voi merge împreună cu Sam să ne luăm ceva de mâncare.

Reva îi apucă braţul lui Hank.

— E nemaipomenit, pentru că noi vom merge să dansăm, spuse ea trăgându-l pe Hank, dar el rămase nemişcat, privindu-i pe Sam şi pe Amanda care se îndepărtau.

— Cred că mi-e foame, spuse Hank şi porni după cei doi.

Strângând din dinţi, Reva îl urmă.

— Credeam că Amanda nu înseamnă nimic pentru tine.

— Nu e mai mult decât responsabilitatea, spuse Hank, apoi intră într-un local după Amanda şi Sam. Vă deranjează dacă venim şi noi? întrebă el, aşezându-se vizavi de Amanda într-un separeu.

— Poate cineva să-mi spună ce se petrece aici? întrebă Sam. Cine-i tipul ăsta?

— Mi-ar plăcea şi mie să ştiu, spuse Amanda. Chiar, cine te crezi, doctore Montgomery? Şi de ce m-ai luat sub ocrotirea ta?

— Bună întrebare, spuse Reva.

Hank luă lista de preţuri şi-şi afundă faţa în ea.

— Ce se găseşte bun de mâncare aici? Nu că ar avea vreo importanţă pentru Amanda. Ea ar mânca un vagon plin cu orice.

Toată lumea tăcu privindu-l pe Hank, dar el nu-şi ridică privirea până când nu veni chelneriţa.

Nu ştia exact ce-l înfuria mai tare: faptul că Amanda plecase cu individul ăsta solid sau faptul că nu înceta să-i zâmbească ademenitor.

Părea că trece dintr-o extremă într-alta: de la Taylor, care nu cunoştea altceva în afară de studiu, la zdrahonul ăsta care probabil că avea muşchi în loc de creier.

— Sam şi cu mine mergem să ne plimbăm, spuse Amanda.

— Numai peste cadavrul meu, spuse Hank.

— Poate că asta o putem rezolva, Doc, altfel nu mi-ar plăcea să profit de un om mai bătrân.

Hank aproape că ţâşni din scaun când auzi, dar Reva îi puse mâna pe braţ. Îi plăcea Hank din ce în ce mai mult. Numai dacă ar putea să-l ia de lângă Amanda.

— Cred că o plimbare ar fi o idee nemaipomenită, spuse Reva. Mergem cu toţii. Ne plimbăm până la muzeu.

Asta însemna să meargă pe un drum întunecos, cu lanuri de hamei de o parte şi de alta şi Reva se gândi că poate va reuşi să-l convingă pe Hank s-o urmeze printre rândurile întunecate de hamei.

— Poate că Amanda va reuşi să-i facă să deschidă muzeul pentru noi, spuse Hank. Apoi ne va face un tur prin el.

Amanda îi aruncă o privire rece şi se apropie mai mult pe scaun de Sam.

— În seara asta prefer să mă distrez. Ăsta-i obiectivul, nu-i aşa?

Hank privi la felul în care Sam o sorbea din ochi şi furculiţa începu să-i tremure în mână.

— Ai grijă să nu te loveşti, Doc, spuse Sam. La vârstă ta durează mult până să te vindeci. Hai, Amanda, eşti gata să plecăm de aici?

— Da, spuse ea, zâmbindu-i maliţios lui Hank.

Hank trebui să plătească nota şi apoi s-o aştepte pe Reva care vru să se ducă la toaletă, încât aproape că-i pierdu din vedere pe Amanda şi pe adolescentul ei.

— Hai odată, îi spuse el nerăbdător Revei.

— Asta-i cea mai groaznică seară pe care am petrecut-o vreodată, murmură ea când începură să meargă. Pe drum făcu tot ce-i stătu în putinţă pentru a-l atrage pe Hank în lanul de hamei, dar el părea să nu fie conştient de încercările ei.

În cele din urmă se postă în faţa lui.

— Uite ce-i, vreau să ştiu ce se întâmpla. M-ai invitat la dans, dar ai venit însoţit de o altă femeie despre care ai spus că nu înseamnă nimic pentru tine. Apoi m-am ales cu un dans şi am pornit după Amanda de parcă ar fi marea dragoste a vieţii tale. Vreau să ştiu doar pe ce poziţie mă situez eu. Dacă o vrei pe Amanda, atunci nu mă invita pe mine.

Reva ştia că riscă să-l piardă, dar în momentul de faţă toată situaţia o durea prea tare ca să-i mai pese.

— Amanda a trăit până acum sub un clopot de sticlă. Nu are nici cea mai vagă idee de ce sunt în stare bărbaţii, dar se aruncă asupra acelui individ.

— Sam e un băiat cumsecade. Amanda nu va păţi nimic cu el.

— Ha! spuse Hank şi începu să meargă din nou. Ea e în responsabilitatea mea. Eu am silit-o să vină aici în seara asta şi nu voi mai avea pace dacă i se întâmpla ceva.

— Eşti sigur că-i numai asta? Nu te interesează şi din alte motive?

— Numai ca studentă. Nu e genul meu.

Ea aproape că trebuia să alerge ca să ţină pasul cu el.

— Dovedeşte-o, spuse ea îndrăzneaţă.

Hank se opri şi o privi în lumina lunii. Era prea strident machiată, rochia pe care o purta era ieftină, iar el se îndoia că ea are habar de ceea ce se întâmpla în Serbia, dar în acel moment era totuşi ispititoare. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o trase spre el pentru un sărut rapid şi automat. Mintea îi era însă în întregime ocupată de Amanda.

— Cred că ne-a pierdut urma, spuse Amanda de-abia mai respirând din cauză că alergase ca să scape de Hank.

— E câinele tău de pază? întrebă Sam.

— Ceva în genul ăsta. Crede că sunt proprietatea lui.

— Dar am auzit că eşti logodită cu un tip care locuieşte cu voi.

Scena umilirii ei de către Taylor îi reveni în minte cu putere. Dacă era un bărbat normal, înseamnă că ea îi stârnea repulsie. Doctorul Montgomery nu părea s-o găsească respingătoare din punct de vedere fizic, dar lui îi plăceau toate femeile. Cochetase cu Lily Webster în parc, o invitase pe Reva la dans. Nu părea să existe vreo femeie care să nu-i placă. Ea se sprijini de Sam.

— Spune-mi, îl întrebă ea, m-ai remarcat vreodată când eram împreună la şcoală?

— Sigur. Erai fiica lui Caulden, cel mai bogat copil din şcoală.

— Oh, spuse ea. De aceea ai venit să mă inviţi la dans? Te interesează banii tatălui meu?

Zâmbind, el o luă de mână.

— N-am ştiut cine erai la început. Am crezut însă că eşti cea mai drăguţă fată pe care am văzut-o în ultimul timp.

— Adevărat? şopti ea cu ochii mari. Dacă era drăguţă, de ce Taylor nu voia s-o atingă?

Se întrebă dacă Sam va fi dezgustat dacă ea îl va săruta. Îşi ridică faţa spre el şi fu încântată să-i audă respiraţia accelerându-i-se.

— Hai să mergem să ne uităm la lanul de hamei în lumina lunii, spuse el şi o trase după el.

Cand ajunseră în dreptul gardului el o ridică în braţe şi o trecu de partea cealaltă. Mişcarea bruscă o făcu pe Amanda să simtă puţină ameţeală, dar acest bărbat solid şi arătos, şampania şi interesul lui vizibil pentru ea o făceau să se simtă în al nouălea cer. Îl privi cum se căţăra peste gard şi văzu un muşchi bine conturat, proeminent, la nivelul coapsei. Când îi întâlni privirea văzu că el i-a observat ochii care-l urmăreau cu atenţie.

— Vino, dulceaţă, spuse el încet şi-o luă de mână ducând-o sub bolţile pe care le făceau viţele de hamei.

Amanda îl urmă foarte încântată de ea. Iată un bărbat care o plăcea, un bărbat care nu voia să-i dea lecţii sau teste. Un bărbat care nu era furios pe ea.

Deodată Sam se întoarse şi o cuprinse în braţele lui începând s-o sărute. Era aşa de bine să fii sărutată. El nu era doctorul Montgomery care o săruta numai când voia să-i dovedească neapărat ceva.

Se înălţă pe vârful degetelor şi începu şi ea să-l sărute, petrecându-şi braţele pe după gâtul lui. Buzele lui se plimbau pe obrazul ei, pe ureche, pe gât. Mâinile lui alergau de-a lungul corpului ei, strângând-o cu putere de fund şi frecându-şi coapsele de ale ei.

— Oh, iubito, da, dă-mi ce mi-ai promis, murmură el, în timp ce gura i se plimba pe umărul ei.

Îi simţi mâna pe umăr şi apoi auzi ceva ce fusese rupt.

— Sam, spuse ea împingându-l.

El însă nici nu se clinti. Gura lui îi udase complet umărul şi mişcarea pe care o făcea cu coapsele începuse să o doară.

— Sam, te rog, dă-mi drumul să plec.

— Nu încă, iubito. Nu până nu primesc ceea ce mi-ai promis.

Amanda începea să fie îngrijorată. Braţele lui o strângeau prea tare. Mâinile se mişcau neîncetat. Palma lui mare îi apucase strâns sânul.

— Nu, strigă ea când el îşi puse din nou gura pe a ei.

Sărutările lui nu-i plăceau. Nu erau plăcute ca ale doctorului Montgomery. Îşi feri capul într-o parte.

— Opreşte-te! Vreau să merg acasă.

— Eşti acasă, fetiţo.

Îi puse un braţ sub genunchi şi o ridică, apoi o culcă pe pământ. Amanda era deja înspăimântată şi încercă să se lupte cu el, dar era mult prea slabă ca să reuşească acest lucru.

— Nu! ţipă ea, împingându-l, lovind cu pumnii orice zonă din

corpul lui pe care o nimerea.

El îi trase mâneca şi ea auzi zgomotul făcut de materialul sfâşiat. Începu să o sărute fierbinte.

Ea îşi lăsă capul pe spate pentru a putea să strige după ajutor, dar el îi puse degetul mare pe trahee.

— N-are niciun rost să te agiţi, scumpo. Îţi voi da ceea ce ai aşteptat toată seara.

Gura lui se strânse în jurul sânului şi tot ce putu face Amanda fu să se lupte pentru aer. Simţea că-şi pierde cunoştinţa, şi apoi, dintr-odată, degetul care o asfixia dispăru. Deschise ochii şi văzu cum doctorul Montgomery îl ţine pe Sam de păr.

— Ticălosule, spuse Hank. Eşti exact ceea ce am crezut că eşti.

Sam se smuci din strânsoarea lui Hank.

— Ea a vrut. Asta a aşteptat toată seara. Eşti furios pentru că nu ţi s-a dat ţie?

În clipa următoare Sam zăcea întins pe spate cu sângele şiroindu-i din buza superioară, unde Hank îl lovise cu putere.

— Te voi masacra, moşule, apoi voi pune mâna pe ea, spuse Sam ridicându-se în picioare şi pregătindu-se să se repeadă la Hank.

— Tu şi ce divizie? spuse Hank încet. Apoi îşi înlănţui degetele de la ambele mâini şi-l lovi pe Sam în creştetul capului.

Sam mai făcu un pas, apoi se prăbuşi cu faţa în lanul de hamei.

— Cam mult din partea unui moş, spuse Hank privind de sus corpul inert al lui Sam, apoi se întoarse spre Amanda. Faţa ei era mai albă decât mătasea rochiei şi-şi ţinea cu amândouă mâinile corsajul.

— Hai să mergem, spuse el cât de blând putu, având în vedere faptul că îi venea s-o strângă de gât. Îi întinse mâna, dar ea trecu pe lângă mâna lui foarte ţanţoşă. Foarte bine, dacă asta voia, asta va primi. El ar fi vrut s-o consoleze, dar ea nu părea să aibă nevoie de aşa ceva. Fără să mai privească la bărbatul care zăcea inconştient, îşi frecă mâinile care-l dureau şi porni după Amanda.

Reva îi aştepta pe marginea drumului, dar Amanda trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre locul unde ştia că se afla maşina.

— Sam a făcut asta? întrebă Reva referindu-se la rochia sfâşiată a Amandei.

— Da, mormăi Hank, privind-o pe Amanda care continua să meargă spre oraş.

— Cred că întâlnirea noastră s-a terminat, spuse Reva. A fost cu siguranţă foarte interesant.

Hank n-o auzi. Continua să se gândească la faptul că de-abia auzise strigătele de ajutor ale Amandei. Dacă ar fi fost puţin mai în interiorul lanului de hamei, n-ar mai fi auzit-o. Gândindu-se la corpul acelui nemernic peste corpul Amandei simţi că ar vrea să se întoarcă şi să-l ucidă.

Amanda nu se opri până nu ajunse în dreptul maşinii lui Hank. Se urcă înăuntru, se aşeză şi privi drept în faţă.

— Dă-te mai încolo şi las-o şi pe Reva să urce, spuse Hank cu o voce plină de furie.

— Nu, mulţumesc, spuse Reva. Cred că mă voi întoarce la dans. Dar îţi mulţumesc foarte mult, Doc. Poate că ne mai întâlnim vreodată.

Hank porni maşina şi se îndreptă spre ferma Caulden fără să-i spună un singur cuvânt Amandei, dar înjurând-o în gând pe tot parcursul drumului. N-avea niciun pic de instinct în ceea ce-i privea pe bărbaţi. De fapt, în nici o privinţă. Tot ce ştia erau cărţile şi programele. Cum de a putut crede că se va descurca cu un animal ca Sam?

Hank nici nu-l învinovăţea prea tare pe Sam când îşi amintea cum se aruncase Amanda asupra lui. Îi adresă o privire furioasă, dar tocmai atunci o maşină trecea din sens opus şi la lumina farurilor Hank îi putu vedea expresia feţei. Pe dată furia îi trecu. Amanda părea speriată de moarte, de parcă viaţa îi părăsise trupul. Hank opri pe marginea drumului, lângă un stejar, coborî şi merse pe partea ei.

— Dă-te jos, spuse el.

— Vreau să merg acasă, spuse ea aproape şoptit.

El îi puse mâna pe braţ, dar ea se trase la o parte.

— Nu mă atinge! spuse ea aproape ţipând.

— Amanda, eu nu sunt un violator şi să fiu al naibii dacă te voi lăsa să crezi că aşa sunt toţi bărbaţii. Îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi altul pe sub genunchi şi o scoase afară din maşină.

În clipa când el o atinse ea păru că revine la viaţă, începu să-l lovească cu pumnii în piept şi să-l tragă de păr. El o ţinu însă strâns, gemând când ea îi atingea zone mai sensibile. În cele din urmă ea începu să plângă şi Hank o cără în braţe şi o aşeză sub copac. Continuă să o ţină strâns şi s-o mângâie pe păr în timp ce plângea.

— Eşti rănită? întrebă el blând.

Amanda începea să-şi revină.

— E rănită mândria mea.

Hank îi întinse o batistă.

— Nimic altceva? Doar rochia asta urâtă, sfâşiată?

— E o rochie frumoasă. Cea mai frumoasă de la dans.

— Crezi? întrebă Hank fericit.

Amanda îşi ridică din nou nasul în sus.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. A fost atât de drăguţ cu mine la dans. Şi a fost plăcut să ştiu că un bărbat vrea să mă sărute.

Hank se simţi jignit.

— Eu te-am sărutat de mai multe ori şi nu păreai aşa de încântată.

— Da, dar tu voiai numai să-mi dai o lecţie. Voiai să mă schimbi în ceea ce doreai tu să fiu, iar Taylor voia să fiu ceea ce dorea el. Sam m-

a găsit doar… drăguţă.

Hank ştia că în cuvintele ei era mai mult adevăr decât ar fi fost dispus să recunoască.

— Dar ai flirtat cu el şi l-ai făcut să creadă că eşti o femeie uşoară.

— Am vrut doar să mă simt dorită.

— Înţeleg. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat astăzi între tine şi Taylor?

Ea se cutremură la amintirea scenei din bibliotecă.

— Nu, nu vreau.

— A fost chiar atât de rău?

Ea se ridică şi se aşeză în poala lui.

— Aş vrea să te întreb ceva. Dacă voiai să te simţi dorită de un bărbat, de ce nu ai venit la mine?

— La tine? întrebă ea. Dar tu nu mă faci să mă simt dorită. Tu mă faci să mă simt proastă. Mă faci să cred că tot ceea ce fac e greşit. Ţipi la mine, mă ironizezi, mă ameninţi, îmi spui că n-am nici cea mai mică idee despre ce înseamnă viaţa şi dragostea. Taylor s-ar putea să nu mă facă să mă simt ca o femeie fatală, dar el cel puţin mă crede deşteaptă.

Se ridică din poala lui şi încercă să strângă părţile sfâşiate din rochie.

— Taylor îmi alege hainele. Tu mi-ai ales o rochie de dans. Chiar că nu văd nicio diferenţă, cu excepţia faptului că Taylor o face fără să ţipe la mine. Într-adevăr, îmi place mâncarea ta mai mult decât a lui Taylor, dar pentru viaţa de zi cu zi, prefer felul de a fi liniştit al lui Taylor. Iar după seara asta sunt pe deplin convinsă că el este bărbatul potrivit pentru mine. Spune-mi, întotdeauna sunt întâlnirile aşa de amuzante? Cred că data viitoare voi prefera să rămân acasă, dacă nu te superi. Acum, putem să ne întoarcem acolo unde mă simt în siguranţă?

Se întoarse şi se îndreptă spre maşină, încercând să se convingă că tremurul pe care-l simţea prin corp se datora atacului lui Sam. De-a lungul anilor stătuse închisă în casă avându-l pe Taylor drept tutore şi se pare că pierduse câte ceva, o parte din educaţia pe care trebuia s-o capete.

Taylor nu o sărutase niciodată, dar apăruse doctorul Montgomery şi o făcuse. Cu toate astea doctorul Montgomery nu o lovise şi nu o maltratase, mâinile lui nu erau ca mâinile lipicioase ale lui Sam.

Îşi întoarse faţa în direcţia vântului şi încercă să nu plângă. Pentru a nu ştiu câta oară îşi dori ca Doctorul Montgomery să nu fi venit niciodată în casa ei. Dacă Taylor nu ar fi sărutat-o decât foarte rar, n-ar fi contat, pentru că nu ştia cum e să fii sărutată; n-ar fi ştiut nici ce înseamnă să mergi în maşini rapide, nici ce înseamnă să dansezi sau să mănânci mâncare gustoasă ca aceea pe care o mânca doctorul

Montgomery. Şi nu i-ar fi reîntâlnit pe Sam sau pe Reva, care Îi aruncase săgeţi otrăvite toată seara. Cât de diferită ar fi fost viaţa ei dacă el n-ar fi venit niciodată!

Şi acum trebuia să se întoarcă de unde plecase. Trebuia să se întoarcă acasă, să se furişeze în camera ei, alt lucru pe care nu-l făcuse până acum – şi să se apuce de citit cartea aceea de economie pentru a trece cu bine testul de a doua zi.

Hank opri motorul maşinii la mică distanţă de casă pentru ca nimeni să nu audă zgomotul sau să vadă luminile farurilor.

— Amanda, spuse el întorcându-se către ea, nu mă poţi învinovăţi pentru ce s-a întâmplat în seara asta.

— Sigur că nu. Eu te-am rugat frumos să mă duci la dans. Te-am implorat să-mi cumperi o rochie pe jumătate transparentă. Şi ţi-am spus ce mult îmi plac picnicurile tale şi toate celelalte distracţii pe care mi le-ai oferit. De ce să te învinovăţesc pentru cel mai groaznic lucru care mi s-a întâmplat de când ai venit aici? Logodnicul meu de-abia mai suportă să mă vadă în faţa ochilor.

Sunt atacată de un vechi prieten, dar sunt convinsă că totul a fost din vina mea, nu dintr-a ta.

Hank nu-i răspunse, ci se întoarse şi începu să meargă alături de ea spre casă. Ştia că tot ceea ce făcuse nu fusese greşit, dar uneori ea îl făcea să se îndoiască de acest lucru. Poate că ar fi mai bine s-o lase în lumea ei şi să plece.

La uşa dormitorului el îi luă mâna şi-i sărută palma în interior.

— Noapte bună, domnişoară Caulden, spuse el blând, apoi dispăru în camera lui înainte ca ea să poată spune ceva.

Nu dormi prea bine în noaptea aceea. Continua să audă cuvintele Amandei care-i spunea că nu trebuia să se amestece în viaţa ei. Avusese dreptate când îi spusese că toate lucrurile rele din ultimul timp fuseseră cauzate de el. În seara asta fusese aproape violată. Dacă asta s-ar fi întâmplat, ar fi fost numai vina lui. Ea nu-i ceruse ajutorul, cu toate acestea el o forţase să-l primească.

La trei dimineaţa se dădu jos din pat şi ieşi pe balcon. Văzu lumina din camera Amandei şi-i văzu umbra aplecată deasupra biroului. Fără îndoială că studia problemele acelea de economie, încercând din răsputeri să fie pe placul bărbatului pe care-l iubea.

Hank se întoarse în camera lui şi începu să împacheteze.

Nu era sigur ce voise să-şi dovedească cu Amanda, dar în clipa de faţă simţea că dăduse greş total. Misionarii care plecaseră în Hawaii crezuseră că fac un lucru bun, dar în final s-a dovedit că n-au adus decât boală şi suferinţă, exact cum a distrus şi el viaţa Amandei, femeia pe care… Se opri. Nu ştia exact ce simte faţă de Amanda, dar ştia că ar face orice ca să nu-i fie rău. Poate că totul nu fusese decât vanitate, voise să poată dovedi că i-o poate lua lui Taylor Driscoll. Şi

dacă ar fi câştigat? Ea ar fi devenit o altă Blythe Woodley care spera să se căsătorească cu el? Ar fi venit oare Amanda cu mostre de tapet, pe care în cele din urmă i le-ar fi aruncat în cap? Îi era mai bine unde se afla acum, cu Taylor, şi dacă îşi dorea fiecare clipă din viaţă trecută pe un program, era alegerea ei.

Hank scrise un bilet de mulţumire doamnei şi domnului Caulden pentru ospitalitatea lor, deşi pe ea n-o văzuse niciodată, iar pe el de foarte puţine ori. Apoi încercă să-i scrie ceva Amandei, dar nu reuşi. Ce ar fi putut să-i spună? Iartă-mă pentru că am încercat să-ţi controlez viaţa, când tu ai ales pe altcineva s-o facă?

La 5:30 auzi mişcare şi ştiu că era ora testului pe care Amanda urma să-l dea ca pedeapsă.

Îşi înăbuşi furia faţă de o astfel de nedreptate şi-şi închise valiza. Nu era în niciun fel problema lui… nu fusese niciodată, de fapt… şi coborî jos. În timp ce lăsa biletul de mulţumire pe măsuţa din hol, văzu lumina din bibliotecă şi uşa întredeschisă.

Deşi îşi spuse că nu era treaba lui, nu se putu abţine să nu privească înăuntru. Amanda, părând îngrozitor de mică şi de firavă, stătea la biroul masiv, cu un stilou şi o hârtie în faţă. Avea capul pe birou, culcat pe mână. Arăta ca un copil adormit. Hank simţi o umbră de remuşcare.

Adormise pentru că el o ţinuse până târziu seara trecută şi fusese nevoită să-şi petreacă restul nopţii învăţând. Încet, deschise una din uşi şi merse până în dreptul ei. Dormea atât de profund, încât nu-l auzi. Hank luă testul şi-l citi. Era deosebit de greu şi îl înjură încă o dată pentru asta pe Taylor. Lui Hank nu-i trebui decât o clipă până să se hotărască ce avea de făcut. Luă stiloul Amandei şi câteva bucăţi din hârtia scumpă de pe birou. Se aşeză apoi într-unul din fotoliile de piele, având o carte drept suport pentru a putea scrie şi începu să rezolve probleme. Treizeci de minute mai târziu le terminase şi Amanda încă nu se trezise. Puse hârtia pe birou exact aşa cum o găsise, apoi, sub impulsul momentului, îi scrise Amandei un bilet scurt, pe care i-l lăsă în poală. Sub acelaşi impuls îi sărută vârful degetelor şi o mângiie pe părul care era din nou strâns legat pe spate.

— La revedere, Frumoasă Adormită, murmură el, părăsind camera şi apoi casa.

Unsprezece

— Ei bine, Amanda, spuse Taylor tare, încât o făcu aproape să cadă din scaun de spaimă. Se pare că testele mele te plictisesc şi nu-ţi pasă dacă treci sau nu cu bine un test. Sau poate eu sunt cel de care nu-ţi pasă.

Amandei îi trebuiră câteva secunde până să-şi dea seama unde se află şi ce se întâmpla, apoi se simţi cuprinsă de panică. Dorise atât de mult să iasă bine la testul ăsta încât stătuse trează toată noaptea învăţând, ceea ce o făcuse să adoarmă în clipa când se aşezase la birou pentru a răspunde la întrebări.

Pumnii i se încleştară încă o dată şi se gândi că furia lui Taylor se va datora doctorului Montgomery. Dacă el n-ar fi venit la Kingman ea n-ar fi ajuns să meargă la dans, nici să fie pe jumătate violată şi nici n-ar fi primit un test la ora şase dimineaţa, într-o zi de duminică. Nici nu ar fi văzut pe Taylor luându-i din faţă hârtia care era albă.

— Pot să explic, începu ea, apoi tăcu. Ce să-i explice? se gândi disperată, încercând sa inventeze o altă poveste decât cea adevărată.

Taylor se întoarse surprins către ea.

— Ai făcut foarte bine, spuse el încet. N-am ştiut că eşti aşa de bună la matematică. El nu-i dăduse niciodată prea multe teste la matematică, nu pentru că ea n-ar fi fost bună la calcule, ci pentru că el însuşi nu se prea pricepea. Prefera mult mai mult artele şi literatura.

Fusese atât de furios pe ea pentru acel atac sexual, încât voise s-o pedepsească cu cel mai greu test posibil. Îi dăduse să înveţe după o carte de probleme de economie din primul an, dar testul fusese dintr-o carte de probleme din anul al treilea. Totuşi, dacă citeai răspunsurile date de ea, erau perfecte. După testul ăsta ea trecuse cu bine peste cunoştinţele lui sumare de matematica.

— Bine? întrebă Amanda prosteşte. Dar nici măcar n-am înţeles întrebarea.

Taylor îi aruncă o privire de gheaţă. Îşi bătea oare joc de el?

— Ţi-ai demonstrat cunoştinţele, spuse el. Acum du-te şi schimbă-ţi rochia. Îmbrac-o pe cea din mătase mov. Nu-mi place rochia asta, şi aranjează-ţi părul. E dezordonat.

După micul dejun îţi voi controla broderia.

Puse hârtia de test pe birou, apoi se întoarse şi părăsi biblioteca atât de brusc încât Amanda crezu că era supărat de altceva decât de faptul că o găsise dormind. Nu spusese o vorbă despre faptul că nu scrisese nimic la test.

Se întinse peste birou şi luă hârtia, apoi privi nevenindu-i să creadă. Ordonat, îngrijit, fiecare problemă era rezolvată de un sens care părea propriul ei scris. Chiar şi cinci-urile erau făcute aşa cum le

făcea ea. Rezolvase oare problemele în somn? Chiar dacă îi trecuse aşa ceva prin cap, ştia că era imposibil.

În timp ce privea testul nevenindu-i să creadă, văzu biletul din poală. Îl deschise.

„Stimată domnişoară Caulden, iartă-mă că m-am amestecat în viaţa dumitale; am greşit. Testul nu va putea repara tot răul pe care ţi l-am făcut, dar sper că te va ajuta măcar puţin.

Îţi doresc ţie şi logodnicului tău numai bine în viitor.

Al dumitale sincer,
Henry R. Montgomery.

P.S. Diploma mea de doctorat nu e decupată dintr-un catalog.”

Amandei îi trebuiră câteva clipe până realiză că doctorul Montgomery o salvase de Taylor rezolvându-i testul şi ca din scrisoarea pe care i-o lăsase reieşea clar că plecase.

Simti dintr-odată un sentiment de uşurare. Se răscumpărase puţin pentru seara de groază la care o supusese, dar nimic nu va putea şterge zilele de coşmar pe care le trăise în ultimul timp, din cauza lui.

Se rezemă de spătarul scaunului şi suspină uşurată. Acum viaţa ei se va putea întoarce la acel mod liniştit, ordonat, cu care se obişnuise. Acum va putea să-l facă pe Taylor s-o ia de nevastă. Îi va asculta îndrumările, nu se va abate de la programul făcut de el, va învăţa fără întrerupere şi nu după mult timp el va aduce vorba din nou despre căsătorie.

Şi după ce se vor căsători… Ce? se gândi ea. Va continua să-şi trăiască viaţa după programele lui Taylor? Să înveţe la nesfârşit? I se va însămânţa un copil dimineaţa şi după-amiază va primi un test la limba franceză? Încetează! îşi ordonă ea. Se va căsători cu Taylor şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Va începe chiar de acum, mergând sus să-şi schimbe rochia şi să-şi aranjeze părul.

Strecură biletul doctorului Montgomery în buzunar pentru a-l rupe în mii de bucăţi când va fi singură. Dar odată ajunsă în camera ei se trezi ţinându-l cu grijă şi ascunzându-l apoi în ultimul sertar printre lenjerie. Se gândi că-l va ţine ca dovadă dacă va fi cazul.

Dovadă pentru ce? Nu ştia exact, dar păstră biletul intact.

Merse la dulap şi scoase rochia mov. Se cutremură privind-o. Era o culoare care nu-i plăcea. Movul decolorat o făcea să arate palidă şi ochii să-i pară lipsiţi de viaţă.

Stăpânită de un impuls, luă cutia de pălării de pe dulap şi scoase de acolo rochia albă de satin, pe care o purtase seara trecută. O ţinu apoi în dreptul ei pentru a se putea privi în oglindă. Franjurile din partea

de jos a rochiei ar fi arătat nemaipomenit dacă ar fi dansat. Inima aproape că-i încetă să mai bată când doamna Gunston bătu formal în uşă şi în clipa următoare îşi făcu apariţia în cameră. Amanda era în chiloţi şi ascundea cu grijă rochia albă la spatele ei.

— Nu eşti încă îmbrăcată, spuse doamna Gunston şocată. Trebuia să fii jos acum trei minute.

— Am avut treabă, spuse Amanda, ţinând rochia la spate între ea şi dulap. Voi coborî cât de curând.

— Cât de curând! Doamna Gunston o privi îngrozită, faţa ei urâtă părând şi mai înspăimântătoare. Dar eşti în afara orelor din program. Stăpânul va afla asta. Se răsuci pe călcâie şi părăsi camera, aproape trântind uşa în urma ei.

— Stăpânul? spuse Amanda, apoi îşi reveni imediat.

Trebuia să fie numaidecât gata şi să coboare la micul dejun. Trebuia să se încadreze în program. Apoi îşi aminti că nici măcar nu-şi privise programul în dimineaţa asta. Se îmbrăcă repede, încercă să memoreze programul şi să coboare cât putu de repede.

Dar ceva părea s-o reţină. Poate că era din cauza faptului că era cald sau poate pentru că era duminică. Ceva o făcu să întârzie.

Taylor stătea în uşa sufrageriei, privind ceasul de buzunar. Era foarte încruntat.

— Eşti în foarte mare întârziere, Amanda.

— Da, ştiu, dar am stat trează toată noaptea ca să învăţ şi de atunci nu-mi mai intru în ritm. Ce avem la micul dejun? Trecu pe lângă el şi nu-l văzu cum rămase cu gura deschisă în timp ce-o privea.

Taylor îşi închise gura. Ieri… sărutările acelea… şi acum era în întârziere. Trebuia să o aducă din nou sub control.

Amanda privi la oul apos din farfurie şi la pâinea prăjită şi i se făcu silă. Îi era atât de foame şi asta n-ar fi ajuns nici unei vrăbiuţe. Dar voia să se întoarcă la viaţa ei sănătoasă şi acest mic dejun făcea parte din ea. Îşi ridică linguriţa.

— Ei bine, Amanda, ai de gând să începi conversaţia în dimineaţa asta sau vrei s-o fac eu?

— Îmi pare rău, ce-ai spus? A, da, conversaţia. Mi-e teamă că am uitat ce era trecut în program. A fost o dimineaţă foarte agitată. Privi în sus la servitoarele care începură să aducă diferitele feluri de mâncare pentru doctorul Montgomery. Îşi simţi stomacul revoltându-se şi continuă să privească cu jind spre platourile care erau aşezate pe bufet.

— Amanda! spuse Taylor, cum adică ai uitat să-ţi citeşti programul?

— L-am citit. Numai că nu-mi mai amintesc ce era scris. Poate dacă-mi aminteşti ce ai scris, voi putea să încep conversaţia.

Taylor nu avu timp să-şi revină din şoc pentru că J. Harker dădu năvală în cameră, cu o ţigară în colţul gurii.

— A plecat, îi anunţă Harker fără bucurie. Profesorul şi maşina lui au dispărut.

Atât Taylor cât şi J. Harker îşi îndreptară privirile acuzatoare spre Amanda.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, spuse ea. Numai că nu-i plăcea să aibă zilele planificate dinainte, cu ceea ce trebuia să facă.

J. Harker se întoarse spre Taylor.

— I-ai făcut şi lui unul din programele tale idioate? Ce dracu ai făcut? L-ai bătut în cuie pe uşă? I-ai spus când să se ducă să facă pipi?

Taylor îşi păstră spatele ţeapăn.

— N-am făcut aşa ceva. Amanda a trebuit să stea cu el. Asta a fost tot. N-am făcut decât să sugerez câteva distracţii pentru amândoi.

J. Harker îşi mută ţigara în celălalt colţ al gurii. Admirase întotdeauna educaţia lui Taylor, dar acum se întreba dacă creierul lui Taylor nu era identic cu o carte fără pic de bun simţ.

— Ce fel de distracţii? Biblioteci? Muzee? A trebuit să asculte la înşiruirile de date ale Amandei?

Faţa Amandei se înroşi, dar niciunul nu se uită la ea.

— Doctorul Montgomery e un profesor. Sunt sigură că i-a făcut plăcere…

— I-a făcut plăcere pe dracu! strigă J. Harker. Mi-a fost teamă să mă încred în tine, în privinţa asta. Am fost sigur că nu faci bine ceea ce faci. Ţi-am spus să n-o trimiţi pe Amanda cu el… Doctorul Montgomery e un armăsar de prăsilă, nu un bătrân amărât. La naiba! De ce am avut încredere în tine? Acum a plecat şi în loc să-l fi câştigat de partea noastră, el probabil că a dat fuga la sindicalişti.

— Mă îndoiesc de aşa ceva. Noi i-am oferit toată ospitalitatea. A avut pe cineva inteligent cu care s-a putut conversa. Chiar în dimineaţa asta Amanda a rezolvat perfect un test de matematică.

Pentru o clipă, Harker nu făcu decât să scuipe tutunul printre dinţi.

— Te aştepţi ca un animal tânăr ca Montgomery să stea împreună cu o fată frumoasă şi să vorbească despre… cărţi? Ce curge prin venele tale? Apă cu gheaţă?

Pentru numele lui Dumnezeu, eu nu pot suporta să stau mai mult de zece minute lângă ea şi e fiica mea. Ce te-ai fi aşteptat de la un bărbat cu sânge fierbinte ca Montgomery? Cum crezi că a rezistat să stea lângă ea?

Nimeni nu văzu cum sângele se scursese din obrajii Amandei.

— Sunt convins că Amanda a făcut tot ce-a putut ca să-l distreze. Poate că a fost chemat de o urgenţă, de familie.

— Da, o urgenţă, cum ar fi teama de a nu muri de plictiseală.

Harker îşi luă ţigara între degete şi întinse mâna spre Taylor.

— Vrei ferma asta băiete, va trebui să faci ceva ca s-o meriţi, în afară de a-i conduce fetei mele viaţa. Sindicaliştii ăştia mi-au cauzat pierderi foarte mari şi o să pleci de aici cât ai zice peşte, dacă nu găseşti o soluţie. Ai înţeles?

Se întoarse şi ieşi ca o furtună din cameră.

Taylor rămase în picioare acolo unde era. Amanda stătea jos şi privea ceaşca goală din faţa ei. Tatăl ei spusese aceste lucruri îngrozitoare despre ea şi pentru asta nu era nimeni vinovat decât doctorul Montgomery. În scurtul timp de când acest bărbat îşi făcuse apariţia, ea descoperise că Taylor n-are cea mai mică atracţie fizică pentru ea, în timp ce tatăl ei nu putea suporta să se afle în apropierea ei. De multe ori se întrebase de ce tatăl ei nu mânca împreună cu ea şi cu Taylor sau de ce nu lua parte la discuţiile lor de după cină. Dar niciodată nu-şi închipuise că era din cauză că nu putea suporta. Privi spre Taylor şi-l văzu că rămăsese ca paralizat, cu ochii la uşă.

Era oare supărat pentru ceea ce Harker îi spusese fiicei lui? Amanda nu credea asta.

Ştia că pe faţa lui se citea teama, teama de a nu pierde ferma.

Dar doctorul Montgomery s-ar fi supărat auzind ce spusese J. Harker despre fiica lui, se gândi ea, însă alungă imediat acest gând.

Se ridică.

— Mă duc în camera mea, spuse ea încet, îndreptându- se spre uşă. Taylor însă îi bară drumul.

Închise uşa şi se aşeză cu spatele la ea, baricadând-o.

— Ce i-ai spus de l-ai supărat atât de tare? De ce a plecat?

Amandei îi veniră în minte o mulţime de răspunsuri. Îl supărase pentru că făcuse ceea ce voia Taylor să facă. Îi făcuse plăcere doctorului numai când mâncase ceea ce nu era în program, când mersese împreună cu el în diverse locuri scandaloase. Dar nu îndrăzni să-i spună toate acestea lui Taylor.

— Aştept, Amanda, spuse Taylor.

— Am făcut tot ce am putut ca să urmez întocmai programul, numai că doctorului Montgomery nu-i plac muzeele.

Ochii lui Taylor trimiteau săgeţi reci ca gheaţa.

— Poate că n-ai ştiut cum să-l faci să fie interesat de muzee. Poate că nu te-a preocupat suficient binele fermei, suficient cât să-i faci şederea interesantă.

Era atât de nedrept! Dacă Taylor ar fi iubit-o, n-ar fi trebuit să-i pese de ceea ce tatăl ei tocmai îi spusese? Înainte de sosirea lui ea părăsea rareori camera unde învăţa.

Iar când el a venit, ei au considerat că va şti să se descurce cu un bărbat care se holba mereu la picioarele ei, care o săruta şi care îi arunca prăjituri în faţă. Oare o viaţă întreagă de studiu i-ar fi suficientă ca să fie pregătită pentru acest bărbat?

— Puturoşenia ta ne va costa ferma, spuse Taylor. Sindicaliştii vor veni şi o vor lua.

Hameiul va putrezi pe câmp pentru că nu va avea cine să-l strângă şi totul va fi numai din vina ta.

— Am făcut tot ce am putut. Lacrimi de frustrare umplură ochii Amandei. Spera că doctorul Montgomery a intrat cu maşina aia a lui într-o stâncă şi că nimeni nu va mai auzi vreodată de el.

— Ce-ai făcut n-a fost de ajuns, spuse Taylor strâmbându-se. Vreau să-ţi petreci ziua de azi în camera ta. Să nu apari până mâine dimineaţă pentru că va trebui să mă gândesc la ceva ca să repar ce-ai făcut tu. Şi cum văd că la calcule te descurci atât de uşor, ia să vedem cum te descurci la limba greacă. Vreau să te apuci să traduci *Moby Dick* în greceşte. Păşi spre uşă. Şi acum pleacă şi să nu mai apari în faţa mea mai devreme de douăzeci şi patru de ore.

Amanda plecă, dar în loc să se simtă vinovată, se simţi furioasă. Taylor nu fusese drept. Nu ştia ce fel de om era doctorul Montgomery. Habar n-avea prin ce trecuse ea cu bărbatul acela îngrozitor! Dar nu! îşi spuse ea. Taylor avea dreptate. Ea dăduse greş în sarcina pe care el i-o dăduse. Indiferent de motiv, rezultatul era acelaşi şi el avea tot dreptul s-o pedepsească.

Când ajunse în camera ei, era pe deplin convinsă că Taylor avea perfectă dreptate şi încercă să nu se mai gândească la ceea ce spusese tatăl ei. Dar pe măsură ce ziua trecea, câteva din convingerile ei începeau să se clatine. În camera ei era cald şi rochia de mătase groasă o încălzea şi mai tare. Veni vremea prânzului şi ea era lihnită de foame.

De două ori privi spre fereastră de parcă ar fi aşteptat ca doctorul Montgomery să apară ducând un rucsac plin cu mâncare. Dar casa era cufundată într-o linişte deplină şi nimeni n-o întrerupse din învăţat.

Pe la ora două era leşinată de foame şi nu-şi mai găsea locul. Nu se putea concentra asupra traducerii. În schimb, îi reveneau în minte momente ale serii trecute: muzica, şampania, perechile care dansau. Îşi împinse scaunul în spate şi încercă să imite paşii făcuţi de dansatori. Ce ar fi simţit oare dacă s-ar fi dus la dans singură sau însoţită de o femeie şi s-ar fi întâlnit cu doctorul Montgomery acolo? Deşi era un om odios, arăta îngrozitor de bine. Oare ar fi invitat-o la dans? Oare ar fi fost interesat de persoana ei şi ca femeie, nu numai ca obiect de studiu care trebuia supus schimbării?

Se învârti prin cameră apoi ameţi atât de tare încât fu nevoită să se întindă pe pat.

Îşi duse mâna la cap pentru o clipă aşteptând să-i treacă ameţeala. E ridicol, se gândi ea.

Aşa cum spusese şi doctorul Montgomery, avea douăzeci şi doi de ani şi încă era pedepsită ca un copii! îşi ridică capul şi încercă să

ignore bătăile inimii în timp ce părăsi camera şi începu să coboare scările, îndreptându-se spre sufragerie. Poate că se va întâlni cu o servitoare care să-i aducă un sandviş pe care să-l ascundă în camera ei.

Spre nenorocirea ei îl găsi pe tatăl său stând în capătul mesei din sufragerie, cu o friptură uriaşă de vită în faţă, legume, plăcintă cu carne, trei feluri de pâine şi două salate. Amanda rămase cu ochii aţintiţi la mâncare şi uită să plece înainte ca J. Harker s-o vadă.

— Ei bine? întrebă el.

— Pot să stau şi eu? se auzi spunând, după care aproape că zbură spre masă înainte ca el să-i răspundă ceva.

— Ai venit să te explici sau să-ţi ceri scuze? întrebă el.

— De fapt aş vrea să mănânc, spuse ea umplându-şi farfuria. Ar fi fost în stare să mănânce cu mâinile din farfurie, dar reuşi să se stăpânească.

J. Harker o privi pentru o clipă şi pentru prima dată, de ani de zile, se gândi la ea ca la o fiinţă omenească. De obicei se purta ca o mică încrezută şi asta îl făcea să-şi amintească de educaţia lui neglijată.

— Deci, de ce a plecat profesorul?

Amanda se înfrupta din cartofii rumeniţi.

— Nu-i plăcea să i se facă program. Îi plăceau filmele, dansul şi picnic-urile. Nu-i plăceau muzeele şi lecturile spirituale. Nici măcar n-a fost impresionat de mărimea casei noastre sau de maşini. Amandei nu-i venea să creadă că vorbea astfel cu tatăl ei, dar se gândi că poate curajul ei se datora mâncării din faţă.

Harker se gândi o clipă.

— Şi tu nu puteai să te duci cu el la dans?

— Sunt o femeie logodită şi, în afară de asta, am pierdut destul de mult timp din învăţat mergând cu el pe la muzee.

Mazărea cu ceapă aurie era delicioasă, se gândi Amanda!

Harker continua s-o privească. De obicei mâncarea pe care văzuse că o mânca ea era foarte puţină şi extrem de neapetisantă, dar astăzi mânca ca un catâr ce fusese înhămat.

Taylor o învinuise pe Amanda de plecarea profesorului, dar în clipa de faţă Harker se gândi că Amanda fusese probabil cauza care-îl făcuse să stea atât de mult. Când fusese copil Amanda era încăpăţânată şi îndărătnică exact ca mama ei, dar Harker îl angajase pe Taylor şi în câteva luni Amanda se potolise. La început Harker fusese încântat dar cu trecerea anilor, văzând că fiica lui s-a transformat într-un automat, se gândea că i-ar fi plăcut să fie din nou ca înainte. Dar avea prea multă treabă pentru a se mai ocupa şi de educaţia unei fete. Numai că în jurul vârstei de douăzeci de ani, când Amanda încă mai recita versuri ca un copil, începu să nu mai suporte să o vadă.

Acum, când o privea mâncând ca un lucrător de pe câmp, simţi că

s-a schimbat ceva.

Dis-de-dimineaţă Grace, care de obicei îl evita ca pe o molimă de când cu venirea lui Taylor în casă, îi zâmbise. Harker îl privise cu alţi ochi pe Taylor în ultimul timp. Nu mai era atât de căzut în admiraţia educaţiei lui şi începea să se întrebe dacă e chiar atât de atotştiutor pe cât îl crezuse. Cu ani în urmă, când Grace îi ceruse să-l îndepărteze pe Taylor, Harker refuzase din principiu, fără un motiv precis. Când lua o hotărâre nu şi-o mai schimba ulterior, indiferent dacă era bună sau proastă. Chiar dacă Grace refuzase să se mai culce cu el, dacă Taylor nu părăsea casa, nici asta nu-l clinti din hotărârea lui. Dar în dimineaţa asta, când Grace îi zâmbi, îşi aminti ce femeie a naibii de frumoasă era şi se întrebă dacă făcuse bine alegându-l pe Taylor în locul unei soţii frumoase.

— Mai adu nişte plăcintă cu piersici, spuse el servitoarei. Fiicei mele îi este foame.

Amanda îi zâmbi slab.

— Nu crezi că mă voi îngraşa?

— Mie îmi plac femeile cu puţină carne pe ele.

— Asta e… Vreau să spun… se bâlbii ea, amintindu-şi ce-i spusese doctorul Montgomery. Mulţumesc, aş mânca puţină plăcintă.

Fără să vrea Amanda privi scaunul gol de vis-a-vis de ea şi se gândi că-i e dor de el.

Îşi spuse că era o prostie să se gândească la aşa ceva, dar îşi aminti de pedeapsa pe care o avea de îndeplinit în camera ei şi-şi dori să se poată duce la un picnic cu doctorul Montgomery. Nu! Cu Taylor, se corectă ea.

Încercă să şi-l imagineze pe Taylor întins pe o pătură pe pământ. Încercă să şi-l imagineze conducând o maşină ca a doctorului Montgomery. Voia să şi-l închipuie spălându-i părul, apoi sărutând-o, dar niciuna din aceste imagini nu i se contura în minte.

J. Harker o văzu privind scaunul gol de parcă ar fi văzut o strafie.

— Tu… ăăăă… îţi plăcea profesorul ăla?

Amanda se îndreptă în scaun.

— Era… Voi să spună că era un bărbat frivol, dar el îi arătase că ţinea la ea, iar felul în care rezolvase problemele testului, arătă că nu era un bărbat fără studii. Era un bărbat neobişnuit, spuse ea în cele din urmă. Absolut imprevizibil. Nu ştiai ce va face în clipa următoare.

— Fără programe, ha?

Amanda zâmbi încântată.

— Doctorul Montgomery nici nu înţelegea conceptul de program. Credea în libertatea individului, pentru fiecare.

Când zâmbi în felul acesta lui Harker îi reaminti cu atâta putere de Grace, încât simţi că i se înmoaie genunchii. Îi purtase pică atât de mult timp încât aproape că uitase cum arăta. Cum de îndrăznise ea să-

i spună pe cine să angajeze şi pe cine nu! mai ales după ce-l înşelase ascunzându-i că fusese dansatoare înainte de a se mărita. Şi el care se lăudase în tot oraşul despre familia din care provenea ea. Au avut de ce râde toţi după aceea! Dar acum, privind-o pe Amanda, îşi aminti corpul zvelt al lui Grace pe vremea când dormeau împreună. Era grozavă în pat, dar el renunţase la ea când îi ceruse să-l concedieze pe Taylor. Acum însă simţi că mândria lui prostească l-a costat pierderea soţiei şi a fiicei.

— Ştii unde e mama ta în după-amiaza asta? întrebă el deodată.

— Păi… nu… nu o văd prea des. N-am mai văzut-o de când i-am cerut sfatul cum să-l cuceresc pe Taylor, se gândi ea, iar amintirea acelei scene o făcu să se înroşească.

J. Harker îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Cred c-am să mă duc s-o caut. Se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse. Poate cinăm împreună diseară.

— Da, spuse ea uimită. Mi-ar face plăcere.

După ce rămase singură în cameră aruncă o privire derutată scaunului gol pe care stătuse doctorul Montgomery. Într-un fel, invitaţia tatălui ei se datora acestui om.

Din cauza lui aproape fusese violată, e-adevărat, dar tot din cauza lui tatăl ei o invitase să ia cina împreună. Bineînţeles, se gândi ea făcând o grimasă, tot din cauza lui trebuie să traducă *Moby Dick* în limba greacă. Cel puţin acum. Cu stomacul plin, va fi în stare să se apuce de lucru. Încet, începu să urce scările spre camera ei.

— Şi ai găsit asta în camera ei? o întrebă Taylor pe doamna Gunston, ţinând în mână rochia albă de satin.

— Ştiam că ascunde ceva, spuse sigură pe ea doamna Guston. I-am văzut braţul înăuntrul dulapului aşa că atunci când a coborât m-am dus să caut. Era învelită în hârtie şi ascunsă într-o cutie de pălării. Nu este o rochie cumpărată de dumneavoastră şi puteţi observa că e sfâşiată drept în faţă. A făcut ceva ce nu avea voie şi bănuiala mea este că a făcut-o cu acel doctor Montgomery. S-au petrecut lucruri ciudate în casă de când a venit el. Am găsit o farfurie murdară în camera ei şi într-o zi…

— Destul! spuse tăios Taylor. Poţi pleca acum.

— Dar mai am ceva de spus.

Lui Taylor începea să i se facă rău din cauza felului ei de a spiona şi a se furişa pentru a vedea ce se întâmplă.

— Asta-i tot. Du-te acum.

Cu o strâmbătură de dezgust, femeia îi întoarse spatele şi-i lăsă singur în bibliotecă, trântind uşa în urma ei.

Taylor rămase nemişcat o lungă perioadă de timp, privind fix pe fereastră şi toate vechile lui temeri din trecut reveniră. Era de parcă

tot pentru ce muncise eşuase dintr-odată. Harker îl ameninţase că-l dă afară de la fermă. Amanda făcea lucruri în secret, probabil cu un alt bărbat.

Privi rochia de satin. Când? Cum? Unde? Ce anume făcuse? Ieri îl sărutase şi el fusese foarte furios. Acum se întreba dacă a făcut bine că s-a înfuriat atât de tare. Poate că ea avea nevoie de un alt fel de atenţie din partea lui. Poate că avea nevoie să fie… curtată.

Amanda era o femeie sensibilă, care n-ar fi fost niciodată prostită de bravadele unui bărbat ca doctorul Montgomery, dar era totuşi o femeie şi femeilor le plac tot soiul de nimicuri.

Ce fel de nimicuri? se întrebă el. De fapt, cum se curtează o femeie? Cu flori şi cu bomboane? În mod sigur nu cu traduceri în limba greacă. Oare Montgomery o curtase?

Rochia albă făcea parte din acest lucru? Probabil că Amanda o sfâşiase şi apoi o ascunsese până va reuşi să scape de ea.

Cu cât se gândea mai mult la ce însemna să curtezi o femeie, cu atât se convingea că ar trebui s-o facă. De fapt, trebuia s-o facă încă cu mult timp în urmă. Va începe s-o curteze pe Amanda câteva săptămâni – cu flori, bomboane, sărutări de mâini – apoi vor stabili data căsătoriei, cât mai curând cu putinţă. După aceea, ferma va fi a lui şi la fel şi Amanda.

O va ţine în camera lui, unde o va putea urmări tot timpul şi nu va mai putea primi rochii de la alţi bărbaţi.

Tensiunea care-l stăpânea începea să dispară. Nu se gândise să-i facă curte din moment ce era deja logodită cu el, dar acum părea să-şi amintească faptul că bărbaţii obişnuiau să curteze femeile şi poate că Amanda fusese dezamăgită că el n-o făcuse.

Când se gândi la logodnă îşi aminti că nu i-a dăruit niciodată un inel. Îngrămădi rochia în sertarul de jos al biroului şi ieşi din cameră, îndreptându-se spre garaj. Îl va ruga pe şofer să-l ducă în Kingman unde îi va cumpăra Amandei un inel cu diamant, nu ceva extravagant, ci rafinat şi elegant.

Reva Eiler încă mai era supărată după seara aceea de dans. Părea că Amanda Caulden venise pe lume numai ca să-i facă ei viaţa mizerabilă. Reva avusese şansa unică de a fi invitată de un bărbat ca Hank Montgomery şi cine apăruse? Domnişoara Amanda care se purtase de parcă n-ar fi vrut să fie însoţită la dans de Hank. Ha! se gândi Reva. Amanda a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-l atragă atenţia. S-a năpustit chiar asupra beţivului de Sam Ryan, apoi a înscenat că Sam ar fi vrut s-o violeze. Bietul Hank, a căzut în cursă.

În timp ce Reva se pregătea să traverseze strada văzu una din limuzinele familiei Caulden oprind în faţa unui magazin de bijuterii. Şoferul se dădu jos şi deschise uşa din spate. Reva îl văzu coborând

din maşină pe bărbatul cu care Amanda trebuia să se căsătorească înainte de a alerga după Hank. Îl privi în timp ce încerca uşa închisă a magazinului de bijuterii şi apoi uitându-se zăpăcit pe geam. Arăta nemaipomenit de bine: înalt, subţire, cu părul negru. Reva admira cu ciudă gustul Amandei în ceea ce privea bărbaţii.

Traversă repede strada şi se îndreptă spre el.

— E duminică, spuse ea şi bărbatul se întoarse. Reva simţi un fior rece străbătându-i spatele. Era un bărbat frumos, dar de o frumuseţe arogantă. Stătea foarte drept de parcă avea coloana din oţel. Reva mai observă ceva la el, faptul că avea trăsăturile şi aerul familiei Caulden, de parcă ar fi existat vreun grad de rudenie între el şi membri familiei. Părea rece, dar ea îşi închipui că în interior e plin de pasiune. Făcea tot ce putea s-o privească de sus, dar ea simţi că e interesat de persoana ei. Ce-ar fi să i-o plătească Amandei, având o aventură cu logodnicul ei?

— E duminică şi magazinul este închis, spuse Reva din nou.

— Da, bineînţeles, spuse Taylor şi-şi luă privirea de la femeie, îl făcea să se simtă ciudat. Porni spre maşină.

— Domnul Robbins locuieşte aproape şi cred că s-a întors de la biserică. V-aş putea conduce până la el şi poate că va deschide magazinul pentru dumneavoastră.

Îşi ridică privirea spre el. Numai dacă aveaţi de cumpărat ceva important… cum ar fi de exemplu, un inel de logodnă. Reva observase că Amanda nu avea niciun inel şi se gândi că el voia să-i cumpere unul, mai ales după ce văzuse halul în care se întorsese Amanda seara trecută.

Văzu o sclipire în acei ochi întunecaţi şi ştiu că ghicise.

— Dacă îmi puteţi explica… începu Taylor.

— Nu, mergem pe jos. Spuneţi-i şoferului să plece. În afară de asta veţi avea nevoie de cineva să probeze inelul. Amanda şi cu mine avem cam aceeaşi mărime.

Taylor se încruntă. Femeia asta era prea îndrăzneaţă, prea strident machiată şi cu siguranţă nu provenea din aceeaşi clasă socială cu el. Totuşi se lăsă condus de ea spre casa bijutierului. Era foarte importantă pentru viitorul lui cumpărarea acestui inel.

Două ore mai târziu, pe când părăsea magazinul bijutierului, Taylor zâmbea. Domnişoara Eiler era într-adevăr o femeie vulgară, zgomotoasă şi needucată, dar avea totuşi ceva…

— Nu vreţi să mergem să mâncăm undeva? întrebă Reva. Să sărbătoriţi ultima zi de libertate. Au întotdeauna la restaurant pui fript duminică seara.

Taylor voi să protesteze îngrozit, dar cuvintele refuzară să-i iasă din gură.

— Sună minunat.

Îi întinse braţul şi traversară împreună strada.

Doisprezece

Amanda stătea pe scaun în casa de vară şi asculta zgomotele nopţii. Mâncase o cină delicioasă cu tatăl ei şi fusese plăcut, chiar dacă niciunul din ei nu vorbise prea mult. Îi fusese frică să deschidă gura după ce spusese despre ea de dimineaţă. Pe undeva ea îşi dădu seama că nu i-ar plăcea să vorbească cu ea despre noile impozite ale preşedintelui. În timpul mesei descoperi că şi-ar fi dorit ca doctorul Montgomery să fie prezent. El ar fi ştiut despre ce să vorbească. Ei ar fi fost în stare să discute despre vreme fără să compare norii *cirrostratus* cu norii *cumulonimbus,* aşa cum ar fi făcut Amanda. La sfârşitul mesei tot ce putu să spună fu:

— E cald.

Iar J. Harker Îi răspunsese:

— Cu siguranţă, e foarte cald.

Dar chiar şi în absenţa unei conversaţii fusese plăcut să stea împreună cu tatăl ei şi să mănânce mâncare adevărată.

După cină nu se întorsese în camera ei pentru a-şi continua traducerea ci ieşise afară în întuneric şi stătea şi privea stelele. Începu să-şi amintească de vremea când stătuse aici împreună cu doctorul Montgomery. Îşi aminti că l-a urmărit în timp ce a mâncat trei bucăţi de prăjitură. Îşi aminti cum el a sărutat-o şi i-a spus că i-ar plăcea s-o vadă cu părul desfăcut. Îşi aminti cum s-a întors acasă într-o noapte şi văzând umbra rochiei venise s-o caute. Îşi îndreptă spatele şi-şi spuse că ar trebui să se gândească la Taylor, nu la doctorul Montgomery. Dar acum, tot ce-i venea în cap în legătură cu Taylor era nedreptatea de a trebui să facă traducerea aceea în limba greacă.

Taylor o învinuise pe ea de plecarea doctorului Montgomery fără s-o lase să-i explice şi fără să creadă puţinul pe care i-l spusese. Auzi o maşină parcând în garaj şi pentru o clipă îşi ţinu respiraţia. Nu se putea ca doctorul Montgomery să se fi întors şi fără îndoială că nici nu dorea acest lucru, dar poate, cine ştie, poate totuşi era el.

Când auzi paşii pe pietriş ştiu că era Taylor. Paşii doctorului Montgomery erau mai apăsaţi, mai… ca ai unui animal de pradă. În timp ce ai lui Taylor erau uşori şi repezi, de parcă ar fi alergat.

El nu o văzu şi intră direct în casă. La ora asta Amanda ar fi trebuit să fie în camera ei, adâncită în traducerea cărţii în limba greacă. În schimb ea stătea afară savurând întunericul.

Auzi cum uşile se deschid şi se închid în interiorul casei şi ştiu că absenţa ei fusese descoperită. Slavă cerului că nimeni n-o căutase noaptea trecută când fusese plecată la dans.

După un timp casa se cufundă în linişte şi auzi uşa din spate deschizându-se, apoi paşii lui Taylor pe pietriş.

— Amanda? o chemă el pe un ton nesigur.

Fără să ştie de ce, Amanda aproape că nu voi să-i răspundă. Îşi spuse că era din cauză că el se purtase nedrept cu ea, dar şi pentru că îşi dădea seama că Taylor nu era genul de bărbat pe care o femeie şi l-ar fi dorit să stea cu ea şi să privească stelele. Sentimentul ăsta era tot din cauza doctorului Montgomery, îşi reaminti ea.

Dacă el n-ar fi venit…

— Aici, îi strigă ea lui Taylor, apoi îl privi în timp ce se apropia.

— Te superi dacă stau şi eu jos?

— Sigur că nu, răspunse ea, apoi începu să-i explice: Era atât de cald în camera mea încât nu mai puteam nici să gândesc. De-abia mai respiram. Se ridică. Mă duc înapoi la lucru acum.

— Aşteaptă, spuse el, şi când ea se opri la uşă, spuse:

Amanda poate că am fost puţin prea dur de dimineaţă, întotdeauna ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să duci la bun sfârşit orice sarcină ţi-am dat şi cred că şi în cazul doctorului Montgomery ai făcut la fel. Cred că am fost furios pe mine însumi şi m-am răzbunat pe tine.

Amanda rămase nemişcată acolo unde era. Taylor nu-şi recunoscuse niciodată până acum vina.

— Înţeleg, şopti ea. Doctorul Montgomery ne-a pus la toţi nervii la încercare.

— Cred că te-am trimis pe tine cu el pentru că de fapt eu nu-l puteam suferi.

— Oh! spuse Amanda, întorcându-se în casă. Taylor nu fusese niciodată atât de apropiat cu ea.

— Un om atât de leneş, atât de insolent. Cred că m-a deranjat foarte mult prezenţa lui în casa tatălui tău. Poţi să mă ierţi?

— Păi, da, sigur, spuse ea ezitând. Trebuie să mai continui traducerea aceea?

Taylor dădu din cap.

— Nu.

Rămaseră tăcuţi o perioadă.

— Amanda, spuse Taylor în cele din urmă, am ceva important să-ţi spun.

Amanda se rugă să nu mai fie vreo problemă de matematică. De când făcuse testul acela atâta de perfect se temea că Taylor să nu vrea să studieze matematica tot timpul.

— Cred că e timpul să discutăm despre căsătoria noastră.

— Oh, spuse Amanda neaşteptându-se la aşa ceva, se aşează pe banca de lângă uşă.

— Ai devenit o femeie acum şi e timpul să ne gândim serios la căsătorie. Eu m-am gândit şi am ajuns la concluzia că ar fi foarte potrivit să ne căsătorim peste două luni.

Dacă îţi convine şi ţie, bineînţeles.

Amanda se simţea total zăpăcită. De dimineaţă tatăl ei îl ameninţase că-l va da afară de la fermă şi seara el îi propune să se căsătorească foarte curând. Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă nu făcea asta pentru a-şi asigura locul la fermă.

— N-ai nimic de spus?

Amanda era gata să-i răspundă că nu părea să depindă de ea.

— E foarte bine.

— Taylor se încruntă. Fusese atât de plăcut după-amiază când el şi domnişoara Eiler aleseseră împreună inelul de logodnă. Ea spusese ce fericită va fi Amanda şi ce norocoasă era să se căsătorească cu un bărbat ca Taylor. Dar în clipa de faţă Amanda nu părea să se bucure. Respiră adânc.

— Amanda, poate că nu vrei să te căsătoreşti cu mine. Înainte de a se gândi ea îi spuse brusc:

— Mă vrei pe mine sau ferma? îşi duse apoi îngrozită mâna la gură.

— Oh, deci asta este, spuse el părând uşurat. Bărbatul ăla, Montgomery, ţi-a băgat ideile astea în cap?

— Îmi cer iertare, am spus un lucru îngrozitor. Bineînţeles că voi fi fericită să mă căsătoresc cu tine oricând vei spune. Dacă îmi vei spune data exactă voi începe să mă pregătesc, sau poate vrei să faci tu asta. Dar mirele nu are voie să vadă rochia miresei înainte, aşa că ar fi bine să o aleagă altcineva. Dacă vrei, o poţi alege chiar tu. Voi face tot ce voi putea ca să ajut. Lecţiile mele îmi ocupă mult timp, dar voi…

— Amanda! spuse Taylor tăios. Sigur că-ţi poţi pregăti propria nuntă. Uneori mă faci să mă simt ca un temnicer care te ţine sub cheie. Eu n-am făcut decât să-mi dau toată silinţa să-ţi dau o educaţie. Îmi cer scuze dacă te-am făcut să te simţi ca un prizonier.

Numai de când a venit doctorul Montgomery, se gândi ea, dar şopti:

— Bineînţeles că nu m-am simţit ca un prizonier.

Taylor căută în buzunar şi scoase o cutie mică.

— Vrei să-mi dai mâna stânga?

Amandei nici măcar nu-i trecea prin cap ce avea de gând să facă. Îi fu teamă să nu primească o lovitură de riglă în palmă, aşa că rămase fără grai când el îi trecu uşor inelul pe al treilea deget. Diamantul sclipi în lumina lunii. Ea nu făcu altceva decât să se uite la el şocată.

— Ţi se potriveşte? întrebă el nervos. Am căutat să-ţi găsim mărimea exactă.

— Mi se potriveşte perfect. Amanda încă nu putea să vorbească. Era un inel de logodnă.

Acum era oficial şi ea îşi dăduse acordul să se căsătorească cu Taylor. Atunci de ce nu-i venea să sară în sus de bucurie? Cine *noi?* întrebă ea.

— O prietenă de-a ta, Reva Eiler, m-a ajutat să aleg inelul. De fapt,

nici n-aş fi luat inelul dacă nu era ea. E duminică şi magazinul era închis, dar domnişoara Eiler m-a dus la bijutier şi l-am rugat să ne deschidă. Domnişoara Eiler a spus că inelul ţi se va potrivi.

Amanda abia se abţinu să nu scoată şi să arunce inelul de pe deget. O altă femeie probase inelul ei de logodnă înaintea ei! Nu era suficient că Reva îl avusese pe doctorul

Montgomery? îl voia şi pe Taylor şi inelul ei pe deasupra?

— Ce drăguţ din partea ei, reuşi Amanda să spună şi-şi luă privirea de la inel. Ar fi vrut să-l arunce în întunericul nopţii.

— Amanda, spuse Taylor după un timp, în legătură cu după-amiaza de ieri când…când m-ai sărutat.

Brusc, ea se ridică în picioare.

— Îmi pare rău. Mi-am cerut scuze atunci şi-mi cer şi acum. Simţea că începe să se enerveze şi că inelul îi arde degetul.

Taylor se ridică şi el.

— Nu asta am vrut să spun. Doar că uneori mi-e greu să mă gândesc la tine ca la un adult. Încă mai îmi amintesc cum arătai când te-am cunoscut, o fetiţă prostuţă.

Amanda începu să se relaxeze oarecum, Avea dreptate. Poate că totuşi nu-i era chiar atât de respingătoare.

— Am voie? spuse el şi-i întinse braţele.

Amanda ezită, dar apoi merse în braţele lui şi-şi puse obrazul pe pieptul lui. Era slab şi ea îi putu auzi inima bătându-i în obraz. Fără să vrea începu să-l compare cu doctorul Montgomery. Doctorul Montgomery era mare, puternic, braţele şi corpul lui păreau s-o acopere cu totul şi până acum mâinile lui ar fi fost pe tot corpul ei, buzele lui i s-ar fi plimbat pe păr şi pe gât, coborând spre gură.

Taylor se depărta puţin de ea şi o privi, apoi îşi lipi buzele de buzele ei.

Nimic, se gândi ea. Nu simt nimic. Nu simt căldura şi dorinţa de a face mai mult de atât. E la fel ca şi cum aş săruta o statuie.

Taylor o împinse şi o privi.

— Acum, asta te-a convins că te vreau pe tine şi nu ferma?

Ea îi zâmbi slab şi dădu din cap. Ce se întâmplă cu ea? Acesta era Taylor, bărbatul pe care-l iubea? Poate dacă ar încerca ea să-l sărute din nou, de data asta ar simţi ceva. Se ridică pe vârfuri şi-şi lipi faţa de a lui, dar Taylor se feri şi chicoti nervos.

— Credeam că a fost de-ajuns pentru început? îi coborî mâinile de pe el. Prea multă excitare te face să nu mai poţi dormi.

Amanda, cuprinsă de furie, fu incapabilă să vorbească, dar ar fi vrut să-i spună că sărutările lui cu siguranţă că nu o excitau.

— Acum, Amanda e timpul să mergi la culcare. Mâine e zi de lucru şi ai de dat un test la istorie. Sper că te-ai pregătit pentru el. Mâine poate vom mai sta de vorbă. Îi zâmbi, apoi îi puse vârful degetului pe

nas. Şi dacă eşti fetiţă cuminte, poate vei primi mai multe sărutări. Şi, cât de curând, de îndată ce hameiul va fi recoltat, vom începe să pregătim nunta. Asta ar trebui să te facă să zâmbeşti.

Amanda nu îndrăzni să deschidă gura de teamă a ce-ar fi putut spune. Acum Taylor o făcea să se simtă proastă. Oare toţi bărbaţii, la un moment dat, se transformau în nişte stăpâni atotştiutori? Fiecare bărbat părea să ştie exact ce ar fi bine pentru ea. Tatăl ei o scosese de la şcoală şi o ţinuse acasă, angajându-i un tutore.

Tutorele i-o luase pe mama ei şi-i făcea programe după care să trăiască. Apoi, a venit doctorul Montgomery, care a vrut să o facă să nu mai înveţe şi să înceapă să mănânce.

— Da, mă duc la culcare, spuse ea şi se întoarse înainte de a spune ceva îngrozitor, cum ar fi de pildă, dacă Taylor îi va nota lucrările cu sărutări: „Ai greşit patru întrebări despre campania din Scoţia a lui Eduard I, nu primeşti niciun sărut”.

Odată ajunsă în camera ei izbucni în lacrimi. Smulse inelul de pe deget, îl trânti pe poliţa patului, apoi se aruncă pe pat şi plânse cu disperare. Totul în viaţa ei era atât de confuz! Cu o lună în urmă ştia exact ce voia. Îl voia pe Taylor şi nimic mai mult. Dar acum, după ce-l întâlnise pe doctorul Montgomery, nimic nu mai era la fel. Totul o nemulţumea. În loc s-o facă să se simtă ca o persoană educată, doctorul Montgomery o făcuse să se simtă ca o şcolăriţă întârziată.

Spre miezul nopţii se ridică şi-şi îmbrăcă cămaşa de noapte. Se băgă în pat, dar nu dormi mult. Dacă măcar ar fi avut vreo idee ce să facă. Dacă ar fi existat o cale prin care să gonească confuzia din mintea ei.

De dimineaţă, doamna Gunston îi dădu ultimul program făcut de Taylor, dar Amanda de-abia dacă îl privi. Îşi dădu seama că nu-i plăcea nici comportamentul Doamnei Gunston. La urma urmei, cine era angajatul şi cine patronul?

Amanda se simţi foarte nemulţumită de micul dejun şi de prânzul pe care-l luă cu Taylor. După masa de prânz el o trimise în cameră să-şi ia inelul de logodnă, pe care uitase să-l pună. La ora două de-abia reuşi să termine testul la istorie, dar Taylor nu-i spuse nimic. Tăcerea lui era şi mai greu de suportat decât dădăceala.

— Bănuiesc că asta vrea să însemne că nu mai primesc alte sărutări, murmură ea, luând hârtia pe care răspunsese la test, notată de Taylor cu note mici.

Se întoarse în camera ei şi privi la restul programului pe ziua respectivă.

Simţi că e cuprinsă de o stare de greaţă. Dacă nu era prizonieră, totuşi aşa se simţea.

La ora 3:30 P.M. Merse la fereastră şi o văzu pe mama ei stând sub doi migdali şi citind ziarul. Amanda nu se gândi ce voia să facă, ci părăsi camera chiar în mijlocul orei destinată în program studiului

picturilor lui Vermeer şi se duse afară la mama ei.

— Bună, spuse ea încet.

Grace îşi ridică ochii de pe ziar şi văzu imediat că fiica ei plânsese. Şi plânsese chiar foarte mult, după halul în care arăta. Se întrebă dacă asta se datora ticălosului ăluia de Taylor Driscoll.

— Stai jos, îi spuse Grace. Limonada e rece.

Amanda îşi turnă un pahar plin cu limonada, se aşeză şi sorbi din el. Mai era şi o farfurie cu prăjituri şi luă două înainte de a începe să vorbească.

— Ai fost vreodată atât de derutată încât n-ai ştiut ce să faci?

— Aproape în fiecare zi, dar de ce nu-mi spui ce te frământă? Numai dacă nu e vorba de verbele din limba latină. Nu sunt bună la lecţii.

— E vorba de bărbaţi, spuse Amanda, clipind des pentru a-şi opri lacrimile.

— Atunci s-ar putea să pot să te ajut.

Amanda nu ştia cu ce să înceapă.

— Mă tem că nenorocitul ăla de doctor Montgomery mi-a distrus viaţa.

Ochii lui Grace se măriră şi îşi imagină deja primul ei nepot născut nelegitim.

O va duce pe Amanda în Elveţia. Va…

— Se pare că m-a făcut să… ăăă, să nu-mi mai găsesc liniştea, spuse Amanda.

Îl iubesc pe Taylor, întotdeauna l-am iubit şi ştiu că vreau să mă căsătoresc cu el. Mi-a dăruit un inel de logodnă noaptea trecută. Oh, Doamne! L-am uitat iarăşi sus. Oricum, îl iubesc pe Taylor, dar de când a apărut doctorul Montgomery, nimic nu-mi mai face plăcere. Mi-e foarte greu să mă mai concentrez la învăţat. Mintea mea nu face decât să-şi pună mii de întrebări.

— Dar e ceva normal, spuse Grace.

— Normal? E normal pentru o femeie logodită să se gândească la alt bărbat?

— Da, bineînţeles. Ştii de ce ai cu adevărat nevoie? Să stai mai mult timp cu doctorul Montgomery. Înţelegi tu, el este o noutate pentru tine, asta-i tot. E ca atunci când un copil mănâncă pentru prima oară îngheţată. Copilul trebuie lăsat să mănânce până i se face rău, apoi, data viitoare el singur nu va mai voi decât atât cât îi trebuie.

— Crezi că ar trebui să petrec mai mult timp cu doctorul Montgomery? Am crezut că cel mai bun lucru din lume a fost că a plecat.

— E exact contrariul, spuse Grace. L-ai văzut doar cât să fii fascinată de el.

La urma urmei, tu ai dus o viaţă foarte monotonă şi acest bărbat este suficient de diferit ca să te intrige. Dacă vei petrece mai mult timp împreună cu el vei descoperi că nu valorează nici pe jumătate cât Taylor. După câteva zile de petreceri, dans şi toate celelalte distracţii ale tineretului din ziua de azi, vei alerga înapoi la Taylor şi la felul de viaţă pe care l-ai îndrăgit întotdeauna.

Ce-şi dorea Amanda era ca toată confuzia din capul ei să dispară. Nu voia să mai privească scaunul acela gol şi să-şi dorească să fie aşezat în el doctorul Montgomery. Nu mai voia să-l compare pe Taylor cu un alt bărbat şi Taylor să iasă mereu în pierdere.

— Doctorul Montgomery e un bărbat frivol, spuse Amanda. Se duce să vadă filme în loc să citească şi preferă să meargă la un picnic în locul unui muzeu.

— Pare îngrozitor, spuse Grace cu ochii scânteind. Acum ştia că pierduse definitiv şansa de a ajunge în rai.

— Dar cum să mă întâlnesc din nou cu el? Să-l invit la cină? Nu cred că lui Taylor i-ar face plăcere.

Iar Taylor trebuia întotdeauna mulţumit, se gândi Grace, ca un zeu nemilos din antichitate. Despături ziarul.

— Tocmai am observat un anunţ în ziarul de azi. Îi întinse ziarul arătându-i cu degetul.

„Se caută translator. Trebuie să vorbească şi/sau să scrie în cât mai multe limbi cu putinţă. E.nevoie să traducă pentru culegătorii de hamei veniţi din alte ţări. Cinci dolari pe zi. Relaţii la Kingman Arms. Doctorul Henry R.
Montgomery."

— Câte limbi vorbeşti, draga mea? o întrebă Grace,

— Patru, răspunse Amanda şi scriu în alte trei. Mamă, ar trebui să-mi iau o slujbă? Nu cred că Taylor va fi de acord cu…

— Dar o faci pentru Taylor. De îndată ce vei petrece puţin timp în compania acestui individ din pătura de jos şi vei vedea ce viaţă de pierzanie duc ceilalţi oameni, crede-mă, te vei întoarce alergând, la viaţa liniştită pe care o duceai alături de Taylor.

Vei fi bucuroasă să-ţi trăieşti din nou viaţa după un program şi să înveţi lucruri folositoare. Şi atunci, vei fi sigură că-l iubeşti pe Taylor. Vei scăpa de sentimentul ăsta care acum nu-ţi dă linişte. Vei fi o soţie şi o mamă mai bună, gata să-şi asume responsabilităţile.

Amanda voia să creadă ce-i spunea mama ei pentru că, de fapt, ideea unei slujbe o atrăgea. De asemenea, tot ce-i spusese mama ei părea să aibă sens. Va fi o fiinţă mult mai bună când va reuşi să şi-l scoată pe doctorul Montgomery din cap.

Altfel, simţea că e din ce în ce mai nervoasă în ceea ce-l priveşte pe

Taylor şi relaţia ei cu el.

— Nu cred că tata sau Taylor vor fi de acord să fac aşa ceva, spuse ea suspinând.

Grace îşi încleşta pumnii. Cu ani în urmă pierduse în faţa lui Taylor, îşi pierduse soţul şi fiica în faţa dorinţei lui de posesiune. Acum nu mai avea de gând ca acest lucru să se repete din nou. De data aceasta va lupta până la ultima picătură de sânge. Amanda începuse din nou să ţină la ea, să vină să-i ceară sfaturile şi nu avea de gând s-o piardă din nou. *Îţi mulţumesc, doctore Montgomery,* se gândi ea, *îţi mulţumesc că ai rupt blestemul din jurul casei noastre.*

— Voi avea eu grijă de tatăl tău, spuse Grace şi el se va ocupa de Taylor.

— Eşti sigură? şopti cu teamă Amanda.

Grace se aplecă şi o strânse de mână.

— Sunt foarte sigură.

— O slujbă? spuse şocat Taylor. Amanda să lucreze în afara casei? Ca translator pentru acei… acei…? Lăsă să-l scape un şuierat printre buze.

J. Harker îşi mesteca ţigara. Cu o oră în urmă Grace venise la el în cameră şi-i spusese că ar fi bine ca Amanda să lucreze pentru acel doctor Montgomery. Grace arăta atât de bine, mirosea atât de plăcut şi proaspăt după baie, iar în timp ce stătea jos şi îi vorbea, rochia i se tot dădea la o parte de pe picioare.

— Dacă nu l-am putut ţine pe profesor aici, unde eram cu ochii pe el, atunci am putea s-o trimitem pe Amanda acolo.

Taylor simţi pocnituri în urechi când J. Harker îi anunţă această veste şi ştiu că se prăbuşeşte aproape toată munca lui de o viaţă. Îşi dorea să nu fi auzit niciodată numele de Montgomery. Şi când se gândea că el fusese cel care spusese prima dată ca acel bărbat să vină şi să locuiască la ferma Caulden.

— Dar lucrătorii de pe câmp, spuse Taylor dezgustat. O femeie cu sensibilitatea Amandei nu se va putea descurca printre astfel de oameni.

— Încep să cred că fiica mea a moştenit mai mult de la mine, decât am crezut la început. Se va duce să vadă ce face profesorul şi va veni acasă şi ne va da raportul.

Vom fi astfel mereu cu doi paşi înaintea sindicaliştilor. Voi reuşi să recoltez hameiul şi nu voi avea probleme cu Uniunea. Se va duce mâine dimineaţă la prima oră pentru a obţine acea slujbă. Harker nu-i lăsă timp lui Taylor să spună ceva. Şi va mânca cu mine mâine dimineaţă. Vreau să aibă putere. Cu aceasta părăsi camera.

Taylor se aşeză şi-şi luă capul în mâini. Amanda nu fusese niciodată atât de nervoasă. Îşi aminti de micul dejun copios, pe care tatăl ei

insistase să-l mănânce şi privi pe geamul maşinii. Nu-l mai văzuse pe Taylor de ieri şi ştia că absenţa lui însemna dezaprobare faţă de ceea ce făcea ea. Ar fi voit să-i explice că era spre binele amândurora ceea ce făcea, dar el nu-i dăduse ocazia.

Cu toate acestea, tatăl ei păruse foarte mulţumit. Îi zâmbise şi-i dăduse ajutor la tot.

Poate că mama ei îi explicase ce avea Amanda de gând.

— Am ajuns, domnişoară, spuse şoferul.

Amanda privi şirul lung de oameni aşezaţi în dreptul biroului de muncă din Kingman.

Deşi nu mai vorbise până acum niciodată cu şoferul, decât pentru a-i indica unde să meargă,

— Taylor spusese odată, că nu trebuie să discuţi cu angajaţii tăi decât dacă este absolut necesar – acum acesta îi părea aproape un prieten.

— De ce stau toţi oamenii ăştia aici? întrebă ea.

— Cinci dolari pe zi înseamnă o groază de bani şi mulţi oameni vorbesc mai mult de o limbă.

Amanda fu surprinsă că el ştia de ce se află ea aici.

— Vreţi să vă ajut să intraţi prin faţă, domnişoară? Aş putea merge înăuntru să-i spun doctorului Montgomery că doriţi o slujbă. Sunt convins că vă va angaja.

Amanda nu era atât de convinsă. El îi spusese destule lucruri îngrozitoare despre banii şi snobismul ei.

— Nu, mulţumesc, voi aştepta să-mi vină rândul la fel ea şi ceilalţi.

Se strâmbă la acest gând pentru că majoritatea celor de la coadă, păreau că n-au făcut o baie niciodată în viaţă. Un bărbat cu un dinte lipsă în faţă, Îi rânji şi-i făcu cu mâna.

— Voi sta aici şi voi avea grijă, să nu vi se întâmple nimic rău.

— Mulţumesc foarte mult…

— James, domnişoară.

— Mulţumesc, James.

Aşteptă ca şoferul să vină şi să-i deschidă uşa, apoi, coborî şi merse spre capătul cozii.

Oamenii care aşteptau nu părură prea încântaţi şi începură să comenteze răutăcioşi pe seama hainelor ei, a maşinii şi a faptului că nu părea să aibă nevoie de o slujbă.

— Doamna s-a coborât până la nivelul nostru, spuse o femeie puternic fardată în spatele Amandei.

Crezi că rochia asta de mătase te va ajuta să primeşti slujba, drăguţă?

Amanda nu răspunse nimic. Ce o făcuse oare să creadă că vrea să facă lucrul acesta?

— Poate că de fapt îl vrea pe profesorul ăla frumos, spuse o altă

femeie strâmbându-se.

Amanda se întoarse cu faţa spre femeie.

— Câte limbi poţi să vorbeşti? o întrebă ea cu răceală.

— Nu este treaba ta, răspunse prima femeie.

— Eu vorbesc patru şi pot scrie încă în trei, spuse Amanda cu voce tare, pentru ca majoritatea oamenilor care aşteaptă, să o audă. James care aştepta în maşină îi zâmbi încurajator.

— Cine a vorbit acum? întrebă un tânăr cu o agendă în mână. A spus cineva că poate vorbi patru limbi? privi spre Amanda şi spre celelalte trei femei.

— Eu pot, spuse Amanda.

Tânărul o măsură din cap până în picioare.

— Ce limbi?

— Franceza, spaniola, italiana şi germana. Pot citi şi scrie în greacă, rusă şi latină.

El scria în timp ce ea vorbea, dar nu trecu limba latină.

— Alte limbi? Limbi orientale? Hindusa?

— Am doar cunoştinţe elementare de chineză, dar mă tem că nu sunt prea fluentă, în ceea ce priveşte vorbitul.

Bărbatul o privi ameţit.

— Alte cunoştinţe elementare?

— Puţin din japoneză şi ungară.

Oamenii de la coadă începeau să plece aruncându-i priviri răuvoitoare Amandei.

— Vino cu mine, scumpo, spuse tânărul apucând braţul Amandei şi trăgând-o după el în hotel.

Holul era foarte aglomerat, cu oameni care alergau în toate direcţiile, alţii care ţipau, alţii aşezaţi unde găsiseră un loc gol. De-a lungul pereţilor erau aşezate o mulţime de bagaje. Copiii urlau bărbaţii fumau încruntaţi femeile păreau epuizate şi nu luau în seamă dorinţele bărbaţilor şi ale copiilor. Aerul era plin de fum. Zgomotul era asurzitor şi temperatura foarte ridicată.

— Aşteaptă aici, îi spuse tânărul Amandei. Şi nu cumva să pleci. Fă ce vrei, numai nu pleca.

Joe Testorio îşi croi drum printre oameni spre camera care era destinată a fi dormitorul doctorului Montgomery. Hank, cu mânecile cămăşii suflecate, lua interviuri celor ce aşteptau pentru slujbă. Reva Eiler, secretara lui, stătea în spate… sau mai bine zis îl acoperea din spate.

— Am găsit-o, spuse Joe, băgând capul pe uşă. Vorbeşte patru limbi, poate scrie şi citi în alte trei şi mai cunoaşte vag încă trei.

— Mda? spuse Hank. Unde e? Trebuia să o fi legat de uşă ca să nu plece.

Joe fugi repede în hol. Amanda nu numai că nu plecase, dar părea

că nu-şi clintise măcar un muşchi. Ştie să asculte ordinele, se gândi el.

— Te aşteaptă, îi spuse Joe şi o luă de braţ, împingând oamenii din jur pentru a-i face loc spre camera de hotel.

Amanda aproape că-şi ţinu respiraţia când îl văzu pe doctorul Montgomery aplecat peste nişte hârtii şi chestionând nervos pe un omuleţ mic şi murdar care stătea în faţa lui.

— Iat-o, Doc, spuse Joe.

Hank ridică privirea şi o văzu pe Amanda ce părea o floare proaspătă de primăvară răsărită dintr-o grămadă de bălegar. Arăta proaspătă şi drăguţă, dar mai ales îngrozitor de atrăgătoare.

— Nu, îi spuse Hank bărbatului din faţa lui. Ce altceva mai ştii să vorbeşti în afară de italiană şi engleză?

— Engleza mea nu foarte bună, dar italiana foarte bună, spuse bărbatul cu un accent străin.

— Dar ce alte limbi mai cunoşti? întrebă Hank furios, stiind foarte bine că furia lui se datora prezenţei Amandei.

De ce nu rămăsese ea în afara vieţii lui?

Nu, se gândi Amanda, n-o va alunga după ce trecuse prin ceea ce trecuse ca să ajungă aici.

Nu putea suporta ideea de a da ochii cu niciunul din părinţii ei dacă nu primea slujba.

— Dar, Doc, se rugă Joe.

Amanda păşi în faţă.

— Pot să fiu de ajutor? întrebă ea. Simţi privirea Revei aţintită asupra ei, dar n-avea de gând să se lase intimidată, într-o italiană perfectă i se adresă omuleţului. Doctorul Montgmery ar dori să ştie dacă vorbiţi şi alte limbi în afară de italiană şi engleză?

Recunoscător că îl înţelege în sfârşit cineva el zise Amandei ce avea pe suflet: că avea şapte copii de hrănit şi că are nevoie de o slujbă, iar cinci dolari pe zi era sumă enormă şi spera să o obţină, deşi nu vorbea decât italiana şi foarte puţin engleza.

Amanda îi mulţumi şi-i ură lui şi familiei sale numai bine. Se întoarse apoi spre Hank.

— Engleză şi italiană, doar atât. Să ajut şi familia mexicană care urmează la rând?

— N-ai ce să ajuţi. Joe, ia-o pe domnişoara Caulden afară de aici.

— Caulden? spuse Joe uimit şi o privi pe Amanda de parcă era diavolul însuşi. Hai, să mergem.

Amanda se îndepărtă de Joe şi-şi puse mâinile pe biroul doctorului Montgomery.

— Credeam că ai nevoie de ajutor. Credeam că eşti adeptul egalităţii şi corectitudinii, dar cred că trebuie să fii sărac ca să crezi în corectitudine. Unii fixează legile pentru cei bogaţi, alţii pentru cei săraci. Scuză-mă, indiferent ce încerci să faci. Se întoarse şi începu să-

şi facă loc prin mulţime.

Hank o urmări cu privirea şi era sfâşiat între dorinţa de a avea pe cineva care să-l ajute la tradus şi între cea de a nu o mai vedea niciodată pe Amanda. Nu se gândise la nimic altceva de când plecase. O vedea mereu, o simţea, o mirosea.

— Ai dreptate, Doc, n-avem nevoie de un Caulden să lucreze pentru noi, spuse Joe.

Probabil că-i va divulga toate secretele noastre bătrânului ei.

— Ce secrete? bombăni Hank şi fugi după ea. O prinse înainte de a părăsi hotelul, o apucă de braţ şi o trase în prima încăpere care-i ieşi în cale, care întâmplător era o cameră de serviciu.

— Doctore Montgomery, spuse Amanda frecându-şi braţul, ţi-aş fi recunoscut strânsoarea oriunde.

— Ce vrei, Amanda? întrebă Hank.

— O slujbă. Am văzut anunţul în ziar şi am oarece cunoştinţe la asta. Bineînţeles, probabil că ar fi fost mai bine dacă îmi petreceam timpul învăţând să dansez decât irosindu-mi viaţa, învăţând ce scrie în cărţile acelea, dar acum se pare că mi s-a urât de-atâta învăţat şi m-am gândit să pun în practică cunoştinţele dobândite.

— Şi să mă ajuţi să înfiinţez un sindicat? îţi dai seama că eu încerc să conving oamenii să se înscrie în sindicat? Vreau să-i învăţ să fie uniţi şi să ceară condiţii mai bune de muncă. Iar duşmanul e reprezentat de oameni ca tatăl tău.

— Asta e ceea ce le spui? Să urască pe oricine deţine pământ? N-ar mai avea slujbe dacă n-ar exista oameni ca tatăl meu.

Hank îi detesta comportamentul. N-avea nici cea mai mică idee ce însemna sărăcia.

În afară de foamea pe care şi-o autoimpunea, nu ştia ce înseamnă să mori de foame cu adevărat.

— Ţi-a dat voie Taylor să vii?

— Nu i-am cerut voie, răspunse Amanda sigură pe ea. Doctore Montgomery, îmi dai slujba sau nu? Dacă nu, aş vrea să mă duc acasă.

— Nu vei rezista nici o zi, spuse Hank.

— Pe ce vrei să punem pariu că voi rezista şi voi face o treabă bună?

— Amanda, mi-ai dovedit-o azi şi poţi să ceri ce vrei de la mine.

— Oh? spuse ea ridicându-şi o sprânceană. Voi ţine minte, dar ar trebui să-ţi fie teamă că voi vrea poate arme, cuţite şi bombe incendiare.

El deschise uşa.

— Îmi asum riscul ăsta, spuse încet. Dar nu vei rezista până la amiază.

Aproape că avu dreptate. De multe ori în timpul zilei Amanda îşi dori să se întoarcă acasă. Trebuia să facă o mie de lucruri în acelaşi

timp. Trebuia să traducă în scris şi oral în acelaşi timp. Din oră în oră soseau tot mai multi oameni aduşi cu trenul la Kingman şi doctorul Montgomery avea angajaţi care să-i îndrume la hotel, pentru a le explica ce înseamnă un sindicat.

La ora 11:00 A.M. Se mutară într-o casă închiriată de Joe. În faţa casei scria mare că acolo era cartierul general al sindicatului. Toată ziua Amanda le spuse oamenilor că au anumite drepturi, că uniţi pot obţine pe cale paşnică schimbări.

„Paşnic" era cuvântul cheie, începea ea să realizeze.

Taylor şi tatăl ei spuneau că sindicaliştii voiau să ardă şi să ucidă, dar ea nu auzea nimic de genul ăsta, nimic ce ar fi îndemnat la violenţă.

Pe la ora trei era foarte obosită şi ar fi dorit o baie şi ceva rece de băut, dar continuă să lucreze. De două ori îl privi pe doctorul Montgomery şi el părea mai obosit decât ea.

Oamenii aceia o făceau să se simtă îngrozitor. Aveau ochii obosiţi şi flămânzi. Copilul unei femei începu să urle de foame şi Amanda îşi deschise poşeta şi-i dădu puţinii bani pe care-i avea la ea. Alteia îi dădu pieptănul lăcuit pe care-l avea în cap. La ora patru îl rugă pe Joe să-l cheme pe James şi-l trimise să comande trei sute de sandvişuri pe care le împărţi oamenilor.

Trimise nota de plată la ferma tatălui ei.

În mod repetat simţi privirea doctorului Montgomery asupra ei şi se uită în altă parte.

Copiii erau cei care o întristau cel mai mult. Cum puteau fi trimişi să muncească pe câmp?

Cum să-i vadă chinuiţi de foame? Copiii voiau s-o atingă pentru că era atât de curată şi drăguţă şi de mai multe ori Amanda ţinu câte un copil în braţe în timp ce-i explica tatălui ce înseamnă un sindicat. Doi copii făcură pipi pe ea, altul vomă pe umărul ei. În jurul orei opt seara casa începu să se golească.

Culegătorii începeau să-şi instaleze corturile de-a lungul drumului sau unde găseau câte un loc. Amanda rămase aşezată la masa mică plină cu hârtii şi creioane şi privi ameţită în jur. Părea că nu mai are putere nici să gândească. Astăzi parcursese drumul până în iad şi înapoi… sau poate că încă nu se întorsese complet de acolo.

— Hai să luăm ceva de mâncare, o auzi pe Reva spunându-i doctorului Montgomery.

Ameţită, fără să ştie ce face, Amanda se ridică. Acasă, se gândi ea, acasă la o baie fierbinte şi o masă caldă.

Hank o urmărise pe Amanda şi ştia ce gândeşte. Prima dată când lucrase cu muncitorii de pe câmp simţise acelaşi lucru, Sărăcia era cutremurătoare şi el fusese tot atât de puţin pregătit pentru contactul cu sărăcia cum fusese şi Amanda. Poate că ăsta era primul lucru pe

care-l simţise în legătură cu Amanda, că era o persoană căreia îi păsa. Îi păsa de Taylor, îi păsa de tatăl ei, de mama ei. Nu se lupta pentru binele ei, şi considera că alţii sunt mai importanţi decât ea.

— Du-te cu Joe, îi spuse Hank, Revei. Eu am ceva de făcut. Reva ştiu că avea ceva de făcut cu Amanda.

— Şi eu puteam să comand sandvişuri dacă aveam un tată bogat, spuse ea răutăcioasă. Diferenţa e că ea are banii necesari pentru a face ceea ce am vrea cu toţii să facem.

— Nu văd niciun copil care vomită pe tine, spuse Hank şi se îndreptă spre Amanda.

Îi puse mâna pe braţ. Vino cu mine.

— Trebuie să mă duc acasă, şopti ea, fără să-l privească. James mă aşteaptă.

James, se gândi el, nu „şoferul meu” sau „maşina mea”.

— Îi voi spune să plece. Îţi datorez scuze şi vreau să mi le primeşti.

Ea îşi ridică faţa spre el şi văzu că o privea cu nişte ochi plini de înţelegere. Dădu din cap.

— Vreau să merg într-un loc curat şi liniştit, şopti ea. El o luă de mână, nu formal, cum făcea de obicei, ci îşi înlănţui degetele cu degetele ei şi o conduse la maşina lui. Îi spuse şoferului care îşi petrecuse toată ziua stând şi privind, să se întoarcă acasă şi că domnişoara Caulden se va întoarce mai târziu.

Treisprezece

Hank o duse pe Amanda în luminişul unde fuseseră în ziua aceea la picnic.

Aproape că fu nevoit s-o tragă afară din maşină.

— Amanda, spuse el, dar ea nu-i răspunse, aşa că el îi luă ambele mâini într-ale sale. Vorbeşte-mi, Amanda. N-ai mai văzut niciodată un grad aşa mare de sărăcie, nu-i aşa? Ai stat izolată în casa ta frumoasă şi nici măcar n-ai avut habar că există oameni de genul ăsta. Sunt oamenii care adună recolta ca să ai tu ce pune pe masă. O altă categorie, mai plăcută decât ceea ce ai văzut astăzi, sunt cei care fabrică mătasea pe care o porţi şi extrag diamantele de pe degete.

Ea încercă să se smulgă din mâinile lui, dar el o ţinu strâns.

— Vreau să mă întorc acasă şi să-mi ard hainele. Vreau să am din nou programe după care să-mi trăiesc viaţa.

Lacrimile îi năvăliră în ochi. Dă-mi drumul, am spus! Vreau să merg acasă!

În timp ce ea se zbătea, el o cuprinse în braţe.

— Dă-i drumul! Plângi, Amanda! Plângi cât de mult pofteşti. Asta meriţi.

Ea încercă să se lupte cu el. Nu voia să plângă şi nu voia să-l mai vadă vreodată.

— Dă-mi drumul! Vreau să merg acasă!

— Poate chiar eşti acasă, spuse el, strângând-o în braţe şi ţinându-i mâinile cu care încerca să-l lovească. Ea nu avu suficientă putere pentru a se lupta şi după puţin timp renunţă, rămânând agăţată de el. Părea atât de sănătos şi de puternic. Văzuse astăzi oameni bolnavi, oameni care nu-şi permiteau să meargă la doctor. Începu să plângă în braţele lui şi el se lăsă pe spate, sprijinindu-se de trunchiul unui copac.

— Eu îmi fac probleme ce note voi lua la test, în timp ce ei nu au ce mânca, spuse ea printre lacrimi.

El îi desfăcu părul şi îl lăsă să cadă liber pe umeri.

— Nu e vina ta.

— Dar tatăl meu…

Îşi apropie buzele de ale ei pentru a o face să tacă şi spre surprinderea amândurora fu ca explozia unei bombe. Amanda îşi deschise gura sub gura lui şi se lipi cu putere de el. Niciunul nu mai realiză că mâinile lui Hank căutau sânul Amandei şi când îl găsiră corpul ei se topi în braţele lui.

— Amanda, şopti el, cu buzele lipite de ale ei, trebuie să ne oprim sau nu voi mai fi în stare s-o fac mai târziu.

— Te rog, nu te opri, spuse ea disperată. N-aş mai putea suporta ca

încă un bărbat să mă respingă. Fă dragoste cu mine! Fă-mă să mă simt întreagă şi curată.

Fă-mă să mă simt că valorez mai mult decât nişte note la un test.

Hank voi să spună „nu”. Era obosită şi supărată şi s-ar fi putut să regrete a doua zi.

— Te rog, Hank, şopti ea. Te rog.

Odată, el se gândise că dacă Amanda i-ar spune „te rog” ar face orice i-ar cere.

Ghicise corect. Nu-i putea refuza nimic şi orice urmă de raţiune dispăru.

Se ridică cu ea în braţe şi se îndreptă spre heleşteu.

— Ce spui de o baie, iubito?

Intră cu ea în apă, cu tot cu haine, pantofi şi tot ce mai aveau pe ei.

Contactul cu apa rece o trezi pe Amanda.

— Doctore Montgomery, în legătură cu ce am spus mai înainte… începu ea nervoasă. El o sărută.

— Te poţi lupta cu mine sau mă poţi ajuta, dar rezultatul va fi acelaşi. În seara asta când vei pleca de aici nu vei mai fi aceeaşi persoană.

Apa îi venea Amandei până la mijloc. Îl privi în ochi şi ştiu că el îi spune adevărul. Se întrebă dacă l-a dorit din prima clipă când l-a văzut. În seara asta va face ce va dori. În seara asta nu va urma ce scrie într-un program şi nu va aştepta să-i spună altcineva ce trebuie să facă.

— Da, spuse ea şi începu să-şi descheie rochia.

Hank îi dădu mâinile la o parte şi începu să-i descheie îndemânatic nasturii rochiei.

Când termină i-o dădu jos de pe umeri. Ochii ei îl priveau cu atâta intensitate încât păreau că-l străpung ca un cuţit.

— N-am dorit nimic în viaţa mea atât de mult cum te doresc pe tine acum, Amanda, spuse şi o trase spre el.

Amanda era prea uimită ca să poată gândi. Viaţa ei fusese atât de lipsită de afecţiune încât ea-i răspunse cu toată pasiunea pe care o ţinuse înăbuşită atâţia ani. El reprezenta flirturile pe care nu le trăise, dansurile, contactul cu oamenii, fiecare roman de dragoste citit. El reprezenta fiecare prăjitură, fiecare pahar cu şampanie, fiecare ţinere de mână.

— Da, da, fu tot ce putu ea să spună cu capul răsturnat pe spate şi cu mâinile afundate în părul lui des.

Hank îi cuprinse sfârcul cu gura şi-l trase cu putere. Genunchii ei se înmuiară şi el o susţinu în braţe, cu mâna înfiptă în fundul ei rotund şi tare. Apoi o ridică şi rochia ei sfâşiată căzu în apă. Amanda rămase doar cu ciorapii negri de mătase ce erau susţinuţi de jartiere din dantelă neagră.

Hank îi petrecu picioarele în jurul mijlocului lui, în timp ce mâinile îi cuprinseră ambele fese şi gura rămase pe sâni, plimbându-se repede cu mişcări circulare în jurul sfârcului întărit. O scoase din apă şi o culcă cu spatele pe iarbă. Îşi plimbă limba pe abdomenul suplu, muşcând cu dinţii părţile mai moi din jurul buricului.

— Hai să vedem ce gust ai peste tot, spuse el şi-şi afundă limba în locul ei cel mai intim.

Amanda deschise larg ochii. Îl apucă cu mâinile de păr şi încercă să-l îndepărteze, dar atunci limba lui începu să se mişte, iar buzele să sugă. Mâinile lui începură din nou să-i mângiie sânii, degetul mare frecându-i sfârcurile întărite şi sensibile.

Exact când credea că va muri, gura lui începu să coboare pe partea interioara a coapselor, făcând-o să se simtă din ce în ce mai fierbinte. Ea gemu în timp ce el continua să-i mângâie picioarele peste mătasea ciorapilor. Mătase şi piele. Când ajunse cu mâinile la glezne se opri şi se depărta de ea.

Amanda deschise ochii disperată. Asta fusese tot?

— E doar o pauză, iubito, spuse el răguşit, citindu-i parcă gândurile. Începu să-şi scoată hainele şi Amanda îşi întoarse privirea.

— Nu, nu vei face asta, spuse el şi se aplecă spre ea, lăsându-şi corpul între picioarele ei desfăcute. Ea simţi mirosul ei pe faţa lui şi în loc să-i fie silă i se păru şi mai intim. Nu-ţi întoarce privirea de la mine, spuse el. Mă vei privi exact cum şi eu te privesc.

Mă vei săruta acolo unde te sărut şi eu.

Amanda deschise gura pentru a se opune, dar el îi introduse limba în gură, o plimbă pe marginea dinţilor şi-i trase limba în gura lui. Amanda îşi dădu seama că nu avea să spună „nu” indiferent ce i-ar fi cerut ei să facă.

El se dezbrăcă repede şi dacă Amanda crezuse înainte că va muri, acum, simţindu-i pielea goală lipită de a ei, crezu că înnebuneşte. Ea îi sărută buzele, bărbia, gâtul, spaţiul dulce cuprins în scobitura claviculei; apoi îşi adânci faţa în părul de pe piept şi îşi frecă obrazul de el simţindu-l inima bătând nebuneşte. Braţele lui puternice îi strângeau capul, împingându-l mai jos.

Când el se ridică, gura ei se lipi de abdomenul lui suplu şi musculos. Simţi cum bărbăţia lui îi mângâie gâtul, atât de fină, atât de puternică. Şi apoi o simţi în dreptul gurii.

— Nu, spuse ea şi-şi feri capul.

— Nu cred în jumătăţi de măsură, spuse el răguşit. Gustă-mă, Amanda.

Ea îi apucă organul întărit în mâini şi-l supse cu putere. Era tare şi neted, ca marmura încinsă şi ea-l supse cu putere, încă şi încă. Gemu când el se îndepărtă, dar îl simţi la fel de înnebunit pe cât era şi ea.

Când el o pătrunse o găsi udă, şi pregătită să-l primească. El intră

încet, ca mâna într-o mănuşă. Amanda se arcui spre el, dar el o calmă şi se trase puţin în afară.

Nu îndrăznea să se mişte prea mult pentru că simţea că e gata să explodeze.

Amanda descoperi curând ritmul mişcărilor şi începu să se unduiască încet, în timp ce el se sprijinea în mâini deasupra ei, cu ochii închişi şi cu o expresie de fericire dureroasă întipărită pe faţa-i frumoasă. Amanda era exact ca un copil ce descoperea o jucărie nouă şi minunată, alunecând înainte şi înapoi, afară şi înăuntru.

Apoi corpul ei începu să se strângă şi degetele i se înfipseră adânc în spatele lui, în timp ce-l trăgea tot mai adânc în ea. Îl voia cât mai aproape. Voia să-i simtă pielea fierbinte şi bronzată lipită de a ei. Îşi ridică picioarele şi le arcui în jurul spatelui lui, trăgându-l tot mai adânc în interiorul ei.

Orice rezervă dispăru şi el deveni sălbatic: un animal sălbatic, violent, fără judecată care se adâncea în ea, ţinând-o atât de strâns de parcă întreaga lui existenţă depindea de ea. Numai ea îi putea dărui ceea ce avea nevoie.

Terminară amândoi într-o explozie de fulgere care îi făcu să se cutremure şi se încleştară unul de celălalt atât de strâns de parcă ceva i-ar fi putut despărţi. Erau unul singur.

Amandei îi trebui mult timp până să-şi revină. Îl ţinea strâns cu braţele, cu picioarele, cu muşchii interiori pe care abia îi descoperise în noaptea asta. Îşi îngropa faţa în gâtul lui, atingându-l cât putea de mult.

Hank o ţinea la fel de strâns. Nu mai trăise niciodată o astfel de experienţă. Nici o femeie nu-i produsese o asemenea erecţie, de parcă întreg corpul se concentrase în organul lui bărbătesc. Când ea începu să slăbească strânsoarea, el nu se putu îndura să-i dea drumul. Îi întinse picioarele de-a lungul picioarelor lui şi, făcând tot ce putea ca să nu părăsească corpul, se răsuci pe spate trăgând-o după el. Îi simţi corpul fierbinte peste el. O voia în întregime, fiecare fir de păr, fiecare por. Se gândi că poate adormise.

Era atât de liniştită ca o femeie care fusese satisfăcută. Îi acoperea atât de perfect fiecare părticică din corp, de parcă fuseseră tăiaţi amândoi din aceeaşi bucată şi doar din întâmplare separaţi. Dar acum se întâlniseră din nou.

Îi mângiie părul de la tâmplă şi stătu cât de liniştit putu pentru a o lăsa să doarmă.

Dacă cineva merita odihnă, ea era aceea. De când o văzuse prima oară voise să-i deschidă ochii asupra vieţii din jurul ei, dar astăzi, când ea făcu acest lucru, el ar fi dorit s-o scoată din casa aceea plină de suferinţă. Fusese atât de îngrozită de câtă sărăcie văzuse! Şi el văzuse că se învinovăţea pentru asta. De ce oare credea că toate relele

din lume sunt din vina ei? De ce credea că era responsabilitatea ei să-i dea lui Driscoll ceea ce dorea? Sau lui Caulden? Oare făcea vreodată ceea ce voia ea?

O trase mai aproape şi o simţi cuibărindu-se la pieptul lui ca un copil mic…copilul lui, scumpul, iubitul lui copil.

Amanda se ridică şi-l privi.

— Cred că voi adormi.

El îi trase capul din nou pe umăr.

— Dormi cât vrei.

Dar Amanda reîncepea să devină Amanda, nu o maşină oarbă de pasiune. Începea de asemenea să-şi amintească câte ceva din ceea ce făcuse.

— Doctore Montgomery, eu…

— Hank, spuse el şi-i trase capul jos. Nu voia ca acest moment să se sfârşească.

Nu voia să se mai despartă vreodată de ea. Ăsta era locul lui, de unde nu voia să mai plece.

— Cred că ar trebui să mă duc acasă, spuse ea încet.

— Nu încă, răspunse el şi-şi puse un picior peste ea, dar în acel moment toată intimitatea lor dispăru.

Amanda ştia că trebuie să plece de lângă el. Trebuia să se ducă undeva şi să se gândească la ceea ce se întâmplase în noaptea asta. Şi începea să se simtă jenată de unde se afla şi de ceea ce făcuse.

Se depărta de el şi se întoarse cu spatele pentru a-şi acoperi sânii goi.

— Cred c-ar trebui să mă îmbrac.

Vraja se rupse pentru Hank. Era din nou domnişoara Caulden. Dacă ea voia să se poarte formal, putea şi el s-o facă la fel de bine.

— Ultima dată când ţi-am văzut hainele erau pe cale să se scufunde.

Amanda se simţea ca un beţiv, a doua zi dimineaţa. Acum trebuia să plătească pentru ceea ce făcuse. Va trebui oare să intre în casa tatălui ei goală puşcă? îi luă cămaşa din iarbă şi şi-o trase peste cap.

— Acum ce-o să mă fac? spuse ea mai mult pentru sine.

Hank se ridică încercând fără succes să-şi stăpânească furia. Singura ei grijă era cum va ascunde ceea ce făcuse faţă de Driscoll. Mersese prea departe cu simpatia pentru o altă persoană. Va veni o vreme când Amanda va trebui să înceapă să gândească pentru ea, o vreme când va trebui să spună: „Asta e ceea ce vreau”.

— Te duc acasă, spuse el categoric. Ne vom strecura la fel ca în noaptea când ne-am întors de la dans.

Nici un cuvânt, se gândi Amanda, nici un „Rămâi cu mine”. Nici un cuvânt de dragoste.

Nimic despre „Vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine”. A fost doar

o împerechere ca între două animale şi acum trebuia să se ducă acasă. O merita, nu-i aşa? Venise după el, îl căutase, se suise cu el în maşină, îi ceruse să facă dragoste cu ea. Cum spuneau bătrânii?

Fereşte-te de ceea ce singur ceri, pentru că s-ar putea să primeşti. Ei bine, ea primise ceea ce ceruse şi acum nu avea decât să plătească pentru asta.

Se ridică.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai duce acasă, spuse ea rece. Era gata să izbucnească în lacrimi. Acum el se va duce la Reva sau poate la italianca aia drăguţă la care îl văzuse uitându-se azi? Nu putea suporta să-l privească în ochi. Se gândi că nu era cu nimic mai bună decât femeile de la marginea oraşului. Voi găsi o cale să intru în casă, spuse ea în cele din urmă.

El o duse acasă fără ca vreunul din ei să spună un cuvânt, fiecare preocupat cu propriile-i gânduri, amândoi furioşi şi răniţi în sentimentele lor.

Amanda stătu pe locul din faţă purtând doar cămaşa lui şi ciorapii negri care-i veneau până la genunchi.

— Opreşte aici, spuse ea arătând capătul aleii principale ce ducea la fermă. Voi merge pe jos.

El se înfurie crezând că ea vrea să scape mai repede de el. Oare se va arunca plângând în braţele reci ale logodnicului ei?

— Nu te va ierta pentru asta, ştii, nu se putu abţine să-i spună.

— Nu, cred, că nu. Ea nu ştia exact la cine se referise el, dar oricum, părea să conteze prea puţin, pentru că se îndoia că cineva ar putea-o ierta. Se dădu jos din maşină şi el nu se deranja să o ajute, nici nu-i spuse nimic când plecă, lăsând-o singură în întuneric.

Amanda merse încet de-a lungul aleii principale şi când ajunse în dreptul casei văzu o lumină în living. Privind pe fereastră o văzu pe mama ei citind. Amanda îşi lipi capul de fereastră.

— Pssst! spuse ea.

Grace Caulden îşi ridică privirea şi o văzu pe fiica ei. Veni repede la fereastră.

— Amanda, te simţi bine? Arăţi de parcă ai fi avut un accident.

— Mai rău, spuse Amanda. Mamă, poţi să-mi aduci nişte haine? Se pare că eu, le-am pierdut pe ale mele.

— Cu multă plăcere, draga mea, spuse Grace şi părăsi camera.

Peste câteva clipe apăru afară ducând o rochie pe braţ.

— Dragonul ăla, doamna Gunston, îţi supraveghează camera. A trebuit să mă furişez.

— E un monstru, nu-i aşa? spuse Amanda, rămânând în întuneric pentru ca mama ei să nu-i vadă gradul de goliciune în care se afla.

— Vrei să-mi spui de ce ai venit acasă îmbrăcată într-o cămaşă bărbătească? Nu cumva este cămaşa doctorului Montgomery, nu-i aşa?

Amanda nu ştiu ce să-i răspundă. Tot ce voia era să se ducă în camera ei şi să fie lăsată în pace.

Grace o privi un timp, apoi zâmbi.

— Oricând vei vrea să-mi povesteşti voi fi gata să te ascult.

Amanda dădu din cap. Îi era teamă că va izbucni plâns dacă va începe să povestească.

Intrară împreună în casă. Taylor stătea în capul scărilor de parcă o aştepta.

Părea foarte înalt, iar faţa îi era întunecată.

— E foarte târziu, Amanda, spuse el.

— Sunt foarte obosită, răspunse ea.

— Să vii să stăm de vorbă în bibliotecă. A sosit astăzi o notă de plată exorbitantă pentru nişte sandvişuri. Trebuie să te explici. Şi de asemenea să explici de ce părul îţi este desfăcut.

Amanda nu mai putu să suporte.

— Sunt prea obosită să merg în bibliotecă, iar nota de plată pentru sandvişuri poate fi trecută în contul anilor când m-am lipsit de ce mănâncă oamenii normali. Acum te rog să mă scuzi, mă duc la culcare.

Amanda era prea obosită ca să se gândească cât de revoluţionar sunaseră cuvintele ei.

Lăsă în spatele ei un Taylor împietrit şi o mamă care zâmbea larg. Odată ajunsă în camera ei îşi scoase rochia de pe ea şi se băgă în pat, neobosindu-se să-şi mai pună cămaşa de noapte.

Doamna Gunston ciocăni ca de obicei la uşa Amandei, după care intră. Camera era complet răvăşită: hainele aruncate pe jos, ciorapii aruncaţi într-un colţ îndepărtat, jartierele trântite pe speteaza scaunului. Aşternutul atârna pe jumătate jos, iar în mijlocul patului dormea pe burtă o Amanda goală, cu un picior atârnând pe margine.

Pentru o clipă, doamna Gunston fu prea şocată ca să poată vorbi.

— Scoală-te de acolo! strigă ea în cele din urmă. Cum îndrăzneşti să-ţi arunci hainele peste tot? Cum îndrăzneşti…

— Pleacă de aici! spuse Amanda furioasă, răsucindu-se şi ţinând cearşaful peste piept. Hai, pleacă de aici şi spune-i Marthei să-mi aducă o cafea. O cafea tare.

Doamna Gunston se supuse.

Amanda se ridică şi-şi duse mâna la cap. O durea, iar vocea stridentă a femeii îi accentuase durerea. Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Taylor stând în uşă. Acum vine în dormitorul meu, se gândi ea. Acum, când ea îl implorase s-o bage în seamă, acum, când un alt bărbat a…a atins-o.

— Nu-mi place asta, spuse Taylor. Doamnele nu strigă.

Amanda zări o urmă de interes în ochii lui când o văzu stând întinsă în pat, acoperită numai cu un cearceaf. Şi acest interes al lui îi

făcu rău.

— Trebuie să mă îmbrac ca să merg la serviciu. Vrei te rog să închizi uşa?

Taylor făcu un pas în cameră.

— Amanda, nu te pot lăsa să mergi în locul acela. Şoferul a spus că era plin de oameni nespălaţi.

— Numele şoferului e James şi, da, sunt oameni nespălaţi, dar asta e din cauză că n-au bani… nici mâncare, nici un loc unde să doarmă.

— Amanda, spuse Taylor ferm, îţi interzic să te duci. Noaptea trecută arătai la fel de scandalos ca una din lucrătoarele de pe câmp, iar în dimineaţa asta… Se întrerupse şi o privi.

— Şi în dimineaţa asta ce? în dimineaţa asta nu arăt ca eleva ta? Oh, Taylor, te rog pleacă înainte să ne certăm.

Trebuie să mă îmbrac şi te rog nu-mi mai spune că-mi interzici să mă duc acolo pentru că voi fi nevoită să te contrazic. Aşteaptă până ce se va recolta hameiul şi toată lumea va pleca şi atunci vom sta de vorbă, dar te rog, nu mă face să spun ceva ce voi regreta mai târziu.

Taylor păru că nu mai ştie ce să zică, aşa că se retrase şi închise uşa în urma lui.

Amanda se sprijini de tăblia patului. Se simţea de parcă o altă persoană era în interiorul corpului ei. Strigase la doamna Gunston, care o înspăimânta întotdeauna, şi-i spusese lui Taylor că nu va face ceea ce el îi ceruse. Se duse la birou şi găsi un program nou, făcut de Taylor. În momentul de faţă trebuia să se afle jos, îmbrăcată în rochia de mătase cu dungi albe şi roz care o făcea să arate de parcă ar fi avut opt ani şi să mănânce două ouă moi şi o felie de pâine prăjită.

Aruncă programul pe birou. Părea atât de frivol să stea aici şi să înveţe, în timp ce atât de mulţi oameni aveau nevoie de ajutor. Frivol, se gândi ea, un cuvânt pe care-l folosise atât de des la adresa lui Hank.

— Hank, spuse ea cu glas tare, încercând să vadă cum sună. Nu părea să i se potrivească. Era prea nou, prea modern, prea lipsit de romantism. Ce nume era trecut pe cărţile sale? Luă una din cărţi de pe raftul de lângă pat şi o deschise la prima pagină?

Doctorul Henry Raine Montgomery.

— Raine, şopti ea. Sună ca un cavaler din trecut, un bărbat puternic, viril, oare se luptă pentru drepturile oamenilor simpli, Raine, se gândi ea, sir Raine. Ba chiar mai bine lord Raine.

Se dădu jos din pat căscând şi întinzându-se şi se îmbrăcă cu un costum albastru.

Era prea întunecat, prea sobru pentru gustul ei şi se gândi că astăzi se va opri pe la croitor şi va alege câteva haine noi, ceva ce i-ar plăcea lui Raine, pardon, lui Hank.

Se duse la baie, la o oră nepotrivită dacă ţinea cont de program, apoi bătu la uşa camerei, unde mama ei îşi petrecea cea mai mare

parte a timpului şi o invită la micul dejun.

— Tata mănâncă pe la ora asta. Poate că mâncăm cu toţii împreună, numai noi trei.

— Aşa cum făceam pe vremuri, înainte ca… Grace se opri. Nu trebuia să adauge, „înainte de venirea lui Taylor”.

Fu o masă plăcută, dar Amanda nu vorbi prea mult, în timp ce părinţii ei păreau că au nevoie de ore, ca să termine tot ce aveau să- şi spună. Amanda se concentră asupra nopţii trecute. Poate că-l judecase greşit, poate că Raine, adică Hank, o voia cu adevărat. Poate că nu fusese ca orice altă femeie pentru el.

Cu gândurile ocupate le spuse la revedere părinţilor ei, fără să-şi dea seama cât de mult se schimbase. Taylor o aştepta lângă maşină şi ea se înarma cu putere pentru a-i răspunde cu argumentele potrivite.

— Aş vrea să te rog să nu te duci, spuse el blând.

— E nevoie de mine acolo, răspunse ea.

— E nevoie de tine şi aici.

— Aici nimeni nici măcar nu ştie că trăiesc. Stau toată ziua în camera mea, printre cărţi şi hârtii. De-abia mi-am văzut propriii părinţi în toţi anii ăştia. Te rog, nu-mi îngreuna şi mai mult situaţia, Taylor. Vreau să simt că sunt folositoare cuiva.

Taylor îşi puse mâinile pe braţele ei.

— Îmi eşti folositoare mie, spuse el şi Amanda simţi disperarea din vocea lui.

Fu aproape gata să-i spună că rămâne cu el, dar imaginea copiilor înfometaţi o opri.

Dacă exista un mod de a-i ajuta, o va face.

— Numai până ce hameiul este strâns, spuse ea. Vreau să ajut să se desfăşoare totul în linişte cu sindicaliştii.

— Sindicaliştii! spuse el, luându-şi mâinile de pe ea. Din ochi îi dispăruse privirea aceea rugătoare. Nu ştii despre ce vorbeşti. Oamenii ăştia vor să-ţi ia mâncarea de la gură. Vor…

— Aşa că o faci tu înaintea lor, nu-i aşa? Le iei tu mâncarea, înainte ca ei s-o poată face. Oh, Taylor, vino cu mine. Vino să-i vezi pe oamenii aceia. Nu sunt nişte hoţi. Sunt doar…

El se dădu un pas înapoi.

— Uiţi că am condus recoltarea timp de opt ani împreună cu tatăl tău. I-am văzut. Sunt murdari…

— La revedere, Taylor, spuse ea şi se îndepărtă de el.

Pe drumul spre oraş mintea ei se chinui cu o mie de gânduri contradictorii. Atât de multe lucruri i se întâmplaseră în ultimele săptămâni. Înainte de venirea doctorului Montgomery era mulţumită şi fericită, iar acum totul în mintea ei era confuz. Nu mai ştia dacă Taylor era profesorul ei, bărbatul pe care-l iubea sau duşmanul ei. Şi doctorul Montgomery? Iubit? Prieten? Profesor? Duşman?

La Cartierul general al sindicaliştilor era un haos total. Joe îi spuse că totul era din cauza ei, pentru că lucrătorii auziseră că se distribuie mâncare pe gratis. Nu avea încredere în Amanda pentru că era o Caulden şi făcea tot ce putea ca să-i arate acest lucru.

Amanda urcă spre camera unde stătuse ieri cu doctorul Montgomery. În ciuda faptului că-şi spunea, că faptele petrecute ieri nu însemnau nimic, inima îi bătea cu putere când ajunse la uşă.

Deschise uşa. Bărbatul care făcuse dragoste cu ea noaptea trecută o ţinea în braţe pe Reva Eiler şi o săruta. Întreaga lume se prăbuşi pentru Amanda. Avusese dreptate în ceea ce-l privea. Ea nu era nimic altceva decât o nouă experienţă pentru el, nimic mai mult. El voise să vadă dacă va reuşi s-o facă să lupte pentru drepturile ei, exact aşa cum făcea cu lucrătorii.

Se gândi cu dor la Taylor.

Când hameiul va fi recoltat va fi fericită să se întoarcă la programele lui şi la viaţa obişnuită pe care o dusese.

— Bună dimineaţa, spuse ea veselă şi se aşeză la birou. Îi auzi pe doctorul Montgomery şi pe Reva despărţindu-se, dar nu privi spre ei.

— Bună dimineaţa, Amanda, spuse Hank încet.

Ea nu-l privi.

— Doctore Montgomery, spuse ea politicos, începem să lăsăm oamenii să intre? Sau poate doreşti să păstrezi camera asta pentru întâlnirile tale personale? Eu pot să merg jos în hol. Da, cred că asta voi face.

— Amanda, dă-mi voie să-ţi explic.

Ea îl privi şi când ochii lor se întâlniră îşi aminti fiecare mângâiere din noaptea trecută, fiecare şoaptă pe care el i-o spusese. Simţi că se înroşeşte şi întoarse capul.

— Ce să-mi explici, doctore Montgomery? I se păru că-l aude gemând. Fără îndoială, era supărat că fusese prins de una din iubitele lui, cu cealaltă. Să-mi explici noile traduceri? Să-mi explici cum să le spun oamenilor că ăsta este un sindicat şi nu o bucătărie?

Voi face tot ce-mi va sta în putinţă.

— Vreau să-ţi explic despre Reva. Ea…

— S-a aruncat în braţele tale? Ochii Amandei trimiteau fiăcări. Bietul de tine! Se pare că asta ţi se întâmpla foarte des.

— Amanda, te rog, eu…

Ea apucă un *coup-papier* de pe masă.

— Dacă mai faci un pas spre mine, voi folosi asta.

Ochii lui erau plini de furie. Calm, veni până la ea şi o apucă de încheietura mâinii.

O strânse până ce cuţitul căzu pe masă.

— Fă ce vrei, spuse el. Hai să ne apucăm de treabă.

Oamenii aşteaptă.

Amanda era fericită de zgomotul din jur şi de mulţimea de oameni adunată. O ajutau să uite ce se întâmplase noaptea trecută. Reva continua să o privească cu un aer triumfător şi de câteva ori îl surprinse pe doctorul Montgomery uitându-se la ea, dar îşi întoarse repede capul.

La ora unu, Hank o luă de mână şi-i spuse:

— Mergem la masă.

— Nu, mulţumesc, răspunse Amanda. Nu mi-e foame.

— Ziua când ţie nu-ţi va fi foame va fi ziua sfârşitului lumii. Vino cu mine sau fac o scenă atât de urâtă încât nu vei mai putea să-ţi ţii capul sus în oraş.

— Nu sunt convinsă că-mi pasă, dacă asta mă face să nu fiu singură cu tine. Sau poate că le invităm şi pe celelalte prietene ale tale? Haremul tău, ca să fiu mai exactă.

— Te duc pe sus, o ameninţă el.

Amanda se ridică şi merse cu el, dar nu-i dădu voie să o atingă. Se opri în dreptul maşinii.

— Nu mă urc în acel obiect cu tine, spuse ea. Indiferent ce-mi vei face.

Hank aproape zâmbi.

— Bine, atunci să încercăm la restaurant.

El nu mai spuse nimic până când nu se aşezară. Hank comandă specialitatea casei pentru amândoi.

— Mulţumesc, spuse ea răutăcioasă. Sunt obişnuită să-mi aleagă alţii ceea ce mănânc.

— Ce te supără de fapt? Noaptea trecută? Sau ce s-a întâmplat azi dimineaţă? Dacă e noaptea trecută, eu…

— Aş prefera să uit noaptea trecută, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Eu n-o voi uita cât voi mai avea de trăit, spuse el încet şi încercă să-i apuce mâna, dar tocmai atunci chelneriţa sosi cu mâncarea.

Spre surprinderea amândurora Amanda izbucni în lacrimi.

Chelneriţa văzu şi-i aruncă lui Hank o privire încruntată pentru că o făcuse să plângă.

Jenat, Hank luă tava din mâna chelneriţei, aşeză farfuriile şi paharele pe ea apoi o apucă de braţ pe Amanda şi o trase spre capătul restaurantului.

Cei de la bucătărie îi priviră surprinşi, iar Amanda încercă fără succes să se stăpânească. El nu se opri până când nu ieşi afară din restaurant şi merse la câţâva metri distanţă de uşa din spate, la umbra unui stejar bătrân. Aproape o forţă să se aşeze.

— Bine, vorbeşte, spuse el, punând tava jos şi aşezându-se în faţa ei.

— Doctore Montgomery, eu…

— Nu mă mai înnebuni cu numele ăsta, Amanda. După ce s-a

întâmplat noaptea trecută am depăşit etapa formală.

Vreau să-mi spui de ce ai venit să-ţi cauţi de lucru la mine, de ce ai vrut să fac dragoste cu tine şi de ce plângi acum?

Deşi n-o spusese, el ştia că o parte din el ar fi dorit, ca ea să-i spună, că a venit pentru că s-a îndrăgostit de el. Nu era sigur ce va face dacă ea îi spunea asta, dar după noaptea trecută, era aproape gata să-i ceară să se căsătorească cu el. Să petreacă fiecare noapte în extazul pe care-l trăise noaptea trecută…

— Am fost grosolană cu Taylor azi dimineaţă, spuse ea şi Hank simţi că toate speranţele i se prăbuşesc. Şi cu doamna Gunston,

— Ce îngrozitor! spuse el sarcastic. Sperase că gelozia era ceea ce o înfuriase pe Amanda de dimineaţă. Reva se aruncase asupra lui şi el dorise să vadă, dacă buzele altei femei îl fac să-şi piardă minţile aşa cum făcuseră buzele Amandei noaptea trecută. Dar nu fusese la fel. Deci, continuă Hank, eşti furioasă pe mine şi plângi pentru că ai fost grosolană cu Taylor azi dimineaţă? Dar cu noi cum rămâne? se gândi el. Cum rămâne cu noaptea trecută?

Amanda încercă să-şi redobândească controlul. Hank îi întinse o farfurie cu mâncare şi ea începu să mănânce, începea deja să asocieze mâncarea cu bărbatul ăsta.

— Am venit să lucrez pentru tine pentru că mi-am dat seama că ai avut dreptate într-o anume privinţă.

Hank o privi plin de speranţă.

— Eu nu prea ştiu mare lucru în privinţa vieţii.

— Oh, spuse el categoric.

— Adică, cunosc unele aspecte ale vieţii, dar nu ştiu nimic despre întâlnirile dintre fete şi băieţi şi… păi, doctore Montgomery, se pare că nu ştiu nimic despre dragoste.

— Te-ai descurcat bine noaptea trecută, spuse el încet privind-o cu ochii aprinşi.

Ea îşi feri privirea.

— Într-un fel a fost drăguţ din partea ta că m-ai învăţat ce să fac. Ştiu că am fost nemulţumită pentru că nu te voiam ca profesor, dar când Taylor a venit pentru prima oară în casa noastră, am fost nemulţumită şi de el, pentru că mi-a făcut un program.

Îi zâmbi uşor.

— Nu-mi imaginam să fie nemulţumit cineva de ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, spuse Hank.

— Te rog, nu fii grosolan cu mine, doctore Montgomery. Tu ai fost cel care ai vrut să-mi fii professor.

— Şi atunci care-i problema? întrebă el furios. Ai venit să vezi cum trăieşte cealaltă jumătate a societăţii, nu-i aşa? Aşa că acum întoarce-te la logodnicul-profesor, simţindu-te bine că ai avut o mică evadare. Asta e?

Ochii Amandei se umplură din nou cu lacrimi. Lăsă jos farfuria.

— Oh, la naiba, spuse Hank şi-i întinse batista lui. E-n regulă, spuse el blând. Spune-mi ce te supără.

— Totul! spuse Amanda din adâncul inimii. Mă simt atât de nemulţumită, atât de neliniştită. Înainte de venirea ta eram atât de fericită! învăţam toată ziua, petreceam seri minunate de poezie cu Taylor, dar acum… Se opri şi-şi suflă nasul. Acum capul îmi bubuie de muzică zgomotoasă şi nu mai vreau să-mi petrec tot timpul stând în casă. Vreau să-mi folosesc cunoştinţele dobândite. Şi pun la îndoială tot ce spune Taylor şi ce spune tatăl meu. Şi mai e şi sărăcia oamenilor ăstora! Mă simt ca o prinţesă care a trăit până acum izolată într-un turn.

Hank n-avea de gând să-i ţină o lecţie, n-avea nici măcar de gând să-i spună că trăise izolată.

— Aşa că ai venit să lucrezi cu mine pentru a vedea mai mult din lumea de afară?

Noaptea trecută a făcut şi ea parte din tratamentul tău, pentru a-ţi vindeca neliniştile?

— Nu ştiu ce a însemnat noaptea trecută, răspunse ea sinceră. A făcut numai să-mi sporească confuzia. Am impresia că nu mai ştiu cine sunt şi ce vreau. Şi Taylor se poartă atât de diferit. O clipă mă tratează ca pe o fetiţă… îmi vorbeşte ca unui copil… şi apoi îmi promite sărutări, dacă îmi fac bine lecţiile.

— Ce face? întrebă Hank împietrit.

Amanda nu-i răspunse direct.

— Cred că Taylor e la fel de derutat ca şi mine. Nu cred că ştie exact dacă sunt o şcolăriţă sau o femeie. E de atâta timp împreună cu mine încât nu cred că-şi mai aminteşte cum trebuie să se poarte cu o femeie.

Hank nu-i spuse că asta era ceva ce nu se uita. Încercă să-i privească problemele de la o anumită distantă, de parcă era una din studentele lui şi nu o femeie a cărei gură… O studentă! îşi spuse el. Gândeşte-te ca la o studentă.

— Ce-ţi place mai mult să fii, Amanda? întrebă el cu vocea unui profesor. O femeie sau o şcolăriţă?

Ea îşi luă din nou farfuria cu mâncare.

— M-am simţit atrasă de tine, doctore Montgomery, nu pot nega acest lucru.

Hank îşi încleşta dinţii pentru a se abţine de a spune ceva.

— Dar nu cred c-aş fi fost atrasă, dacă ştiam cum să-l fac pe Taylor să se gândească la mine ca la o femeie. Îl privi şi văzu că supărarea din ochii lui dispăruse şi asta o făcu să se relaxeze, e mult adevăr în ceea ce mi-ai spus. Sunt un fel de prizonier în propria mea casă, dar asta e din cauză că n-am ştiut ce să fac ca să mă eliberez. Abia când

am hotărât să-mi întrerup studiile şi să vin să lucrez pentru tine, am putut să mă rup de temniţa în care fusesem închisă. Şi azi dimineaţă Taylor…

— Ce-a făcut Taylor? întrebă Hank, încercând să-şi păstreze tonul vocii rece.

— Azi dimineaţă eram… ei bine, dormeam fără cămaşă de noapte şi uşa era deschisă.

Taylor a intrat şi… şi m-a privit cu interes. M-a privit ca pe-o femeie, nu ca pe un copil.

Hank puse jos farfuria. Simţea că nu mai poate înghiţi nimic.

— Ah, reuşi el să spună. Ce însemnase de fapt noaptea trecută pentru ea? Că în sfârşit insensibilul Taylor a realizat că ea este femeie? Deci, spuse el, a privit o femeie pe jumătate goală şi a părut interesat, nu-i aşa?

— Reuşeşti întotdeauna să-l faci pe Taylor să pară inuman. Nu înţelegi că mi-a fost profesor de când eram un copil? Bineînţeles, că se gândeşte la mine ca la o şcolăriţă.

De aceea când l-am sărutat a…

— Ce-a făcut?

— A fost scârbit de mine, răspunse ea încet, amintindu-şi durerea simţită atunci.

De atunci m-a mai sărutat, dar n-a fost la fel.

— La fel ca şi ce?

— Păi, ştii tu, răspunse ea înroşindu-se.

— Poate că ar trebui să-mi spui.

— Ca noaptea trecută, cu ce-am făcut noi… Se pare că eu nu m-am putut stăpâni.

Tu ai mult mai multă experienţă decât Taylor. Vreau să spun, femeile peste tot se îngrămădesc în jurul tău. Reva te sărută, Lily Webster te priveşte de parcă ar voi să facă cu tine ce-am făcut noi doi şi sunt convinsă că mai ai încă multe alte femei la universitate.

— Sute, spuse el. Mii. Peste tot unde mă duc femeile cad direct în pat cu mine. Nu-şi putuse reţine sarcasmul din voce. Îl făcea să se simtă ca un gigolo, în vreme ce Taylor părea un cetăţean respectabil, pe care oricine şi l-ar fi dorit de soţ. Unde vrei de fapt să ajungi, Amanda?

— Mă întrebam dacă n-ai putea să mă înveţi. Vreau să spun, m-ai mai învăţat tu, dar eu am fost o elevă proastă. Poate voi fi acum mai receptivă.

— Ce să te învăţ? Cum să faci dragoste? Sprâncenele lui Hank erau atât de ridicate în semn de uimire, încât aproape că se uneau cu părul.

— Nu, nu asta. M-ai învăţat noaptea trecută şi-ţi sunt recunoscătoare. Nu-mi va mai fi frică de noaptea nunţii şi voi şti ce să fac.

— Cu plăcere, spuse Hank şi se abţinu să-i spună că se îndoieşte că Taylor ştie să facă ceea ce făcuseră ei noaptea trecută.

— Vrei să mă înveţi despre acea parte din viaţă pe care nu o găseşti în cărţi? Cum ar fi dansul, filmele şi celelalte lucruri pe care femeile şi bărbaţii le fac împreună? Poate dacă nu mă voi mai comporta ca o şcolăriţă, Taylor va înceta să mă trateze ca atare.

Taylor, se gândi Hank. Începea să-l urască pe bărbatul ăsta. Deci, ea se gândea la noaptea trecută ca la preludiul nopţii ei de nuntă cu Taylor. Deci ce mai aştepta Hank să audă din gura ei? Că după noaptea trecută nu mai suporta să trăiască fără el? Voia ca să devină o a doua Blythe Woodley? Cu Blythe dorise să se culce şi apoi ea să se întoarcă la celălalt bărbat. Acum Amanda făcea exact acest lucru şi el nu înţelegea de ce asta îl înfuria atât de tare.

— Filme, ha? Altceva nu mai doreşti? întrebă el în cele din urmă. Alte lecţii de sex?

Ea roşi şi-şi feri privirea.

— Sunt convinsă că am cuprins totul aseară.

— Eşti ca un iceberg, spuse el de parcă discutau despre vreme. Mai sunt multe alte poziţii, de exemplu tu să stai deasupra, sau în picioare, sau stând jos, sau…

— În picioare? întrebă ea curioasă. Cum adică? Vreau să spun, mă întreb cum e posibil, fizic, cum…?

— Eu stau în picioare, tu îţi petreci picioarele în jurul mijlocului meu şi eu te susţin aşa cu mâinile… îşi făcu mâinile ca nişte cupe de parcă i-ar fi susţinut fesele în ele. Şi eu te pun pe „prietenul” meu.

— Prie… ce? râse Amanda, apoi se opri brusc. Cred că noaptea trecută a fost destul pentru capitolul ăsta. Voi aştepta până la căsătoria mea cu Taylor. Deşi nu şi-l putea imagina pe Taylor aşezând-o pe… Doctore Montgomery, spuse ea încet, crezi că aş putea avea un copil după ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Hank sorbi din ceaiul cu gheaţă.

— Sper că nu, spuse el sincer.

— Dar ceea ce am făcut credeam că a însemnat procreere. Sunt puţin îngrijorată din cauza asta.

— Amanda, spuse el exasperat. Îi vorbea de parcă el era o altă femeie. Nu mă pricep prea mult la lucrurile astea. M-am culcat cu multe… Vreau să spun, cu câteva femei şi nu cred că vreuna din ele are un copil cu mine. De fapt sunt convins că dacă aşa ceva s-ar fi întâmplat mi-ar fi spus. Şi a face dragoste este pentru procreere, dar este în acelaşi timp şi ceva plăcut. Ţie nu ţi-a plăcut noaptea trecută?

Amanda nu-l putea privi în faţă. Să-i placă? Aproape că murise de plăcere. În dimineaţa asta aproape că ar fi fost în stare să-l împuşte când îl găsise sărutând-o pe Reva.

— Da, mi-a plăcut, şopti ea. Dar credeam că fiecare… împerechere

echivalează cu un copil. Perechile căsătorite…

Se întrerupse pentru că de fapt nu avea nici cea mai mică idee ce fac perechile căsătorite.

— Perechile căsătorite, continuă Hank calm, fac dragoste frecvent. De exemplu, dacă să spunem, noi doi am fi căsătoriţi, aş face dragoste cu tine în fiecare noapte şi în fiecare dimineaţă înainte de a pleca la serviciu. Probabil că aş veni acasă şi la prânz. N-ar fi posibil să faci un copil de fiecare dată.

— Înţeleg, spuse Amanda.

Încercă să păstreze discuţia în nişte limite, dar simţea că pielea i se încălzeşte.

La prânz? La lumina zilei? Se întrebă cum arată oare la lumina zilei fără haine pe el?

Cunoştea senzaţia apropierii de el când era dezbrăcat, dar nu ştia cum arată. Oare avea umerii atât de laţi pe cât păreau? Avea oare şoldurile..?

Tuşi pentru a-şi drege vocea. Habar n-aveam, spuse ea. Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Eşti binevenită oricând, spuse el amabil. Îţi voi arăta, îţi voi spune orice vrei să ştii.

— Foarte… ăăăă… drăguţ din partea ta. Îi zâmbi slab şi privi spre farfuriile murdare de pe jos. Nu avea decât să-i spună că vrea un alt fel de prânz şi el o va lua în maşina lui şi atunci mâinile lui vor…

— Eşti gata să ne întoarcem? întrebă el.

— Da, spuse ea ridicându-se.

Hank îi puse mâna pe braţ.

— Vrei să-mi povesteşti ce s-a întâmplat între tine şi Taylor în ziua când ai pierdut pariul? Ce s-a întâmplat că l-a făcut să te respingă şi te-a pedepsit cu probleme de matematică?

— Aş prefera să nu discut despre astă, răspunse ea.

— Poate aş putea să te ajut, să nu se mai întâmple din nou, dar n-am cum, dacă nu-mi spui ce n-a mers.

Ea nu dorea să-şi amintească de acea după-amiază.

— L-am sărutat. Stătea în faţa mea, m-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat.

— Pur şi simplu.

Ea nu înţelese ce voia el să spună.

— Cum altfel? făcusem pariul acela îngrozitor şi m-am gândit că o fac pentru binele fermei, pentru că spuseseşi că vei pleca dacă reuşeam să-l fac să arate că e capabil de pasiune. Aşa că l-am sărutat. Cum altfel trebuia să fac? Dacă te sărut pe tine, tu…

Se opri. Tu înţelegi ce vreau.

— Eu înţeleg perfect. Te-ai comportat ca o şcolăriţă şi nu-i de mirare că el te-a tratat aşa.

— Elevele nu-şi sărută profesorii. Sau poate că studentele tale o fac.

— Niciodată, dar dacă una ar face-o, m-aş comporta exact cum a făcut Taylor cu tine.

— Oh, spuse ea, simţind că toată durerea din ultimele zile era din cauza ei. Nu sunt convinsă că înţeleg ce vrei să spui.

— Vino, hai să ne întoarcem. Vom petrece câteva minute împreună şi-ţi voi arăta cum trebuie să seduci un bărbat. Modul cel mai bun în care s-o faci.

Ea ezită.

— Credeam că vrei să te învăţ cum să fii o femeie modernă.

— Eu mă gândisem la filme sau poate să mă înveţi cum să dansez tango.

— Reva se pricepe la bărbaţi. Pun pariu că dacă Reva l-ar săruta pe Taylor, nu ar pedepsi-o dându-i probleme de matematică.

Amanda îşi pipăi degetul pe care purta inelul de logodnă, dar văzu că-l uitase acasă.

Îşi aminti că Reva îl ajutase pe Taylor să-i aleagă inelul.

— Hai să mergem, doctore Montgomery, spuse ea. Nu mă pricep la multe lucruri, dar cel puţin sunt o elevă silitoare.

El o privi cum ridică tava cu farfuriile murdare şi se îndreptă spre restaurant. Până acum el nu aflase la ce nu se pricepea. Zâmbind, o urmă. Avea de predat o lecţie.

Paisprezece

Traversară strada prăfuită în linişte, fără să scoată un cuvânt. Amanda descoperise că nu putea vorbi, gândindu-se la ceea ce avea să urmeze. Nu era decât o lecţie, îşi spunea ea, o lecţie pe care i-o va transmite apoi lui Taylor. La urma urmei, Taylor era cel care o interesa, nu? Taylor era bărbatul pe care-l iubea de ani de zile. Taylor era bărbatul cu care urma să se căsătorească. Avea nevoie să înveţe ce trebuie să facă ca să se transforme în ochii lui dintr-un copil într-o femeie. Şi doctorul Montgomery era atât de drăguţ s-o înveţe acest lucru!

— Intră aici, îi spuse Hank, deschizând uşa camerei de serviciu.

— Aici? întrebă ea.

— E singurul loc mai intim. Haide, am lipsit deja prea mult.

Ea avu impresia clară că el vrea să se achite de obligaţie şi apoi să fie liber.

Problemele oamenilor de sus erau cu siguranţă mult mai importante decât problemele ei.

Îl urmă înăuntru şi el închise uşa cu cheia. Hank întoarse o găleată cu fundul în sus şi se aşeză pe ea.

— În primul rând, dacă el stă în picioare eşti dezavantajată, pentru că e mai înalt decât tine. Aşteaptă până când e aşezat, pentru că atunci ai mai multe şanse. Acum, trage de fir şi închide lumina, iar apoi vino şi aşează-te pe genunchii mei.

— Dar… începu ea.

— Presupunem că eu sunt Taylor. Te vei descurca mai bine dacă e întuneric.

Amanda, dacă vrei să trăieşti după programe şi după ce te vei mărita, atunci nu trebuie să te învăţ ceea ce am de gând. Depinde numai de tine.

Ea stinse lumina şi în încăpere se făcu un întuneric deplin, dar mâinile doctorului Montgomery o găsiră şi o traseră la el în poală.

— Ce faci, Amanda?! Trebuia să înveţi la latină!

— Da, eu… Ah, înţeleg, eşti Taylor.

— Mă prefac că sunt, o corectă el. Amanda, dacă aş fi eu, mi-aş pune uite aşa braţele în jurul tău, spuse el mângiindu-i spatele, şi mâinile mele ar face asta. Îşi plimbă mâinile în josul braţelor ei, iar degetele mari îi atinseră sfârcurile. Şi te-aş săruta aşa. O sărută uşor, prelung, într-un fel care-i aminti de noaptea trecută. Braţele ei îl cuprinseră, limba i se împleti cu a lui. Gemu când îi cuprinse sânii în mână. Stând jos, spusese el.

Oamenii pot face dragoste şi stând jos. Se lipi mai tare de el. Dar el o îndepărtă.

— Dar nu sunt eu. Eu sunt Taylor. Hank se simţea dureros de neconfortabil. Ea reuşise deja să-l înnebunească. Taylor ar sta în felul următor, spuse el, lăsând braţele să-i cadă de-a lungul corpului, fără s-o atingă. O fâşie de lumină pătrundea de afară şi el văzu din nou cât de minunat de frumoasă era. Părea că tristeţea dispăruse din ochii ei.

— Acum ce ai de gând să faci? o întrebă el.

— Nu ştiu. Cu tine n-ar trebui să fac nimic. Tu pari întotdeauna pregătit. Putea să simtă cât de pregătit era el în momentul de faţă, chiar în dreptul coapsei ei stângi, inima îi bătea cu putere, dar el părea atât de rece şi de neafectat de sărutul lor… ei, poate nu chiar total neafectat. Cred că l-aş săruta, spuse ea aplecându-se spre buzele lui, dar el se feri.

— Nu, începi prin a fi mai subtilă. Uite, sărută-mă întâi pe gât şi cu mâna asta descheie-mi nasturii de la cămaşă. Iar mâna cealaltă mi-o poţi pune în păr.

— Oh, spuse ea, înţeleg. Era lecţia cea mai uşoară pe care o primise vreodată.

Părul lui era moale şi mătăsos, părând că se împleteşte printre degetele ei. Nasturii cămăşii lui se descheiara cu uşurinţă şi ea îşi alunecă palma înăuntru pentru a-i simţi pielea goală. Aşa? întrebă ea.

— Exact, şopti el.

Îşi puse buzele pe gâtul lui. Fierbinte şi netedă, aşa era pielea lui. Cu urme de păr din loc în loc. Atinse firele de păr cu limba. Avea un gust atât de bun!

— Urechea, spuse Hank de-abia putând să se mai audă din cauza bătăilor nebuneşti ale inimii lui.

Amanda se gândi să încerce şi asta. Îi luă lobul urechii în gură şi-l muşcă uşor între dinţi. El îşi luă mâinile de pe şoldurile lui şi le puse pe coapsele ei. Ea îşi plimbă limba pe marginea urechii.

— Mă descurc bine? şopti ea.

— Până aici e foarte bine, reuşi el să spună.

Ea începu să facă lucruri fără să-i mai spună el: îi sărută tâmplele, ochii şi apoi coborî pe obraji. Îi descheiase aproape toată cămaşa şi voia să-şi simtă sânii goi lipiţi de pielea lui fierbinte, voia să-i simtă părul întunecat pe pielea ei netedă.

— Şi urechea asta? şopti ea şi-şi folosi limba pentru a mângâia cealaltă ureche.

Se lipi mai strâns de el şi era atât de plăcut să-şi simtă sânii presaţi de pieptul lui. Ar fi voit să-şi deschidă rochia şi să-i simtă gura pe piele.

Îl sărută buzele de parcă era ultimul lucru pe care-l făcea înainte de a muri, apoi, introduse limba în gura lui, fermecându-l, atacându-l, sugându-i buzele, muşcându-i buzele; apoi gura ei coborî de-a lungul gâtului şi dinţii apucară uşor pielea. Mâinile ei începură să-i scoată

hainele.

Hank renunţă să mai joace un joc. O luă în braţe de parcă n-ar fi cântărit nimic şi-i ridică rochia peste şolduri. Chiloţii ei se rupseră astfel că se aşeză goală peste pantalonii lui. Mâna lui stângă o apucă cu putere de ceafă, în timp ce limba lui îi invada colţurile cele mai ascunse ale gurii. Cu mâna dreaptă începu să-şi desfacă pantalonii, mângâind-o cu articulaţiile degetelor în locul ei cel mai intim.

Cineva încercă uşa.

— Cred că e încuiat, se auzi vocea Revei afară. Ai tu cheia sau o are Hank?

— Cred că sunt nişte chei pe sus, răspunse Joe. Mă duc să caut.

— Vin şi eu cu tine, spuse Reva apoi se adresă unei a treia persoane: Tu stai aici. Te poţi curăţa de voma copilului.

Înăuntru Amanda şi Hank deveniră conştienţi cine erau. Şi unde se aflau.

— Cred c-am face mai bine să plecăm, spuse Amanda. Nu cred că ei vor înţelege.

Nici eu, se gândi Hank, începând automat să-şi încheie nasturii pantalonilor.

Amanda găsi în cele din urmă firul care aprindea lumina şi trase de el. Pentru o clipă ochii lor se întâlniră, dar ea nu îndrăzni să-l privească mult timp.

Hank descuie uşa şi privi afară. Reva şi Joe nu coborâseră încă, dar lângă uşă stătea liniştită o femeie ţinând de mână o fetiţă ce părea bolnavă.

— Bună, spuse Hank. Noi, aăăă… Amanda începu să-i vorbească femeiii cerându-i scuze pentru că găsise uşa încuiată şi încercând să-i explice ce făceau acolo.

Trecură amândoi pe lângă ea şi începură să urce scările.

La etaj Hank se opri.

— Ce limbă era asta? o întrebă el.

— Italiană. Nu e italiancă?

— Cred că da, dar nu sunt sigur pe ce limbă ai vorbit tu.

— Oh! Greceşte probabil, spuse Amanda neajutorată. Poate ruseşte. Poate latină.

El o privi şi de-abia se abţinu să nu o atingă. Încă îi mai simţea limba în ureche.

— Du-te şi aranjază-ţi părul, îi spuse, apoi înapoi la lucru. La ora două soseşte încă un tren. Tatăl tău a dat anunţ pentru lucrători în trei state. Cu cât se prezintă mai mulţi oameni, cu atât concurenţa e mai mare. Poate concedia cu sutele şi tot mai are cine să-i strângă recolta. Du-te acum. Cine te va vedea îşi va da seama imediat.

Amanda plecă în grabă spre toaletă. Când se privi în oglindă văzu că faţa îi ardea, părul îi cădea pe umeri şi buzele erau roşii şi umflate

de atâta sărutat. Făcu tot ce putu ca să repare ceea ce putea fi reparat. Cel puţin nimeni nu-i va vedea chiloţii sfâşiaţi. Pentru o clipă se sprijini cu spatele de uşă. Părea că tot ce avea el de făcut era s-o atingă şi ea lua foc pe dată. Făcuse lucruri îndrăzneţe, ruşinoase.

Taylor, încercă ea să-şi reamintească. Era îndrăgostită de Taylor şi voia ca el s-o privească ca pe o femeie. Ăsta era scopul ei.

Părăsi toaleta şi merse în biroul încins care era plin de oameni ce încercau să înţeleagă ce înseamnă un sindicat. Amanda trebuia să le explice că nu-şi vor pierde slujba dacă cereau un pahar cu apă.

Privi spre doctorul Montgomery înainte de a se aşeza. Văzu că avea părul ciufulit la spate şi îşi dori să i-l poată netezi, dar în timp ce-l privea, Reva trecu pe lângă el şi-i trecu mâna prin păr. Apoi veni lângă Amanda şi-i spuse încet:

— De ce vrei să ai doi bărbaţi? Dă-mi mie pe unul din ei, vrei?

Vinovată, Amanda încercă să se concentreze asupra familiei hinduse din faţa ei.

Trebuia să găsească o limbă în care să se înţeleagă cu ei. Nu mai privi a doua oară spre Hank.

Dar Hank nu-şi putea lua ochii de la Amanda. Câteodată nici nu-şi putea aminti ce era un sindicat pentru a le explica oamenilor. Îşi aminti cum crezuse la început despre ea că e o mironosiţă, o mică încrezută nesuferită. Asta până când o atinsese prima dată.

Reva continua să-l bată la cap cu ce trebuia să facă aşa că încetă să mai viseze cu ochii deschişi.

— Există ceva în oraş unde să mă pot duce cu o fată? Există vreo distracţie?

Întrebă el la un moment dat.

Reva îi dărui cel mai dulce zâmbet.

— E un târg lângă Terrill City şi mor de nerăbdare să merg, spuse ea, ca un apropo.

— Un târg. Grozav!

Hank îi scrise un bilet Amandei, îl strecură printre alte hârtii şi-l rugă pe Joe să i le pună pe birou. Amanda tocmai discuta cu o familie de spanioli şi când citi biletul lui Hank, îl traduse automat în spaniolă. Tânăra femeie zâmbi, în timp ce frumosul ei bărbat îi răspunse că ar fi bucuros să meargă împreună cu ea la un film în seara asta şi la carnaval mâine seară. Amanda roşi până în vârful urechilor.

La ora 4:30 Hank veni lângă biroul ei.

— Ei bine? o întrebă el.

— Sunt logodită cu altcineva. Nu mă pot întâlni cu tine.

— Credeam că vrei să te învăţ cum să te comporţi la o întâlnire, nu să-ţi petreci toată seara prostindu-te, în timp ce-i citeşti poezii lui Taylor.

— Oh, spuse ea. Voia să meargă cu el, voia să vadă un film, voia să

stea alături de el.

Şi era foarte conştientă că în câteva zile el va pleca.

— Da, mi-ar plăcea să merg.

— Şi mâine la carnaval?

— Da, fu tot ce putu să răspundă.

Reva se afla prin apropiere şi trase cu urechea. Nu era drept ca Amanda să aibă totul, iar ea nimic. Apoi zâmbi. Se întrebă dacă logodnicul Amandei ştie unde îşi petrece Amanda serile.

Tot restul zilei Amanda se simţi de parcă aştepta să se întâmple ceva minunat. De câteva ori îşi aminti de Taylor dar îşi spuse că făcea asta pentru el.

La ora şase Hank veni la biroul ei.

— Gata? întrebă el. La şase şi jumătate începe spectacolul.

Amanda îşi luă geanta şi plecă cu el.

Reva rămase cu ochii aţintiţi la uşă.

— Geloasă? o întrebă Joe râzând.

— Mda, poate, răspunse Reva. Bogaţii obţin totul.

— Crezi că Doc o place pentru că e bogată? Atunci înseamnă că nu l-ai văzut cum o priveşte când merge prin cameră. E mult mai interesat în ce are ea, decât ce are tatăl ei.

— Ţi-a cerut cineva părerea? i-o trânti Reva. Ştiu pe cineva care va fi interesat de ce fac ăştia doi. Plecă de la Cartierul general al sindicaliştilor şi se îndreptă spre ferma Caulden.

Hank merse împreună cu Amanda spre clădirea Operei unde rula ultimul film. Nu o atinse… deşi ar fi dorit foarte mult.

— Dacă am fi o pereche logodită ar trebui să mă iei de braţ acum, îi spuse el întinzându-i braţul.

Amanda îi zâmbi.

— Altceva?

— Există posibilitatea să ţi se facă frică în timpul filmului. Am auzit că viaţa eroinei e în pericol de la început până la sfârşit.

— Şi ce trebuie să fac dacă mi-e frică?

— Ţine-mă de mână, îi răspunse el, ducându-i vârfurile degetelor la buze. Te voi apăra.

Ea privi un moment spre buzele lui apoi îşi reveni.

— Te rog nu uita că eşti doar profesorul meu, doctore Montgomery şi nu logodnicul meu.

— Nu uit asta nici o clipă. O conduse în holul întunecat şi se aşezară undeva pe la mijlocul sălii.

Amanda nu ştia exact cum se aştepta să fie un film, dar nu crezuse să fie atât de captivant. Pericolele care o ameninţau pe tânără eroină păreau atât de reale! Eroul negativ era atât de rău, complota mereu, se furişa şi stătea la pândă, căuta ocazii ca s-o răpească pe eroină.

Hank o urmări pe Amanda, îi văzu emoţiile întipărite pe faţă exact cum ar fi făcut un copil. Ea îl apucă strâns de mână la o scenă mai periculoasă şi el o cuprinse pe după umeri şi o trase spre el. Când eroina aproape fu călcată de tren Amanda îşi îngropa faţa în umărul lui. Nu-i plăcuse niciodată un film atât de mult! se gândi Hank.

Când filmul se termină şi se aprinse lumina el nu dorea să plece, nu dorea să-şi ia mâinile de pe ea. Văzând că ea continuă să-l ţină strâns, se gândi că şi ea simte la fel.

— Ce-ar face o pereche logodită acum? întrebă ea, ţinând mâna braţului care-i cuprinsese mijlocul. El o invitase doar la film. O va duce oare şi acasă? Se va duce acasă şi va descoperi că Taylor i-a programat pentru seara asta lectura unei poezii? Cum ar putea ea să citească poezii, când a văzut o femeie aproape zdrobită de un tren?

— Te voi duce probabil, undeva unde să luăm o cină liniştită, cu lumânări şi muzică de viori, iar apoi vom merge să dansăm.

El îi spunea, nu o întreba dacă vrea să meargă, se gândi ea.

— Nu cred că putem face asta. Nu ştiu să dansez.

— Dar poţi. Fi învăţată. Se pare că ai o mare capacitate de a învăţa.

— Cred că asta depinde de profesor.

Buzele lui se apropiară foarte mult de ale ei şi ea speră că o va săruta.

— Hei! strigă un bărbat din capătul sălii. Plătiţi şi pentru al doilea spectacol?

Hank şi Amanda se dezlipiră unul de altul şi părăsiră sala. Odată ieşită afară, Amanda nu fu în stare să vorbească. Ar fi trebuit să-l roage s-o ducă acasă, la Taylor.

— Ştii, îi spuse Hank, trebuie neapărat să înveţi să dansezi. Dacă tu şi Taylor sunteţi invitaţi la Casa Albă şi Preşedintele te invită la dans? Ce vei spune atunci? Că nu ştii să dansezi?

Amandei începea să-i revină buna-dispoziţie.

— Cred că ai dreptate. Dar nu pot învăţa să dansez îmbrăcată aşa. Privi în jos la costumul ei sobru. Rochia mea de dans a fost sfâşiată şi nu am reparat-o.

El o luă de braţ.

— Cred că putem rezolva asta. Unde s-a găsit o rochie, se mai pot găsi câteva.

— Înţeleg că aţi cerut să mă vedeţi, spuse Taylor Driscoll privind-o pe Reva în living-ul fermei Caulden. Îşi spuse din nou că era îngrozitor de strident machiată şi purta o rochie ieftină, dar se simţi iarăşi atras de ea. I-ar fi plăcut s-o vadă fără fardurile alea groase pe faţă, îmbrăcată în ceva simplu şi elegant, poate de culoare albastru deschis. Cu ce vă pot ajuta? întrebă el.

Reva simţea dorinţa acestui bărbat pentru ea. Era foarte reţinut, dar

ea l-ar fi putu elibera, i-ar fi plăcut foarte mult să-l sărute, să-l vadă aplecându-se peste ea, lipindu-şi buzele de ale ei. Se întoarse cu spatele la el.

— Mă simt ca o şcolăriţă, spuse ea. Am venit să vă vorbesc despre Amanda, dar acum nu sunt sigură că e bine s-o fac. Poate ar fi mai bine să plec.

El nu voia ca ea să plece. Deşi nu-i plăcea să recunoască, se simţise foarte singur în ultimele săptămâni.

Amanda era mereu plecată, pe J. Harker nu-l mai vedea niciodată, iar doamna Caulden cu siguranţă că nu-i adresa niciun cuvânt.

— Aşteptaţi, îi spuse el Revei. Nu vreţi să serviţi un ceai, sau poate un sherry?

Ceai, se gândi Reva. Fără îndoială servit într-un ceainic de argint. Îl privi pe Taylor şi văzu dorinţa din ochii lui. Ai grijă, fetiţo, se atenţiona ea, nu este de tine. Simţea cumva că în afara acestei case era la fel de sărac ca şi ea. Ar fi avut bani numai dacă se căsătorea cu Amanda.

— Da, se auzi ea răspunzând, mi-ar plăcea să beau un ceai.

Peste o oră Reva atacă subiectul pentru care venise. Îi spuse lui Taylor de Amanda.

El păru să nu ia în serios, dar ea văzu durerea din ochii lui. Şi uimirea. Amanda nu ştia să se descurce cu un tip care s-a încins prea tare, nu ştia nici măcar să danseze. Oare logodnicul ei era tot atât de înapoiat?

— Deci, se pare, că dumneavoastră credeţi că între cei doi există un ataşament care creşte de la o zi la alta, spuse Taylor, încercând să-şi ascundă sentimentele. Amanda era singura femeie în care crezuse şi ea îl trădase.

— Pot să fiu sinceră cu dumneavoastră? Hank este un bărbat de vis, dar între noi doi fie vorba, dumneavoastră nu prea luptaţi pentru Amanda. De fapt i-o oferiţi pe o tavă de argint.

Taylor se strâmbă.

— Eu i-am spus Amandei să-l evite, dar credeam…

Reva îşi puse ceaşca jos.

— De ce nu vă duceţi să-i trageţi un pumn?

— Pardon?

— Cred că nu-i o idee bună, spuse Reva. După cum l-a făcut praf pe Sam Ryan, nu cred că aveţi vreo şansă în faţa lui. Dar totuşi aveţi un avantaj, sunteţi logodit cu Amanda.

Mâine seară trebuie să se ducă la carnaval în Terrill City cu Hank. De ce n-aţi invita-o dumneavoastră la târg? Va fi nevoită să meargă cu dumneavoastră, din moment ce sunteţi logodiţi.

— La un târg? întrebă Taylor uimit. Nu pot să cred. Mâine seară oricum este programată o lectură din opera lui Thackeray la…

— Lectură? spuse Reva mirată, apoi se aplecă spre el. Când aţi cerut-o în căsătorie, cum aţi făcut?

— Cred, domnişoară Eiler, că astea sunt lucruri personale.

— A fost ceva personal? Aţi îngenuncheat şi i-aţi jurat iubire veşnică? I-aţi spus că veţi muri dacă nu se căsătoreşte cu dumneavoastră?

— Nu-mi vine să cred că…

— Aşa credeam şi eu. Se lăsă pe spate pe canapea.

Hank aşa ar fi făcut. Când Hank va cere în căsătorie o femeie, credeţi-mă, va fi foarte romantic. Probabil că va angaja violonişti, va avea o cadă plină de şampanie şi o va face pe acea femeie să se simtă cea mai frumoasă, cea mai dorită femeie din lume.

— Înţeleg, spuse Taylor, începând chiar să înţeleagă. Domnişoara Eiler se referea la romantism. Credeţi că Amandei i-ar plăcea asta?

— Tuturor femeilor le place să fie curtate. Toate femeile vor ca un bărbat să fie obsedat, să fie înnebunit după ele. Ăsta e romantismul… când un bărbat îi arată unei femei interes. Nu trebuie neapărat să fie cu flori şi viori, poate doar bărbatul să vrea ca acea femeie să fie tot timpul în apropierea lui. A vorbi e romantic. Un bărbat gelos e ceva romantic. Dacă o iubiţi pe Amanda, atunci va trebui să i-o arătaţi.

— I-am dat un inel, spuse Taylor apărându-se.

— Pe care nu l-am văzut niciodată pe degetul ei din ziua când noi doi l-am cumpărat.

Nu cumva i-aţi spus din întâmplare că eu v-am ajutat să-i alegeţi inelul?

— Cred că am menţionat lucrul ăsta.

Reva scoase un geamăt. Exista pasiunea în interiorul lui, ea simţea acest lucru, dar era închisă undeva foarte adânc. Avea nevoie de cineva să-l ajute s-o elibereze.

— Domnule Driscoll, dacă îmi permiteţi, voi fi foarte directă. Cred că o priveşte pe Amanda. Dacă nu vă veţi lupta pentru ea, într-una din zile, foarte curând, va fugi cu Hank Montgomery.

Taylor o privi. Cum să se lupte? Poate poemele lui Robert Bums ar ajuta la ceva.

Reva îi văzu confuzia.

— Invitaţi-o pe Amanda la carnaval, repetă ea. Luaţi-o la carnaval şi făceţi-o să se distreze.

Câştigaţi-i câteva premii. Plimbaţi-o. Duceţi-o prin Tunelul Dragostei şi sărutaţi-o sălbatic.

Aduceţi-o acasă şi încercaţi să intraţi cu forţa în dormitorul ei. Făceţi-o să creadă că înnebuniţi de dorinţă pentru ea.

Taylor o privea cu gura căscată. Nu se putea imagina făcând vreunul din lucruile înşiruite de ea, cu Amanda, dar i-ar fi plăcut s-o sărute pe domnişoara Eiler.

Reva îi văzu privirea şi îşi dori mai mult decât orice pe lume să-l atingă pe acest bărbat.

Era ceva în felul lui de a fi care o fascina.

— Poate, domnule Driscoll, spuse ea încet, că nu aveţi suficient exerciţiu în a săruta femeile pătimaş.

— Poate că nu, răspunse el la fel de încet.

Se aplecară unul spre celălalt foarte încet şi când buzele lor se atinseră fură amândoi străbătuţi de un curent electric. Taylor îşi puse mâna pe ceafa Revei ţinând-o strâns. Reva fu prima care se desprinse din îmbrăţişare şi privi în ochii lui adânci şi negri. Sărac, se gândi ea.

Aminteşte-ţi asta. E la fel de sărac ca şi tine. Îndrăgosteşte-te de el şi vei sfârşi prin a avea şase copii şi nimic cu ce să-i hrăneşti.

— Nu-i rău, spuse ea, dar trebuie să mai exersezi, ia-o pe Amanda la carnaval şi exersează cu ea. Eu trebuie să plec acum. Trebuia să plec înainte de a începe să „exerseze" ea cu el. Bună seara, domnule Driscoll.

— Dar magazinul nu este deschis, îi spuse Amanda lui Hank în timp ce stăteau amândoi în faţa vitrinei. Înăuntru se vedea agăţată o rochie minunată de dans, cu corsajul din dantelă *Chantilly*.

— Ştii povestea lui Aladin? întâmplător ştiu cuvintele fermecate care deschid toate uşile, la orice oră din noapte şi din zi.

Ea îl privi. Când el îi zâmbi simţi că i se înmoaie genunchii.

— Şi care sunt cuvintele fermecate?

— Plătesc cu bani gheaţă, spuse el şi Amanda izbucni în râs. Haide, proprietara locuieşte la etaj. Hai s-o chemăm să ne deschidă şi să-ţi alegi nişte rochii.

Amanda simţi puţină gelozie când văzu cu câtă bucurie proprietara magazinului se oferi să deschidă magazinul pentru Hank… din nou. Cealaltă rochie i-o cumpărase tot de acolo.

În timp ce coborau scările, Amanda îi şopti:

— Păreţi foarte buni prieteni voi doi.

Hank se opri pe scările întunecate şi o lipi de perete.

— Dacă noi doi am fi fost logodiţi, cred că asta ar fi fost o remarcă de gelozie. Eşti geloasă, Amanda?

— Bineînţeles că nu. Cum aş putea să fiu geloasă pe tine, dacă sunt îndrăgostită de un alt bărbat?

— Pe cine vezi mai repede sărutând-o pe drăguţa proprietară? Pe mine sau pe Taylor?

— Sunt mult mai obişnuită să te văd pe tine sărutând un număr mare de femei. E o minune că n-ai pus asta drept condiţie pentru intrarea în sindicat: toate femeile frumoase trebuie să-l sărute înainte pe doctorul Montgomery.

El râse auzind asta şi se îndepărtă de ea. În interiorul magazinului

Amanda uită complet tot ce era legat de bărbaţi. Nu mai fusese într-un magazin de îmbrăcăminte de când avea paisprezece ani şi Taylor venise la ea în casă. De atunci fusese atât de ocupată cu învăţatul încât nu mai acordase atenţie hainelor. Taylor îi alegea hainele, cât mai sobre, care să îi acopere cât mai mult din piele. Dar aici erau rochii din materiale atât de fine, cu dantele, rochii din mătase transparentă, din satin, din crape de *chines*.

Se întoarse şi-l privi pe Hank.

— Dă-i drumul, îi ordonă el râzând de expresia ei. Probează totul. Cumpără-ţi tot ce-ţi place.

— Trimiteţi nota tatălui meu, spuse Amanda înainte de a lua să probeze prima rochie.

— Plătesc eu pentru tot cu bani gheaţă, spuse Hank încet proprietarei. Îi plăcea foarte mult ideea de a cumpăra ceea ce atingea pielea Amandei. Şi puneţi la socoteală şi câteva perechi din astea, spuse el, arătând spre seturile de lenjerie din mătase neagră.

Amanda îi arătă fiecare rochie pe care o probă, lui Hank. Nu putea explica felul în care el o făcea să se simtă, ca femeia cea mai frumoasă din lume. Alese cinci rochii şi se îmbrăcă cu cea văzută în vitrină. Plecară împreună spre maşină, Hank ducându-i pachetele cu cumpărături.

— Arăt bine? întrebă ea. Era foarte întuneric, mai ales acolo unde el parcase maşina.

Vreau să spun, dacă tu ai fi un bărbat şi eu o femeie, o femeie nelogodită, ai fi interesat… adică, ai crede că arăt bine?

Hank aruncă pachetele în maşină, apoi îi luă mâna Amandei şi o trase în întunericul de la baza palmierilor.

— Amanda, spuse el încet, dacă ai fi a mea, în clipa de faţă aş fi atât de copleşit de frumuseţea ta încât aş… îi ridică mâna la gură şi muşcă din vârful degetului mare. Nu era un sărut, era mai degrabă de parcă, voia s-o devoreze, începu să-i sărute interiorul palmei, muşcând-o şi sugând părţile moi. Dinţii şi limba lui ajunseră apoi la articulaţie şi urcară din ce în ce mai sus, oprindu-se o secundă pe faţa interioară a cotului, apoi merseră mai sus, sărutându-i părţile cele mai delicate şi mai sensibile ale braţului.

Amanda îşi lăsă capul pe spate, cu ochii închişi, în timp ce gura lui se plimbă peste dantela ce-i acoperea umărul, apoi peste claviculă, după care ajunse la celălalt umăr şi coborî de-a lungul braţului până la palmă, muşcându-i din nou vârful degetelor.

— Amanda, spuse el. Îi ţinea două vârfuri de deget în gură şi ea putea să-i simtă limba, dinţii, căldura umedă din interiorul gurii lui.

— Da, spuse ea şi prin acest da, fusese de acord cu orice i-ar fi cerut el.

— Dacă ai fi a mea, asta e ceea ce ţi-aş face, spuse el. Amanda îl

privi şi chiar prin întuneric putu să vadă pasiunea din ochii lui, nările ce fremătau de dorinţă. Fascinată, ca un şarpe ce urmăreşte cântecul fluierului, îl privi trăgându-i degetele complet în gură. Simţi că întreg corpul îi e cuprins de slăbiciune şi chiar când era gata să se agate de el îi eliberă mâna.

— Hai să mergem undeva să mâncăm, spuse el şi se îndreptă spre maşină, ajutând-o să urce.

Ea urcă şi-şi îngrămădi pachetele în poală.

Hank nu vorbi mult pe drumul spre restaurant. Ştia că a intrat într-un joc mortal, ştia asta. Dar n-ar fi fost drept faţă de niciunul din ei. Sub interiorul frumos al Amandei încă zăcea fetiţa răsfăţată pe care o văzuse prima oară. Nu era femeia potrivită pentru el, indiferent cât era de dulce.

Amanda gândea ceva aproape asemănător. El nu era bărbatul potrivit pentru ea. Când n-o atingea îl putea vedea aşa cum era cu adevărat. Era genul de bărbat cu care să ai o aventură, dar nu era un bărbat pe care o femeie să-l iubească. Femeia care s-ar fi îndrăgostit de el, n-ar fi avut decât de suferit. Încercă să-şi repete acest lucru în timp ce-l privea conducând şi îi admira profilul în lumina lunii. Îi privea mâinile puternice ce mişcau volanul, muşchii coapselor care se reliefau prin pantaloni în timp ce apăsa pe pedale.

Hank întoarse capul spre ea, îi văzu privirea înfometată şi uită despre bunul simt., îşi puse mâna dreaptă pe genunchiul ei şi simţi mătasea tină.

— Nu porţi niciodată altceva decât ciorapi negri de mătase?

— Taylor spune că negrul e culoarea cea mai rafinată, cea mai potrivită pentru doamne.

Hank râse.

— Sau e nebun, sau e un cunoscător.

— Nu ştiu nici eu care din ele, spuse Amanda în bătaia vântului.

Restaurantul unde Hank o duse era situat în afara oraşului; când ajunseră Hank opri maşina şi o privi. Vru să spună ceva, dar Amanda îi puse degetele pe buze. Arăta de parcă voia să-i spună ceva foarte serios.

— Lasă să dureze atât cât se va putea, spuse ea încet, îşi îndepărtă apoi mâna. Ce ar face acum un logodnic?

El îi zâmbi. Părea că ea cunoaşte regulile, că jucau doar un joc şi nimic mai mult.

— Mai întâi el ar putea s-o sărute.

— Oh? spuse ea şi se lăsă cu obrazul pe scaunul de piele.

Hank îi atinse faţa cu vârful degetelor. Îi privi părul şi văzu că de la o zi la alta era mai puţin prins strâns.

— Şi la fel de bine s-ar putea să n-o sărute.

De foarte puţine ori în viaţă Amanda fusese tachinată şi niciodată

de un bărbat într-un joc sexual.

— Tu strigă ea şi se năpusti cu pumnii asupra lui. Hank îşi ridică braţele pentru a se apăra, în timp ce pachetele din braţele Amandei căzură pe jos. Ea nu încetă să-l lovească în timp ce el venea în contact cu părţile cele mai plăcute ale corpului ei.

— Mă predau, strigă el. Te sărut.

— Ba nu, pentru că nu-ţi voi da voie, spuse Amanda arogant şi se dădu jos din maşină.

Hank sări din maşină, o prinse şi o strânse în braţe.

— Mă refuzi, fetiţo? o întrebă el imitându-l în glumă pe eroul negativ din filmul pe care-l văzuseră împreună. Sau eşti a mea sau îţi arunc bătrâna mamă afară în zăpadă.

— Dar, domnule, spuse ea ferindu-şi capul, afară sunt patruzeci de grade.

— Atunci în deşert. Fără apă. Acum, fetiţo, eşti a mea?

Amanda se răsuci şi-i împinse, apoi începu să fugă.

— Niciodată, strigă ea.

Hank o prinse din câţiva paşi şi o cuprinse în braţe pe la spate, în timp ce ea încerca să-i scape din strânsoare.

— Te vreau cu totul, buzele tale, ochii tăi, sânii tăi. Vreau să te sărut şi să te mângâi, să fac dragoste cu tine cât e noaptea de lungă.

Amanda nu se mai zbătu şi se întoarse cu faţa spre el.

— La dracu' cu eroul, te vreau pe tine, ticălosul. Îl sărută adânc, lipindu-şi corpul de al lui, simţindu-i bărbăţia întărindu-se la contactul cu corpul ei.

— Amanda, spuse el ţinând-o strâns şi începând să meargă cu ea în braţe. Piciorul lui alunecă printre ale ei. Inima ei începu să bată nebuneşte şi nu-şi dorea nimic altceva decât să dispară în întuneric cu el.

— Încerci să te sustragi obligaţiei de a mă hrăni? spuse ea în cele din urmă. El se depărta puţin şi o privi.

— Ai fost înfometată din prima zi când te-am cunoscut, spuse zâmbindu-i. Nu numai după mâncare.

— Aşa-ţi place ţie să crezi, spuse ea arogantă şi-l împinse la o parte. Cred că arăt groaznic.

Adu-mi geanta şi du-mă înăuntru ca să mă pot aranja.

El se supuse rugăminţii ei de parcă eră lucrul cel mai normal din lume şi Amanda zâmbi.

Ce minunat era să tachinezi, să râzi şi să-i comanzi unui bărbat! Când el se întoarse îşi netezi rochia şi intrară înăuntru. A fost prima masă pe care au luat-o împreună fără să se certe. La lumina luminărilor el părea bărbatul pe care-l iubea. La început Amanda se întrebă despre ce vor vorbi, dar părea că au o mie de lucruri să-şi spună. Voia să afle atât de multe despre el: unde crescuse, cum

ajunsese să predea economia, unde învăţase matematica, cum era familia lui, ce făcea când nu se ocupa de soarta lucrătorilor sezonieri?

— Participi la curse automobilistice? întrebă ea când ajunseră la desert. Şi câştigi?

— Aproape la fel de des şi pierd.

— Crezi că aş putea veni să te văd câştigând sau pierzând? întrebă ea şi-şi aminti că în curând el va pleca şi *ea* va rămâne aici. Îşi coborî privirea în farfurie.

— Poate vei veni împreună cu Taylor să priviţi cursele, spuse Hank. Voise să spună acest lucru ca pe un lucru normal, dar vocea îi sunase tristă. Cred că ar fi bine să te duc acasă.

Ea îşi ridică privirea.

— Dar mi-ai promis că mă înveţi să dansez. Îţi aminteşti ce mi-ai spus în legătură cu Casa Albă? De aceea mi-ai cumpărat rochia.

El ar fi voit s-o ducă acasă, să pună puţină distanţă între ei, dar în acelaşi timp nu suporta să se despartă de ea.

— Bine. Să mergem să dansăm, dar te previn, nu mă provoca prea tare.

— Ce vei face?

— Voi face orice îmi vei cere, spuse el mai serios chiar decât intenţiona.

Plăti şi plecară din restaurant.

Cincisprezece

Amanda se întinse în pat, apoi se băgă sub pătura uşoară şi închise ochii din nou. Nu voia să se trezească vreodată, nu voia să dea ochii cu lumina zilei cu alţi oameni. Voia să stea în pat toată ziua şi să se gândească la noaptea trecută.

După cină doctorul Montgomery o dusese la dans. Căutară prin zonă şi singurul loc unde se dansa era pe un şlep plutitor de pe Glass River în apropiere de Terrill City.

Şlepul plecase deja şi nu se mai întorcea până la ora 1:00 A.M.

— Îl ajungem din urmă, spusese Hank şi amândoi porniră într-o goană nebună prin întuneric, pe străduţe lăturalnice până ce ajunseră la râu. Acolo el închinase o barcă cu vâsle şi începuse să vâslească spre şlep. Vâslea ca un demon. „Am crescut în Maine, îţi aminteşti?" îi spusese el.

Când fuseseră aproape de şlep oamenii care dansau se opriră şi veniră să-i privească şi să-i încurajeze pe măsură ce se apropiau. Multe mâini s-au întins pentru a-i ajuta să urce şi pentru a lega barca închiriată de şlep.

— Doamna a dorit să danseze. Ce puteam face? Le explicase Hank, făcându-i pe toţi să izbucnească în râs.

Au fost centrul atenţiei toată seara şi Hank avusese dreptate… Amanda nu a avut nicio problemă în a învăţa paşii de dans. Spre sfârşitul serii dansa la fel de bine vals, polcă, dansuri scoţiene şi tango. Amanda nu se distrase atât de bine niciodată.

În sfârşit nu mai era diferită de ceilalţi oameni. Bărbaţii o plăceau pentru că era drăguţă şi plină de viaţă, iar femeile o plăceau pentru veselia ei.

Mâncară stridii şi băură şampanie. Dansară până ce şlepul se întoarse înapoi la bază şi formaţia îşi strânse instrumentele şi plecă. Se cunoşteau deja fiecare pe nume şi-şi făcură cu mâna luându-şi la revedere.

Hank o ajută să coboare în barca cu vâsle şi vâsli până la locul de unde închiriase barca.

— Obosită? o întrebă el.

Mâna ei se plimba prin apă,

— Mă simt minunat. N-aveam nici cea mai mică idee că aşa se distrează ceilalţi oameni.

— În loc să rezolve probleme de matematică duminica dimineaţa?

— Mă întreb câte limbi străine cunosc femeile acelea.

— *Touché,* spuse Hank râzând. Mă dovedesc a fi un bun profesor? Voiai să cunoşti cum trăiesc ceilalţi oameni.

Ea îl privi în lumina lunii. Părea să arate din ce în ce mai bine, cu

fiecare oră care trecea. Ce noapte de vis fusese!

— Eşti cel mai bun profesor din lume, răspunse ea încet.

Hank conduse maşina foarte încet pe drumul spre fermă, de parcă nu voia să se despartă de ea, apoi opri la capătul aleii principale. Niciodată doi oameni n-au mers mai încet când s-au întors acasă!

— Cred că ar fi mai bine să intru, spuse Amanda. Nu-l atinse, dar îşi dorea ca el s-o ia în braţe: Dacă am fi fost logodiţi, poate că un… începu ea.

— Dacă te ating, Amanda, în treizeci de secunde vom fi dezbrăcaţi şi ne vom tăvăli pe pajiştea mamei tale. Du-te în casă şi eu mă voi întoarce în camera mea de hotel. Ne vedem mâine la Cartierul general şi seara te voi duce la carnaval.

Ea se apropie de el.

— Hank, şopti ea.

El aproape că sări de lângă ea.

— Hai, Amanda, pleacă odată din faţa mea.

Fără să vrea acest lucru, ea se întoarse şi porni cu paşi şovăielnici spre casa întunecată şi liniştită. Odată ajunsă în camera ei, îşi puse cămaşa de noapte, se băgă în patul gol şi-şi dori ca el să fie cu ea. În timp ce adormea nu realiză că trecuseră ore de când nu se mai gândise la Taylor.

Acum, când se trezise, ar fi vrut să stea în pat şi să-şi amintească fiecare clipă a serii trecute. Dar nu avu cum. După un scurt ciocănit în uşă, doamna Gunston năvăli în camera Amandei. Faţa îi era plină de furie, dar în dimineaţa asta Amanda se simţea prea bine ca să-i pese.

— Două după miezul nopţii, spuse doamna Gunston. Ai lipsit până la ora două după miezul nopţii şi doar nu-ţi închipui că sunt singura care te-a auzit venind acasă la ora asta. Este ruşinos! Mă îndoiesc că domnul Taylor te va mai vrea după asta.

— Crezi că nu? întrebă languroasă Amanda.

— Uită-te la tine, în ce hal arăţi. Leneveşti în pat până la mijlocul zilei, cu părul despletit. Ştiu ce se întâmpla. Nu sunt oarbă. E vorba de acel doctor Montgomery. Eşti ca toate, femeile din oraşul ăsta, alergi după un chip frumos. Toată lumea din oraş ştie că s-a întâlnit cu una din fetele Eiler. Pentru bărbaţi de genul lui, femeile nu sunt decât nişte trofee pe care trebuie să le câştige. Şi ce-a primit de la tine domnişoară? A primit ce-a voit? El ti-a cumpărat rochia aia? l-ai dat ce voia, ca preţ pentru rochie? Ai…

— Eşti concediată, doamnă Gunston, spuse Amanda fără măcar să-şi ridice tonul.

— Nu mă poţi concedia. Lucrez pentru domnul Driscoll.

— Cine lucrează pentru tatăl meu, lucrează automat pentru mine. Îţi repet, eşti concediată. Îi voi spune lui Taylor să-ţi plătească pe câteva săptămâni în avans, dar vei pleca chiar din seara asta.

— Dar nu poţi… spuse doamna Gunston, însă vocea îi scăzuse în intensitate. Se răsuci pe călcâie şi ieşi din camera.

— Bravo!

Amanda îşi ridică privirea şi o văzu pe mama ei stând în uşă şi zâmbind cu gura până la urechi.

— N-ai să întârzii, draga mea? spuse Grace şi închise uşa iar Amanda putu s-o audă fluierând veselă prin hol.

Amanda se dădu jos din pat şi se grăbi să se îmbrace. Nu voia să piardă nici un minut de la serviciu. Presupuse că ar fi trebuit să fie îngrijorată de faptul că o concediase pe doamna Gunston, de reacţia tatălui ei şi a lui Taylor, dar în clipa de faţă era mulţumită că i-a dat papucii tiranei.

Coborî în goană scările şi se grăbi spre sufragerie. Dansul din seara trecută îi făcuse o poftă de mâncare cumplită. Se opri brusc văzându-l pe Taylor stând în capul mesei cu un ziar în faţă. Părea că nu-l mai văzuse de ani de zile, dar în clipa în care dădu ochii cu el deveni din nou Amanda-elevă. Spatele ei păru să-şi amintească de bara de oţel pe care el o pusese să o poarte şi brusc se îndreptă.

— Bună dimineaţa, spuse ea cu voce rece, lipsită de cel mai mic entuziasm.

Taylor puse ziarul jos şi o privi. Servitoarea apăru cu un ou moale şi o felie de pâine prăjită. Taylor îi făcu semn cu mâna.

— Adu-i te rog domnişoarei Caulden şuncă şi jumări de ouă, biscuiţi cu unt şi miere. Vrei ceai sau cafea? o întrebă el pe Amanda.

— Ce… ceai, reuşi ea să spună.

Când servitoarea plecă el o privi din nou.

— Cred că trebuie să stăm de vorbă.

Fără să ştie exact de ce, Amanda simţi o ameninţare în glasul lui. Voia să evite ceea ce avea el să-i spună.

— Trebuie să plec la Cartierul general. Oamenii vor sosi şi trebuie să stau de vorbă cu ei. După calculele noastre sunt aproximativ şaisprezece limbi diferite. Nu le vorbesc pe toate, dar uneori găsesc pe câte cineva care vorbeşte una din limbile cunoscute de mine şi putem astfel explica oamenilor ce este un sindicat. Uneori e chiar amuzant. E nevoie de cinci dintre noi ca să ne descurcăm cu câte unul care vorbeşte cine ştie ce dialect chinezesc. E foarte interesant şi e nevoie de mine…

Taylor îşi puse mâna peste mâinile ei.

— Te iubesc, Amanda.

— Oh, spuse ea. Oh.

Îşi îndepărtă mâna când servitroarea veni şi aşeză în faţa ei farfuria plină cu mâncare.

Amanda începu să mănânce, dar gustul mâncării o făcu să se gândească la doctorul Montgomery. De obicei, când mânca bunătăţi,

era cu el. Mâncarea uscată şi lipsită de gust o mânca când era cu Taylor.

Taylor începu din nou să vorbească după ce rămaseră singuri.

— Nu cred că m-am descurcat prea bine în transformarea din profesor în logodnicul tău. Sunt unele lucruri pe care le fac mai greu şi unul din ele este acela de a-mi exprima sentimentele.

Ea putea vedea clar, cât îi era de greu şi o parte din ea ar fi vrut să-i spună, că nu-i nevoie să-şi exprime sentimentele, îşi dorea să poată pleca cât mai repede la serviciu.

Îşi dorea din suflet să meargă diseară la carnaval. Oh, Doamne, se rugă ea, nu lăsa să mă împiedice ceva să merg la carnaval!

— Am stat treaz toată noaptea, spuse el. Te-am auzit când ai venit.

Cine nu m-a auzit? se întrebă ea.

— Nu vreau să ştiu şi nu vreau să mi se spună ce te-a putut face să întârzii până la ora aceea, dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc că parţial e din vina mea. Nu ştiu dacă ai realizat că motivul pentru care te-am ţinut sub o disciplină atât de severă a fost, că mi-era teamă să nu te pierd. Ştiu că tu consideri că motivul pentru care te-am cerut în căsătorie este ferma şi trebuie să-ţi mărturisesc că siguranţa materială e foarte importantă pentru mine. Dar vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc.

O privi şi Amanda văzu că ochii lui întunecaţi de care se temuse întotdeauna erau plini de durere.

— Mi-ai redăruit încrederea în femei, Amanda. Mama mea… Se opri şi-şi întoarse capul.

Ochii ei se măriră. Amanda nu ştia nimic despre familia lui.

— Mama ta? întrebă ea încet.

El privi din nou şi ei i se păru că vede lacrimi în ochii lui. Îşi puse mâna peste mâna lui.

— Mama mea m-a trădat şi atunci am crezut că toate femeile sunt ca ea, dar tu nu eşti aşa, Amanda. Eşti bună şi drăguţă şi eu… eu m-am purtat îngrozitor cu tine.

— Nu, nu-i adevărat, protestă ea strângându-i mâna. M-ai învăţat atâtea. Sunt probabil femeia cea mai educată din America.

El îi zâmbi recunoscător.

— Atunci nu mă urăşti?

— Să te urăsc? Sigur că nu. Suntem logodiţi şi trebuie să ne căsătorim, ai uitat?

Voi să-i arate inelul, dar realiză că-l uitase din nou.

El zâmbi fericit.

— Amanda, voi fi sincer cu tine. Nu prea mă pricep să fac curte unei femei, dar mă voi strădui. De azi înainte nu mai eşti eleva mea şi eu nu-ţi mai sunt profesor. S-a terminat cu programele, s-a terminat cu lecţiile. Vom face exact ce fac celelalte cupluri logodite.

Amanda, vreau să fim fericiţi.

Atunci de ce eu nu sunt fericită? se gândi Amanda. De ce îmi vine să fug în camera mea şi să plâng cam pentru următorii patru ani?

— Su… sună minunat, spuse ea.

— Nu pari foarte fericită, spuse el tachinând-o. Poate ai nevoie de nişte dovezi. Se răsuci în scaun şi o bătu pe genunchi. Vino la mine în braţe.

Singurul cuvânt care putea descrie ceea ce simţi Amanda fu oroarea.

— Nu arăta atât de şocată, Amanda. E un lucru foarte normal pentru nişte oameni logodiţi.

Ţeapănă, ea se ridică şi el o cuprinse cu braţele şi o trase pe genunchii lui.

— Nu-i aşa că te simţi minunat? Amanda, eşti într-adevăr foarte frumoasă. Mâinile lui se plimbară pe braţul ei şi încercă s-o tragă înspre el şi s-o sărute.

Prin mintea Amandei începură să se deruleze o mulţime de imagini: stătea pe genunchii lui Hank în camera de serviciu.

— „Cred că acum l-aş săruta”, spusese ea.

— „Nu”, răspunsese Hank. „începi prin a fi mai subtilă. Sărută-mă pe gât, descheie-mi cămaşa, bagă-ţi mâinile în părul meu”.

Taylor o sărută, dar acel sărut n-avu darul s-o liniştească. El se trase deoparte părând amuzat.

— Văd că ne va lua timp până să ne obişnuim. Amanda, ştiu că ai prefera să fii acum în camera ta învăţând, dar mai există şi alte lucruri în viaţă, în afară de cărţi. După ce ne vom căsători vor fi o serie de obligaţii de care o soţie trebuie să se achite faţă de soţul ei.

Nu obligaţii, de fapt, sper că îţi va face plăcere ceea ce se întâmplă între o femeie şi un bărbat.

Amanda rămase ţeapănă la el în braţe şi-şi aminti cuvintele lui Hank: „Gustă-mă”.

— Cred că voi putea învăţa, spuse ea.

— Atunci, relaxează-te, Amanda, spuse el cu tonul lui Taylor, profesorul.

Acţionând din reflexul dobândit în atâţia ani de supunere, ea se lăsă pe el şi-şi sprijini capul de umărul lui. El o strânse la piept părând a fi foarte mulţumit, în timp ce Amandei îi trecu prin cap absurda idee că nu se potrivesc împreună. Se gândi că poate e prea grea pentru corpul lui firav şi deşi el îi spusese să se relaxeze ea îşi dădea seama că ar fi fost foarte jenat dacă ea ar fi început să-l mângiie, să-şi plimbe limba pe urechea lui. Nu se putea abţine să nu se gândească la Hank: el părea că o ridică în braţe ca pe un fulg, de fiecare dată când o lua din maşină şi nimic nu-l jena.

— Vrei să-mi dai ocazia să-ţi fiu iubit în loc de tutore? o întrebă

Taylor.,

— Bineînţeles, spuse Amanda. Dacă ne vom căsători…

— Dacă!

— Când ne vom căsători, vom fi iubiţi.

Taylor chicoti.

— Micuţa mea floare timidă! Te voi iniţia în dragoste. Nu vreau să fac pe grozavul, dar am ceva experienţă.

Eu, de asemenea, voi ea să spună, dar era convinsă că n-ar fi bine.

El o îndepărtă puţin ca să o poată privi.

— Vom începe din seara asta. Vin să te iau de la Cartierul general… trebuie să văd unde lucrezi… şi vom merge împreună la carnaval, în Terrill City.

— La carnaval? întrebă ea îngrozită. Dar…

— E ceva rău în legătură cu carnavalul? Poate ai prefera să mergem în altă parte. La dans, poate? La un film? Putem să ne plimbăm doar la lumina lunii. Ţi-ar plăcea un picnic la lumina lunii? Ar fi frumos. Putem lua prăjitură cu ciocolată. Ştiu cât de mult iubeşti ciocolata.

Amanda nu mai putea suporta. Se sculă din braţele lui.

— La carnaval ar fi minunat. Acum chiar că trebuie să plec la… ezită puţin, la serviciul meu. Ne vedem diseară.

— Nu-mi dai un sărut, de la revedere? întrebă el uşurat.

Ea se aplecă să-l sărute şi el îşi puse o mână pe ceafa ei şi-i dădu un sărut apăsat, cu gura deschisă, în timp ce cu cealaltă mână îi atinse sânul.

Ea se trase brusc de lângă el.

El chicoti din nou.

— Vezi, pot fi şi altceva în afară de profesor. Du-te acum. Ne vedem diseară.

Rigidă, Amanda părăsi camera. Câteva clipe mai târziu se afla în maşină în drum spre Cartierul general. Acum avea tot ce-şi dorise în viaţă: Taylor o iubea, o trata ca pe un adult şi în seara asta se va duce la carnaval împreună cu bărbatul pe care-l iubea de când era copil.

Era femeia cea mai norocoasă din lume. Atunci de ce se simţea de parcă viaţa ei se sfârşise?

De ce îi venea să se ascundă în camera ei şi să nu mai iasă niciodată de acolo?

Când ajunse la serviciu, corpul ei era foarte încordat, faţa lipsită de orice expresie şi dinţii încleştaţi. Prima persoană pe care o văzu fu Hank şi pentru o clipă ochii lui se întâlniră cu ai ei şi părură să ia foc. Ea îşi feri privirea. El veni la biroul ei şi se aplecă lângă ea.

— Ai întârziat, şopti el. Te-ai întors târziu aseară? îi simţi doar răsuflarea în ureche, dar fu de ajuns pentru a fi străbătută de fiori prin tot corpul.

— Poţi să-mi scazi orele din salariu, spuse ea rece, mutându-se de

partea cealaltă a biroului. Salariul pe care nu mi l-ai plătit, aş putea să adaug.

Hank veni lângă ea.

— S-a întâmplat ceva? Dacă nenorocitul ăla de Taylor ţi-a făcut ceva, îl voi…

— Taylor mi-a spus că mă iubeşte şi că mă duce diseară la carnaval, doctore Montgomery.

Trebuie să-ţi mulţumesc pentru lecţiile date. Se pare că m-au ajutat de minune. Îi întinse mâna.

Îţi voi, rămâne profund îndatorată.

El îi privi mâna întinsă.

— N-ai pentru ce, spuse la fel de rece. Dacă mai ai nevoie de… ajutor… o măsură din cap până în picioare cu o privire neruşinată… Dă-mi de ştire. Îşi scoase portofelul din buzunarul interior al hainei şi extrase două hârtii de cinci dolari pe care i le trânti pe birou. Pentru serviciile prestate, spuse el. Acum, ai de gând să lucrezi sau bogata domnişoară Caulden are treburi mult mai importante de făcut?

— Pot face mai multă treabă într-o zi, decât faci tu într-o săptămână, spuse ea şi-şi dori ca el să plece odată din faţa ei, pentru a nu-i mai aminti de sărutările lor, de felul cum dansaseră sau cum făcuseră dragoste împreună.

— Vom mai vedea. Se răsuci şi merse la biroul lui.

Bineînţeles că toată lumea din jur auzi. Joe privi spre Reva şi clătină din cap de parcă ar fi vrut să spună: „S-au certat zdravăn!” Reva privi în gol şi zâmbi, dar zâmbetul nu ţinu mult.

O îndepărtase pe Amanda de Hank, dar nu-l plăcea să şi-l închipuie pe drăguţul domn Driscoll împreună cu Amanda. Faptul că Amanda îi avea pe amândoi o înfuria pe Reva.

Hank ştia că se purtase copilăreşte dar nu-şi putea înfrâna furia împotriva Amandei.

Ea îi spusese întotdeauna doar adevărul, acela că-l iubea pe Taylor. Voise să înveţe despre sex pentru a-şi putea ademeni logodnicul. Numai că, pe undeva, el nu crezuse niciodată asta cu adevărat. Nu crezuse că ea vrea cu adevărat să se căsătorească cu ticălosul ăla lipsit de sentimente. Hank începu să trântească hârtiile pe birou şi să ţipe la toată lumea până ce Reva îl privi încruntată.

— Ce vrei de fapt? îl întrebă ea. Vrei să te căsătoreşti tu cu Amanda? Dacă-i aşa, de ce nu te duci s-o ceri şi să încetezi să ne mai faci viaţa la toţi imposibilă?

— Nu. Nu vreau să mă căsătoresc cu ea, i-o trânti el. E îndrăgostită de peştele ăla rece şi pe lângă asta e o mică… îngâmfată. Nu aceasta fusese cea care dansase cu el noaptea trecută.

Nu fusese o îngâmfată cea care îi stătuse pe genunchi în camera de serviciu. Şi nu aceasta fusese femeia care-l implorase să facă dragoste

cu ea… N-ai nici o treabă de făcut? ţipă Hank la Reva.

Când ea-i întoarse spatele el o apucă de braţ: Vii cu mine diseară la carnaval?

Reva îşi dădu ochii peste cap.

— Amanda se duce la carnaval cu logodnicul ei, aşa că, tu vei apărea din întâmplare, însoţit de o altă femeie, aşa-i?

— Vrei să vii sau nu?

— De ce nu? spuse ea dezgustată. Nu poate să fie mai rău decât cealaltă întâlnire cu tine, Hank. Cand vei pleca, oraşul ăsta se va îmbolnăvi şi va muri de plictiseală.

Amanda era mulţumită de toate treburile dificile pe care doctorul Montgomery i le dădu şi ştia că unele din ele erau inventate, dar cel puţin o ţineau ocupată şi nu o lăsau să se gândească. Merse singură la masă şi pentru prima dată de când îl cunoscuse pe Hank nu-i fu foame deloc.

Când se întoarse, doi bărbaţi se luaseră la bătaie pentru o tânără drăguţă şi unul înfipsese cuţitul în celălalt. Urmă o oră de haos până când veniră doctorul şi şeriful. Şeriful voi să-l bage pe Hank la închisoare.

— El a produs toată nebunia asta şi va trebui să plătească, spuse şeriful întinzând mâna după braţul lui Hank.

— Numai dacă ai vreo dovadă… începu Hank.

Amanda păşi între cei doi. Şeriful era un bărbat scund, cu un gât gros din care cauză fusese poreclit „Buldogul” de când era copil. Amanda îl văzuse vorbind cu tatăl ei.

— Doctorul Montgomery nu are nicio legătură cu bătaia, spuse ea.

Şeriful Ramsey o privi cu respect pentru că tatăl ei îl plătise în secret pentru a-i asigura o „extra” protecţie.

— Domnişoară Caulden, nu ştiu ce căutaţi aici, dar omul acesta este o ameninţare pentru liniştea comunităţii noastre. Vrea să înceapă un război între culegători şi fermieri. Am auzit că a adus arme şi există dovezi că i-a înarmat cu cuţite pe culegători.

Amanda fu la început puţin zăpăcită auzind aceasta, dar apoi continuă:

— Nimeni nu le-a dat arme sau cuţite şi vă asigur că tot ce facem aici e să le spunem oamenilor că au dreptul de a se înscrie într-un sindicat.

— Domnişoară Caulden, scuzaţi-mă că vă contrazic, dar tot ce vor aceşti oameni este vărsare de sânge. Privi spre Hank şi arătă cu degetul. Şi al tău va fi primul sânge care va curge.

Privi din nou spre Amanda: Vă sfătuiesc să plecaţi de aici înainte de a se întâmpla ceva îngrozitor.

Mă duc chiar acum să vorbesc cu tatăl dumneavoastră. Sunt sigur că nu ştie în ce v-aţi băgat.

Se întoarse şi se îndreptă spre ieşire, iar două din ajutoarele lui îl cărară pe bărbatul înjunghiat.

Amanda se întoarse spre Hank.

— Ce-a vrut să spună prin vărsare de sânge?

— Unii cred că singura cale de a organiza un sindicat este violenţa. Cred că nimeni nu ascultă problemele altora dacă nu îi se atrage atenţia şi cea mai bună metodă este să curgă puţin sânge.

O privea intens în timp ce ea analiza cele spuse de el. Va alerga probabil înapoi la cărţile ei şi la lumea unde se afla în siguranţă, se gândi el;

— Dar dacă le explicăm acestor oameni ce este un sindicat, putem organiza unul fără violenţă.

— Să formezi un sindicat nu e greu. Când sindicaliştii prezintă proprietarilor de pământuri revendicările lor, atunci începe supărarea. Cum să-i faci pe fermieri să nu râdă în faţa unei petiţii?

— Prin grevă, spuse Amanda.

Hank râse.

— Să facă grevă şi să aştepte ca servitorii să le aducă mâncarea pe tavă în timpul acesta?

Amanda văzu că Reva şi Joe zâmbeau şi ei; de asemenea şi o familie care înţelegea limba engleză. Din nou se simţi ca una care nu aparţinea acelui loc. Începuse să creadă că face parte dintre ei că poate ajuta la ceva, dar ei nu o consideraseră niciodată una de-a lor. O consideraseră mereu bogata domnişoară Caulden care nu-i în stare să înţeleagă că nu toată lumea are servitori şi bugete nelimitate.

— Poate că ar fi trebuit să-şi economisească ceva bani, spuse ea cu răceală. N-au decât să creadă ce vor vrea, se gândi ea. Poate că îşi cheltuiesc banii pe băutură sau pe filme. Poate că ar trebui să le traduc povestea greierului şi a furnicii. Dădu jos un fir de praf imaginar de pe rochia de mătase. N-am putea ruga una din femeile astea să facă puţină curăţenie?

Se aşeză la birou şi cu spatele spre ceilalţi.

Nimeni nu spuse nimic şi Amanda oscila între furie şi lacrimi. Toţi se credeau atât de deştepţi, dar o judecau pe ea numai după circumstanţele naşterii ei, nu după ceea ce se vedea clar că este ea.

Hank era derutat de ieşirea ei. O luase peste picior pentru că nu-i plăcuse felul în care ea intervenise între el şi şerif. Îi amintise că ea era fiica duşmanului. Dar cuvintele ei fură foarte neaşteptate pentru el. Lucrase din greu toate zilele astea şi nu arătase nici o clipă că ar fi fost dezgustată de lucrători.

La ora şase fix, Taylor Driscoll îşi făcu apariţia şi Hank simţi o ură oarbă faţă de acest bărbat. Iar când Taylor o privi pe Amanda cu nişte ochi iubitori, plini de dorinţă,

Hank rupse un creion în două.

— Eşti gata? o întrebă Taylor încet.

Amanda îşi strânse lucrurile şi plecă fără să-şi ia rămas-bun de la ceilalţi. Nu scoase nici un cuvânt până când ea şi Taylor se aşezară pe bancheta din spate a limuzinei.

— Deci, aici lucrezi? o întrebă Taylor. Nu era obişnuit să facă conversaţie. În ultimii ani vorbise cu Harker despre fermă şi cu Amanda despre lecţiile ei.

— Aici este locul unde lucrez, dar nu şi locul căruia îi aparţin, spuse ea cu amărăciune.

Taylor zâmbi. În noua lui postură, aceea de a nu-i mai fi profesor, nu avea de gând să-i spună ce gândea despre casa aceea murdară, plină de oameni la fel de murdari. Se întinse şi-i luă mâna.

— Nu, draga mea, sigur că nu aparţii acestui loc. Locul tău e lângă mine şi lângă oameni de nivelul tău.

Amanda îl privi şi se întrebă dacă ea era la fel ca el. N-avea nici un chef să meargă la carnaval, dar nu voia să meargă nici acasă. Poate că locul ei era lângă Taylor! Bineînţeles că era lângă Taylor!

Carnavalul era zgomotos şi murdar. Mirosea urât. Totul lucea. Totul era ţipător… şi Amandei îi plăcu imediat. Era ceea ce-i trebuia pentru a uita de oamenii care o considerau o fetiţă bogată şi răsfăţată.

Imediat ce se dădu jos din limuzină, Taylor dori să se urce înapoi şi să plece. Locul era la fel de hidos precum îşi amintea. Deasupra capului lui atârna o reclamă luminoasă.

Prinţesa Fatima, o beduină înfocată din oraşul legendar Nineveh va dansa dansul mistic numit Anaconda, *exact cum l-a dansat Hypatia în Sfânta Scriptură.*

Lângă reclamă era o femeie uriaşă confecţionată din pânză, cu un şarpe încolăcit în jurul ei. Pentru asta fusese el la facultate? Fusese la facultate ca să scape.

— Amanda, putem pleca din locul ăsta dacă te deranjează.

Amanda privea cu ochi mari tot ce era în jurul ei: jonglerii, diversele aparate la care doritorii îşi încercau aptitudinile fizice, vânzătorii care nu mai conteneau să facă reclamă produselor de pe tarabă. Toţi păreau să strige în acelaşi timp.

— Nu, e minunat, nu-i aşa? îl luă de mână. Oh, Taylor, îţi mulţumesc atât de mult că m-ai adus aici. Ce facem mai întâi? Ţi-e foame? Ce spui de nişte floricele de porumb?

Mâncam când eram copil. Ce crezi că e un *corn dog?* Vrei să încercăm să aflăm?

— Oh, da, sigur, hai să vedem, spuse Taylor, gândindu-se că precis i se va face rău.

Oare toţi bărbaţii treceau prin asta de dragul femeii iubite? Dacă

era aşa, e o minune că unii se căsătoresc până la urmă.

O oră mai târziu Taylor era convins că i se va face rău. Mâncase floricele, alune, ceva îngrozitor care se chema *corn dog* şi având sentimentul că-şi făcuse datoria refuzase politicos o bomboană din caramel învelită în ciocolată pe care Amanda i-o oferi. Fusese chiar destul de calm când o femeie grasă şi murdară care pretindea a fi ghicitoare privise în palma Amandei şi spusese:

— Vei dansa ca o regină şi vei avea un fiu care va deveni rege.

Acum Amanda privea cu jind spre o tarabă unde un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă purpurie din satin îl invita pe Taylor să-şi încerce aptitudinile în a arunca cu o minge în nişte sticle de lapte. Iar premiul câştigat dacă nimereai ţinta era o păpuşă urâtă, îmbrăcată în nişte pene de un roz ţipător.

— Amanda, ce s-ar întâmpla dacă o persoană ar câştiga?

— E doar de amuzament, spuse ea,

— Haideţi, domnule, îi strigă tânărul. Trei încercări pentru un bănuţ. Nu merită o doamnă aşa frumoasă să daţi pentru ea un amărât de bănuţ? O privi pe Amanda din cap până în picioare.

Eu aş plăti un bănuţ ca s-o câştig pe ea.

Amanda îl privi pe Taylor cu ochi rugători şi în timp ce el căuta un motiv potrivit pentru care să nu participe la jocul ăsta prostesc fură daţi la o parte de o altă pereche care parcă nici nu-i văzuse. Buna dispoziţie a Amandei dispăru când îl văzu pe doctorul Montgomery împreună cu Reva oprindu-se în faţa lor. Îl văzu pe Hank ochind cu prima minge toate sticlele?

— Plecăm? îi spuse ea lui Taylor.

Hank se întoarse făcând pe miratul.

— Ia te uită, domnişoara Caulden. Ce plăcere să ne întâlnim aici. Driscoll, spuse el salutându-l cu capul pe Taylor.

— Mai aruncaţi o dată, domnule? îl întrebă tânărul, neslăbind-o pe Amanda din ochi.

Hank ochi a doua oară şi nimeni iar toate sticlele, apoi se întoarse spre Taylor.

— Nu te-au învăţat să ţinteşti unde ai făcut şcoala?

— Cred că ar trebui să plecăm, îi repetă Amanda lui Taylor, dar el nu se mişcă.

Hank dădu jos un al treilea set de sticle.

— Alegeţi, domnişoară, spuse tânărul spre Reva, arătându-i păpuşile care atârnau.

Faţa Revei se lumină în timp ce alese o păpuşă îmbrăcată cu pene roz. Nişte instincte primare îl făcură pe Taylor să înţeleagă că nu premiul propriu-zis îi făcea pe bărbaţi să participe la jocul ăsta, ci dorinţa de a-şi etala aptitudinile în faţa femeii care-i însoţea. De fapt acea femeie era adevăratul premiu al jocului.

În anii petrecuţi la ferma Caulden îşi uitase trecutul, toţi anii în care se târâse prin şcoală.

Una din slujbele pe care le avusese pentru a se întreţine fusese ceva asemănător acesteia.

Lucrase tot într-un bâlci unde în fiecare seară ţinea locul celor care nu-şi puteau face numărul. Trecuse astfel succesiv pe la toate probele de aptitudini.

Căută în buzunar şi scoase un bănuţ.

— Taylor, spuse Amanda, nu trebuie să participi la aşa ceva. N-am nici cea mai mică dorinţă să am una din acele… acele…

— Păpuşi de prost gust, completă Hank. Ţi-e teamă că va pierde şi te vei simţi jenată? o întrebă el încet.

— N-a pierdut încă nimic în favoarea ta, îi răspunse ea.

Dar de fapt nu dorea ca Taylor să se facă de râs. Taylor cunoştea că şmecheria consta în faptul că sticlele de pe rândul de jos erau cele mai grele. Pe vremea când lucrase la târg fusese nevoit să demonstreze că sticlele pot fi date jos.

Doborî toate cele trei seturi de sticle cu uşurinţă şi Amanda, cu un strigăt de triumf adresat lui Hank îşi alese o păpuşă.

— Încercăm şi la ochitul cu arma? întrebă Taylor. Sau te pricepi numai la ceea ce implică forţa brută, nu şi cunoştinţe dobândite?

— Pune-mă la încercare, răspunse Hank.

— Nu sunt sigură… începu Amanda, dar cei doi bărbaţi o porniră înaintea femeilor.

Amanda îi aruncă un zâmbet slab Revei şi privi spre păpuşă. E drăguţă, nu-i aşa?

— Ce anume? Prostia lor sau păpuşa?

— Cu siguranţă că păpuşa, răspunse Amanda.

Bărbaţii merseră de la o tarabă la alta. Hank trebui să lucreze mai mult pentru a afla de fiecare dată care era şmecheria care stătea la baza câştigului, dar lua totul atât de în serios de parcă era vorba de propria-i viaţă. Taylor câştiga acolo unde era nevoie de foarte multe cunoştinţe teoretice, dar Hank îl bătu acolo unde se cerea multă forţă. Făcu clopoţelul să sune şi trânti în braţele Revei un animal uriaş de pluş. Apoi mai participă încă o dată şi-i câştiga unul şi Amandei, dar ea nu vru să-l primească.

Pe la ora nouă braţele celor două femei erau încărcate cu păpuşi, animale de pluş, farfurii, cupe, castroane şi pachete surpriză. Cei doi bărbaţi mergeau în faţa lor ca lei la vânătoare.

După ce epuizară fiecare joc se întoarseră şi priviră unul la altul.

— Putem să ducem aceste lucruri la maşină? întrebă Amanda. Şi dacă n-ai nimic împotrivă Taylor, aş vrea să merg acasă. Simt că mă încearcă o durere groaznică de cap.

Reva stătea şi privea de la un bărbat la celălalt. Nu credea că

Amanda pricepea ce se întâmplă, dar ea pricepea. Era sigură că Taylor câştigase premiile pentru ea… nu pentru Amanda.

Văzuse felul în care Taylor o privise de fiecare dată când câştigase câte un trofeu. Aruncase obiectul în braţele Amandei, dar privise de fiecare dată în direcţia Revei. Cred că s-ar putea să fiu îndrăgostită de el, se gândi Reva cu groază. Era total nepotrivit pentru ea… nu avea un ban…şi-şi închipuia că el nu s-ar căsători vreodată cu o femeie de teapa ei, dar în clipa de faţă voia să plece de la carnaval şi să fie împreună cu el. Nu face asta, îşi spuse ea. Are nevoie de bani la fel de mult ca şi tine şi îşi va vinde şi sufletul pentru a se căsători cu Amanda şi a pune mâna pe ferma Caulden. Dar înainte de a se căsători cu Amanda îl putea avea ea.

Reva se strâmbă de parcă ceva o durea foarte tare şi scăpă jos aproape toate premiile din braţe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Amanda, încercând să-şi elibereze un braţ pentru a o ajuta.

Dintr-un pas, Taylor fu lângă ea, petrecându-şi braţul în jurul ei.

— Nu-i decât o durere de stomac. Cred că ar trebui să mă duc acasă.

— Hai să mergem atunci, spuse Hank în silă.

Reva gemu şi-şi apăsă stomacul cu mâinile.

— Mersul cu maşina aia mică a ta! Sper că nu-mi va fi mai rău. Privi spre Taylor şi văzu cum ochii i se luminează.

— O duc eu acasă, spuse Taylor. Se poate întinde pe bancheta din spate.

— Dar nu vreau să stric cheful tuturor. Ochii ei se întâlniră cu ai lui Taylor şi crezu că înţelesese mesajul.

Taylor se îndrepta şi-i spuse Amandei cu tonul de profesor:

— Amanda, o voi conduce pe domnişoara Eiler acasă, dar nu trebuie ca tu să-ţi strici seara. Poţi să rămâi şi sunt sigur că doctorul Montgomery te va conduce acasă. Nu aşteptă ca vreunul din ei să răspundă. Haideţi, domnişoară Eiler, daţi-mi voie să vă duc eu lucrurile astea. Noapte bună, Amanda şi nu sta prea târziu. Se îndepărtă, cu Reva mergând alături de el.

Amanda îşi încleşta dinţii.

— Ar fi trebuit să-i învineţesc ambii ochi când am avut ocazia, spuse furioasă.

Hank începu să râdă.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-a furat cineva prietenul?

— Vrei te rog să mă duci acasă acum? În clipa asta?

— Ce zici de o călătorie prin tunelul dragostei?

— Aş merge mai curând printr-unul cu şerpi, spuse ea şi începu să meargă înaintea lui.

El o prinse de braţ.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Mi se pare că ni s-a dat o ocazie minunată. Reva a fugit cu prietenul tău de gheaţă, deşi ceea ce vrea de la el mă depăşeşte, şi noi doi suntem singuri.

Vrei să mergem undeva mai intim?

— Cu tine nu.

O smuci atât de tare încât două animale şi o farfurie îi zburară din braţe.

— Ce-i cu tine? Noaptea trecută ai dansat în braţele mele de parcă eram doi îndrăgostiţi. Am fost amanţi. Nu trebuie decât să te ating şi…

— Corect! ţipă ea la el. Nu valorez mai mult pentru tine decât o femeie plătită, dar când e vorba să mă aperi îţi sunt complet străină. S-ar putea să-mi cunoşti trupul, dar cu siguranţă că nu ştii nimic despre mine.

— Amanda, şopti el, am atras mulţimea. Hai să mergem într-un loc liniştit.

Ea începu să meargă şi el se luă după ea.

— În camera ta, poate?

— Ce naiba e cu tine? Ce te-a făcut atât de al dracului de furioasă pe mine? Faptul că am venit aici cu Reva? Gelozia e ceea ce te-a înfuriat atât de tare?

Amanda îşi deschise braţele şi lăsă să-i cadă toate trofeele.

— Bărbaţii! spuse ea printre dinţi. Crezi că de fiecare dată când o femeie se înfurie e din cauză că este geloasă? Nu-mi pasă dacă te întâlneşti cu Reva Eiler. Nu-mi pasă dacă te întâlneşti cu o sută de femei. Sunt furioasă de ceea ce s-a întâmplat azi după-amiază. S-ar putea să nu ştiu multe lucruri despre cum funcţionează un sindicat şi s-ar putea să fiu naivă în multe alte privinţe, dar să fiu a naibii… da, da, m-ai auzit bine… a naibii dacă te voi lăsa pe tine sau pe oricine altcineva să mă trateze ca pe o fetiţă din înalta societate, care n-are nimic în cap. N-am făcut niciodată parte din societate până când nu te-am cunoscut pe tine. Întâmplător îmi pasă de oamenii ăia pe care i-am întâlnit la Cartierul general. Mi-am înfruntat logodnicul şi familia pentru că am vrut să fiu de ajutor pentru o cauză în care am început să cred, iar tu, împreună cu ceilalţi, mă trataţi de parcă n-aş avea creier în cap. De parcă n-aş avea nici un pic de conştiinţă. Acum, doctore Montgomery ia-ţi premiile şi maşina ta iute şi ascunde-te undeva unde să nu fie văzut de prea multă lume. Eu voi merge pe jos acasă.

Se răsuci pe călcâie, aproape calcă în picioare o raţă de pluş şi plecă.

Şaisprezece

Hank reuşi s-o facă să se urce cu el în maşină. Nu fu prea uşor. El nu ştia exact de ce era ea atât de furioasă, dar părea că sentimentele îi fuseseră rănite azi la serviciu.

De două ori pe drumul spre casă încercă să vorbească cu ea, dar nu reuşi.

Poate că era nefericită pentru că realizase în sfârşit că nu-l iubea pe acel om fără sentimente, pe Driscoll. Era bine că-şi dăduse în sfârşit seama de asta, dar Hank nu vedea de ce îşi varsă furia pe el.

— Atenţie! ţipă Amanda.

Hank văzu cei doi oameni din mijlocul drumului în aceeaşi clipă cu Amanda.

Era prea târziu să mai încerce să oprească maşina, aşa că încercă să-i evite, cotind spre stânga. Ştiu imediat cine sunt cei doi bărbaţi.

— Rămâi în maşină, Amanda, spuse el încet. Indiferent ce se întâmplă, rămâi în maşină. Şi nu le spune cine eşti. Nu vreau ca numele Caulden să fie pomenit în faţa acestor oameni. Ai înţeles?

Amanda realiză că era ceva serios şi că nu era cazul să continue nişte certuri personale. Dădu din cap spre Hank.

Bărbaţii începură să alerge spre maşina lui Hank şi ajunseră în dreptul ei exact când Hank cobora.

— Bună, Doc, spuse cel înalt. Deşi părea tânăr avea părul alb şi nişte ochi de un albastru deschis ce luceau în lumina farurilor. Îl cunoşti pe Andrei, nu-i aşa?

Hank nu schiţă nici măcar un zâmbet.

— Ultimul tău tovarăş a fost ucis în San Diego, nu-i aşa? Whitey, n-avem nevoie de tine aici.

— Nu aşa se vorbeşte unui vechi prieten, spuse Whitey Graham.

— Formăm un sindicat, spuse Hank şi nu vrem vărsare de sânge.

Whitey se sprijini cu mâna de spatele maşinii şi se aplecă spre Hank.

— Violenţa este singurul mod de a-i face pe oameni să te bage în seamă şi tu ştii asta. Nu se întâmpla nimic dacă va curge puţin sânge… iar cel al Caulden-ilor va fi primul. Am auzit despre modul în care-i tratează pe culegători. Anul ăsta o să-i venim de hac ticălosului.

Hank îşi ţinu respiraţia şi speră din tot sufletul că Amanda va rămâne liniştită în maşină şi nu-i va lăsa pe aceşti doi oameni să afle cine este. Aceşti bărbaţi erau nişte fanatici, dedicaţi unei cauze şi această cauză însemna pentru ei mai mult decât viaţa sau vieţile oricui altcuiva. Voiau să arate lumii întregi ce era greşit şi hotărâseră că asta era singura cale de a atrage atenţia asupra lor. Credeau că americanii vor muşamaliza o serie de incidente dar nu vor putea trece cu vederea

vărsarea de sânge.

Whitey Graham umbla cu câte un tovarăş dintr-o parte în cealaltă a Americii şi incita diferitele grupuri de lucrători sezonieri la violenţă şi vărsare de sânge. Îi învăţa pe lucrători să se revolte, împotriva felului în care erau trataţi. Furia îi putea costa uneori viaţa, dar măcar forţau mâna fermierilor să le aprobe reformele. Iar Whitey considera că această soluţie merita orice preţ.

— Caulden îl joacă pe degete, pe şeriful de aici, spuse Hank. E un bărbat care poate fi uşor corupt cu numele de „Buldog" Ramsey care te face praf doar cu mâinile goale.

— Dacă pune mâna pe mine, spuse Whitey. Privi spre Amanda. Am auzit că fata lui Caulden lucrează pentru tine.

— Aşa e şi lucrează foarte bine. A ajutat foarte mult în lămurirea lucrătorilor despre necesitatea constituirii într-un sindicat.

— Asocierea într-un sindicat, râse batjocoritor Whitey. Trebuie să aibă grijă de burţile lor şi Caulden ştie asta foarte bine. Caulden ţine toate hăţurile. Îi poate trata pe culegători cum pofteşte şi ei n-au ce face decât să se supună. Ochii lui Whitey sclipiră în lumina farurilor. Într-o zi vom lua puterea din mâna unora precum Caulden. Într-o zi sindicatul va vorbi în numele lucrătorilor. Dar înainte de a se întâmpla aşa ceva trebuie să aprindem câteva focuri.

— Focurile tale îi ard pe oameni! strigă Hank. Întoarce-te de unde ai venit, Whitey. Uniunea Mondială a Muncitorilor a trimis organizatori şi eu le spun culegătorilor ce este un sindicat. N-avem nevoie de tine şi de armele tale aici.

Din nou Whitey se întoarse şi privi din spate spre Amanda. Ea nu părea să-şi fi clintit un muşchi de când maşina se oprise.

— Am auzit că fata lui Caulden e foarte drăguţă. La fel de drăguţă ca doamna?

Hank fiuieră.

— Fata lui Caulden e la fel de drăguţă ca şi tatăl ei. Nu-i lipseşte decât trabucul în colţul gurii şi ai putea spune că sunt fraţi gemeni. Pe doamna asta o cheamă Janet Armstrong.

— Păcat, spuse Whitey. Pariez că ticălosul de Caulden ar face orice ca să-şi apere fiica.

În timp ce Hank privi spre ochii sălbatici, scânteietori ai lui Whitey simţi fiori pe şira spinării. Amanda ar fi o primă ţintă pentru fanatismul lor. Ar putea-o răpi şi apoi l-ar şantaja pe Caulden. Ar putea-o ucide pentru a atrage atenţia lumii asupra problemelor lucrătorilor sezonieri.

— Pot să mă descurc foarte bine cu tot ce se întâmplă aici, Whitey, spuse Hank făcând tot posibilul pentru ca vocea să nu-i tremure. Întoarce-te de unde ai venit.

Whitey ieşi din raza de lumină trimisă de faruri.

— Sigur, Doc. Voi pleca cât de curând, atunci când voi vedea că nu sunt probleme.

Când voi vedea că oamenii mei sunt trataţi aşa cum se cuvine, întâi de către Caulden, apoi de către ceilalţi fermieri care cultivă hamei. Nu voi face necazuri. Vocea începea să i se piardă, în timp ce se îndepărta de maşină. Transmite-i salutări acelei domnişoare Caulden din partea mea. Cum o cheamă? Amy, nu-i aşa? Nu, parcă Amanda. Spune-i că Whitey Graham îi transmite salutări.

Se auziră paşii îndepărtându-se şi apoi se lăsă liniştea.

Hank rămase pe loc şi în ciuda nopţii calde simţi fiori. Se întoarse la maşină fără să-i spună nimic Amandei. Deşi îi era frig, transpiră şi când ajunse la fermă era lac de sudoare. Opri maşina şi se întoarse spre Amanda.

— Nu vreau să aud nici un protest din partea ta, dar mâine aş vrea, să nu vii la serviciu. De fapt, aş vrea să nu ieşi din casă deloc. Pune-i pe Taylor să-ţi dea nişte lecţii de făcut şi petrece-ţi ziua în camera ta.

Amanda nu răspunde tonului său autoritar. După o vreme îl întrebă:

— Crezi că vor să-l omoare pe tatăl meu?

Pe Hank nu-l interesa decât siguranţa ei. Se blestemă în gând pentru faptul că-i permisese să lucreze, împreună cu el, pentru faptul că în felul acesta a expus-o unor astfel de pericole.

— Whitey nu e complet sănătos. El se crede de partea lucrătorilor, dar de fapt e doar o scuză pentru a-şi justifica actele de violenţă. Anul trecut în Chicago a bătut un copil de opt ani… Se opri brusc. Era atât de tulburat de ameninţarea directă pe care Whitey o adresase Amandei, încât nici nu mai putea judeca clar. Nu cred că vrea să-l omoare pe tatăl tău. Mai degrabă vor fi omorâţi oameni nevinovaţi, oameni care au câte şase copii de crescut. Whitey vrea doar să curgă sânge pentru ca ziarele să scrie despre el. Nu contează al cui sânge. Îşi coborî vocea.

Poate fi chiar al tău, Amanda.

— Oameni nevinovaţi, spuse Amanda. Tatăl meu s-ar putea să nu fie ucis, dar oameni „nevinovaţi” da. Asta implică faptul că tatăl meu e vinovat de ceva?

— Amanda, nu vreau să vorbesc despre asta. Tatăl tău vrea să obţină profit pe orice cale. Nu-i pasă ce face atâta timp cât obţine un profit. Ţi-am spus că a dat anunţ pentru culegători, în trei state. Se vor prezenta cu miile. Poate două mii dintre ei vor fi de acord să se înscrie în sindicat şi vor părăsi câmpurile dacă condiţiile sunt intolerabile, dar vor mai rămâne alte câteva mii care vor fi atât de fiămânzi încât vor lucra în orice condiţii.

— Tatăl meu nu este inuman, spuse Amanda încet.

Poate că era din cauza apariţiei lui Whitey, dar Hank simţi că-i

creşte tensiunea.

— Tatăl tău şi-a izolat propria soţie pentru că înainte de a se căsători cu el a dansat pe o scenă. Şi-a transformat propriul copil într-un automat fără sentimente şi l-a încredinţat unui bărbat care o ţine nemâncată şi pe care-l ascultă necondiţionat. Nu cred că tatăl tău e un om care e în stare să se pună în situaţia celor care o duc mai prost că el. Caulden îşi pune ceva în cap şi urmăreşte orbeşte acel ţel. Nu contează câţi oameni sunt zdrobiţi în cursa lui de realizare a acelui ţel. Vrea să aibă profit de pe urma hameiului şi hameiul trebuie să fie cules. Nici măcar nu cred că se gândeşte că acei culegători sunt şi ei oameni. Sunt maşini de obţinut profit.

— Tatăl meu nu este aşa, spuse Amanda. Nu-l cunoşti absolut deloc. Îşi aminti de mesele pe care le luaseră împreună în ultimele zile. Refuză să-şi amintească cuvintele lui când îi spusese că nu poate suporta s-o vadă în faţa ochilor. Fusese vina ei că îl făcuse să simtă aşa. Coborî din maşină fără să aştepte ca Hank să-i deschidă portiera.

Hank sări din maşină şi alergă la ea. Se opri în faţa ei şi-i puse mâinile pe umeri.

— Amanda, indiferent ce simţi faţă de tatăl tău, nu contează acum. Ce contează pentru mine este să te ştiu în siguranţă. Vreau să-mi promiţi că vei sta mâine acasă şi nu vei veni la Cartierul general.

— Ce-ai fi făcut dacă Reva era ameninţată?

— Reva? întrebă el. Ce legătură are cu toată povestea asta? Eşti încă geloasă că Reva şi Taylor au plecat împreună de la carnaval?

Amanda plecă din faţa lui, dar el veni după ea.

— Vreau să-mi promiţi, Amanda.

— Dacă viaţa Revei ar fi fost ameninţată ai fi considerat probabil că e curajoasă că a înfruntat situaţia. Dar când e vorba de mine, îmi spui să stau închisă în camera mea pentru că mă consideri o fetiţă prostuţă din lumea bună, nu-i aşa?

Hank rămase cu gura căscată. Nici un bărbat nu trăia suficient de mult pentru a le înţelege pe femei.

— Dacă viaţa Revei ar fi ameninţată aş vrea ca şi ea să stea într-un loc unde ar fi în siguranţă.

— Dar Reva e săracă şi eu sunt bogată şi asta-i marea diferenţă.

Hank se simţea de parcă dăduse peste cap un sfert de sticlă de whisky.

— Oamenii ăia te vor pe tine pentru că eşti fiica lui Caulden. Amanda, promite-mi că stai în casă,

Ea trecu pe lângă el.

— Nu-ţi face griji din cauza mea, doctore Montgomery. Îmi pot purta singură de grijă. Dacă nu, sunt convinsă că mă voi descurca cu ajutorul banilor în orice situaţie.

Porni în grabă spre casă.

Hank rămase afară cu pumnii încleştaţi de furie. Dacă va trebui o va lega de patul din camera ei, dar nu avea de gând să o lase să se expună fanaticilor ălora. Nu înţelegea de ce era atât de furioasă, dar nu avea de gând ca din cauza unor mofturi să-şi rişte viaţa. Se întoarse spre maşină.

Amanda se sprijini de uşa de la intrare pentru câteva clipe. Deşi nu înţelegea, simţea că în ultimul timp se lăsase condusă de emoţii. Oamenii ăia o speriaseră, o speriaseră foarte tare. Bărbatul ăla cu numele de Whitey avea o voce care o străpungea ca lama unui cuţit. Vorbise despre crime aşa cum altul ar vorbi despre o carte. Astăzi, când vărsarea de sânge fusese legată de sindicat, ei i se păruse ceva imposibil. După ce-l auzise pe Whitey nu numai că i se părea posibil, dar părea ceva foarte firesc.

Dacă ar exista ceva ce ar putea să facă? Deodată îi trecu un gând prin minte.

Vărsarea de sânge era legată de presupunerea că tatăl ei i-ar pune pe culegători să lucreze în condiţii inumane. Dacă ar putea să-i facă pe sindicalişti să înţeleagă că tatăl ei nu era monstrul pe care-l credeau, ar putea preveni în felul acesta violeta.

Deşi era târziu tatăl ei se afla încă în bibliotecă. Până acum nu îndrăznise niciodată să-l deranjeze, dar în ultimul timp părea să facă o groază din lucrurile pe care înainte nu ar fi îndrăznit. Ciocăni la uşa bibliotecii şi când el îi spuse să intre o deschise.

Când el o privi încruntat, fu gata să se întoarcă şi să renunţe. J. Harker Caulden nu era un bărbat căruia să-i placă surprizele şi apariţia neaşteptată a fiicei sale era evident nedorită.

— Tată, aş vrea să discut cu tine despre ceva important, spuse ea încercând să-şi stăpânească bătăile inimii.

— Dacă e în legătură cu căsătoria ta cu Taylor…

— Nu, nu-i vorba despre asta, spuse ea repede. Oare toţi bărbaţii credeau că femeile nu sunt interesate decât de gelozie şi de poveşti de dragoste? Am lucrat cu sindicaliştii şi oamenii cred că tu eşti un… tiran, iar eu aş vrea foarte mult să-i conving că nu eşti aşa. Vreau să-i fac să înţeleagă că-ţi pasă de cei ce lucrează pentru tine.

J. Harker puse jos stiloul, se lăsă pe spate în fotoliu şi o examina atent. Lucrurile se schimbaseră în orânduirea acestei case şi el nu înţelegea care era cauza acestor schimbări. Unele îi plăceau, dar altele nu. Îi plăcea că soţia lui filtrează cu el şi că *fiica lui* începe să prindă puţin curaj. Dar nu-i plăcea ca ea să creadă că are dreptul să-i ceară socoteală de modul în care conduce ferma. În ultimele zile şi Taylor îi făcuse probleme. Ce ştiau oameni ca Amanda şi Taylor despre cum trebuie condusă o fermă?

Toată viaţa şi-o petrecuseră cu nasul în cărţi. Harker începea să se îndoiască că făcuse un pas înţelept când îl alesese pe Taylor de ginere.

Poate că ar trebui să găsească pe altcineva care să se căsătorească cu fiica lui.

Dar acum Amanda stătea în faţa lui, ca un iepure speriat care făcuse un act de curaj cerându-i socoteală despre cum conduce ferma. Fu tentat să-i spună să iasă naibii afară din biroul lui, dar apoi se gândi că ar fi mai înţelept să se folosească de legăturile fiicei sale cu acea drojdie a societăţii care o reprezentau sindicaliştii. Poate că în felul ăsta putea preveni necazurile. Nu că ar fi contat foarte mult pentru el…

„Buldog" mobilizase mult mai mulţi oameni decât era necesar care aveau să stea în câmp cât timp dura culesul. Ei ar fi oprit orice chiar înainte de a începe.

— Ţi-au spus că tot ce mă interesează e profitul? o întrebă J. Harker.

— Păi… da.

— Că nu-mi pasă de cei care muncesc în câmp?

Amanda începea să se liniştească.

— Da, aşa mi-au spus.

— Sper, Amanda, că nu i-ai crezut. Că nu te-ai aliat cu ei împotriva propriului tău tată.

— Nu, domnule, n-am făcut aşa ceva. Dar am vrut să aud adevărul din gura ta.

— Îmi pare bine că ai venit la mine. E timpul să înveţi câte ceva din viaţa fermei de pe urma căreia trăieşti. Vezi tu, nu e primul an în care avem probleme. În ultimii unsprezece ani au tot fost zvonuri despre izbucnirea unor greve şi despre diverse crime, dar am trecut cu vederea fără măcar să spun ceva în apărarea mea. Toţi cred că obţin un profit uriaş de pe urma fermei, dar adevărul e că de-abia o ţin pe picioare.

Sindicaliştii ăştia nu se gândesc decât la banii care-i obţin de pe urma vânzării hameiului, dar uite cheltuielile pe care le am de făcut. Amanda, obţin douăzeci şi patru de dolari pentru un balot de hamei şi douăzeci de dolari se duc pentru plata mâinii de lucru.

— Dumnezeule, costă nouă mii de dolari pe an numai sfoara pentru a face spalierele pe care se întinde hameiul. Nimeni nu se gândeşte la sfoară, cred probabil că o iau de undeva gratis. Şi mai e şi costul uscatului şi al transportului. Şi anul ăsta a fost atât de secetos încât am obţinut numai două treimi din recolta de anul trecut. Toate lucrurile astea se adună. Se opri şi o privi.

— Aş vrea să-i plătesc pe oamenii ăştia mai mult, continuă el. Ştiu că sunt săraci şi că ei cred despre mine că sunt bogat, dar îi plătesc şi eu cu cât pot. Anul ăsta preţul hameiului e atât de scăzut încât va trebui să tai din toate cheltuielile, dar nu voi tăia şi din salariile culegătorilor, Amanda. Voi tăia din toate celelalte cheltuieli pentru ca

să le pot plăti oamenilor salarii cât mai mari. De exemplu, în fiecare an le dădeam voie proprietarilor de magazine din Kingman să instaleze mici chioşcuri în câmp. Lucrătorii îşi cheltuiau banii pe mărfurile din Kingman. Dar anul ăsta nu-mi mai pot permite să fiu generos. Taylor va organiza nişte chioşcuri în care voi vinde mărfuri cumpărate de mine. În felul ăsta voi realiza un mic profit, fără să fiu nevoit să tai din salariile culegătorilor.

Amanda simţea că radiază de fericire. Tatăl ei nu era un monstru, aşa cum spunea toată lumea. Oamenii nu-l înţelegeau.

— Dacă liderii sindicali vor veni să-ţi ceară, de exemplu, să trimiţi apă pe câmp culegătorilor, ce le-ai răspunde?

J.Harker zâmbi.

— Am aranjat deja să existe limonada pentru culegătorii de pe câmpuri. Şi mâncare.

Şi puţuri cu apă rece.

— Oh, spuse Amanda zâmbind. Simţea că-i vine să danseze de fericire. Nu va fi nevoie ca sindicaliştii să ceară ceva. Lucrătorii vor şti că au dreptul să protesteze, dar nu vor avea de ce s-o facă. Cine s-ar putea supăra pe un om care le trimite limonadă pe câmp? Îţi mulţumesc, spuse ea zâmbindu-i. Le voi spune sindicaliştilor. Porni spre uşă.

Noapte bună, tată, zise ea şi ieşi din cameră.

Urcă scările spre camera ei de parcă nu atingea pământul.

Totul era aranjat. Nu va fi niciun pic de violenţă. De fapt, nici nu era necesară constituirea unui sindicat. Dacă toţi fermierii vor fi ca tatăl ei şi vor trimite limonada pe câmp lucrătorii nu vor avea nevoie să se grupeze într-un sindicat.

Amanda se dezbrăcă şi se băgă în pat cu zâmbetul pe buze. A doua zi îi va putea spune încrezutului doctor Montgomery să-şi înghită cuvintele. Iar bărbatul ăla îngrozitor, Whitey, va fi dezamăgit. Nu va avea niciun rost să atragă atenţia ziarelor faţă de un fermier care plăteşte salarii mari culegătorilor şi care le trimite mâncare şi limonada pe câmp. Şi nu va avea de ce să se teamă să meargă mâine la Cartierul general al sindicaliştilor. Era în siguranţă, tatăl ei o făcuse să fie în siguranţă. Tatăl ei, care în ciuda celor spuse de ceilalţi, era un om bun.

Adormi fără să se gândească măcar o singură dată la Taylor. Nici nu se trezi când la ora trei dimineaţa Taylor se furişa cu pantofii în mână pe scări.

— Limonada! ţipă Hank la ea. Ţi-ai riscat viaţa venind aici din cauza limonadei?

De îndată ce intră în clădire Hank o înhaţă de braţ şi o trase în camera de serviciu. Acum stătea şi o privea cu ochii mari de furie.

— De ce te-ai deranjat să cauţi un loc retras? Când ţipi în halul ăsta toată lumea aude.

— La dracu' cu cine mă aude! Unde vrei să te duci?

Amanda încercă să deschidă uşa camerei, dar el o încuie.

— N-am de gând să stau aici şi să ascult un astfel de limbaj.

El o apucă de umeri şi o trase cu faţa spre el.

— Ce ţi-a spus tatăl tău e mai rău decât orice limbaj pe care-l cunosc. Te-a minţit, Amanda. N-a făcut decât să te mintă. Dacă s-ar fi purtat bine cu lucrătorii n-am mai fi avut noi ce căuta aici.

— Asta am încercat şi eu să-ţi spun. Nu va fi nici un pic de violenţă. Îi poţi spune prietenului tău Whitey să se ducă acasă. Poate va găsi alte ferme pe care să le hărţuiască.

Hank îi dădu drumul şi se schimbă la faţă.

— Chiar crezi asta, nu-i aşa, Amanda? întrebă el încet. Chiar ne crezi nişte ticăloşi? Crezi că guvernatorul m-a trimis degeaba aici? Crezi că nu vrem decât să-i facem probleme unui bărbat drăguţ şi iubitor cum e tatăl tău?

— Cred că l-aţi judecat greşit. Nu spun că alţii nu-i persecută pe lucrători, dar tatăl meu e un om bun. Face tot ce poate ca să fie bine pentru culegători. Are cheltuieli enorme şi nimeni nu ţine seama de ele. El…

Se întrerupse când Hank o dădu la o parte şi descuie uşa. Îi ţinu uşa deschisă în timp ce ieşea.

— Du-te acasă, domnişoară Caulden, spuse el obosit. Ăsta nu-i un loc pentru tine. Nu eşti decât o placă ce repetă tot ce aude şi nimic mai mult. Dacă aveam nevoie să aud platitudinile lui Caulden, l-aş fi rugat pe el să mi le spună el însuşi. Acum du-te acasă şi stai închisă până ce hameiul va fi cules, iar ceea ce e scris să se întâmple se va întâmplă.

Amanda trecu pe lângă el.

— Ţi-ai băgat ceva în cap şi nu-ţi pot schimba *părerea,* spuse ea arogantă. Dar vei vedea. Sper numai că eşti suficient de bărbat să recunoşti că ai greşit. La revedere, doctore Montgomery.

Îi întoarse spatele şi părăsi clădirea.

Pe drumul înapoi spre fermă furia ei atinse punctul culminant. Cei care se ocupau cu organizarea sindicatului voiau să creadă că nu merge bine ceva, voiau ca numai ei să aibă dreptate, voiau să creadă că lucrătorii sunt la fel precum scalvii care construiseră piramide unui faraon puternic. Astăzi va începe culesul şi până mâine toţi se vor convinge că la ferma Caulden oamenii erau trataţi aşa cum se cuvine.

Zâmbi în sinea ei când îşi aminti cum reacţionase doctorul Montgomery. Va fi oare dezamăgit când va vedea că sindicatul nu-şi avea rostul? Voia să prezinte o petiţie prin care să ceară oamenilor să le fie adusă apa pe câmp. Era curioasă să-i vadă expresia când va

vedea că oamenilor le fusese adusă nu numai apă rece, ci şi mâncare şi limonadă.

Poate că-i va cere voie tatălui ei să ducă ea limonada. Se vedea oferindu-i doctorului Montgomery un pahar aburit cu limonada rece şi zâmbindu-i graţios. Se îndoia foarte tare că el va recunoaşte că greşise. Coborî din limuzină şi intră în casă. Prima persoană cu care se întâlni fu Taylor. Avea ochii puţin cam obosiţi, dar stătea foarte drept.

— Amanda, spuse el sever, tocmai plecam să te iau. Slujba ta în locul acela odios s-a terminat. Culesul începe azi şi nu văd nici un motiv pentru care să continui să te expui printre oamenii aceia.

— Nu sunt „oamenii aceia"; sunt fiinţe la fel ca şi noi. Dacă tu nu ai bunul simţ să te gândeşti la ei în felul acesta, cel puţin o face tatăl meu.

— Nu admit să-mi vorbeşti pe un astfel de ton, Amanda.

Amanda începu să-l contrazică din nou, dar se opri. În câteva zile doctorul Montgomery va pleca înfrânt şi ea va rămâne singură cu Taylor. Ar fi mai bine să facă pace cu el.

— Îmi cer scuze. Căldura e de vină. M-a adus la capătul nervilor. Mi-am părăsit deja slujba şi n-am de gând să mă mai întorc.

— Bine, spuse el repede. Acum cred că ar fi mai bine să stai în camera ta până se termină totul. Ai fost şi aşa mult prea mult implicată.

— Bineînţeles, murmură ea şi începu să urce scările, dar se opri şi se întoarse.

Taylor, mă întrebam dacă nu se poate să merg şi eu pe câmp să dau o mână de ajutor. Aş putea să împart limonada, poate.

Ochii lui Taylor se măriră.

— Să împarţi…? Se linişti şi continuă: Vor fi bărbaţi acolo şi nu cred că e un loc potrivit pentru o doamnă.

— Dar am lucrat cu acei bărbaţi.

— Amanda! Nu mă contrazice! Nu-ţi pot permite să te duci pe câmp. Vrei să ne dai mai multă bătaie de cap?

— Nu, spuse ea şi realiză că mâna lui strângea cu putere balustrada. Părea că nicăieri nu era nevoie de ea. Nu aveau nevoie de ea la Cartierul general şi nu aveau nevoie de ea pe câmp.

— Ţi-am scris un nou program şi ţi l-am pus pe birou. Nu te pot testa pentru că e nevoie de mine pe câmp. Şi, Amanda, după ce hameiul va fi recoltat, va trebui să stăm de vorbă despre concedierea doamnei Gunston. N-am putut-o convinge să rămână.

Stătea jos privind-o în timp ce urca scările.

Odată ajunsă în camera ei, Amanda realiză că starea ei euforică dispăruse.

Citi noul program şi-şi aminti că Taylor îi spusese că nu va mai avea de acum încolo alte programe. Îşi aminti că el îi vorbise despre

când vor fi iubiţi. Dar Taylor pe care îl întâlnise acum era la fel de rece şi de formal cu acela pe care îl ştia din totdeauna.

Împături programul şi-l lăsă pe masă după care se trânti pe pat. Era atât de cald şi ea nu-şi găsea liniştea, încercă să se bine-dispună imaginându-şi figura doctorului

Montgomery când va vedea cât de mult se înşelase, dar nu reuşi.

Se ridică, citi programul şi văzu că la ora asta trebuia să traducă *Campaniile lui Cezar* din limba latină şi gemu la gândul ăsta. Privi pe geam şi o văzu pe mama ei întinsă într-un şezlong la umbra copacilor citind şi mâncând ceva ce semăna a ciocolată. Amanda îşi luă cartea de limba latină şi se duse să stea împreună cu mama ei.

Petrecu o după-amiază foarte plăcută în compania mamei ei, la umbră. Mama ei îi dădu să citească o poveste fascinantă scrisă de o femeie cu numele de Contesse de la Glace. Era vorba de dragoste şi pasiune, despre o femeie care suferea din cauza unui bărbat ce nu merita acest lucru. Amanda o citi cu aviditate şi mâncă aproape jumătate de kilogram de ciocolată.

Ziua următoare Taylor şi tatăl ei fură prea ocupaţi să observe că ea nu-i în camera ei şi nu face ceea ce i s-a spus aşa că petrecu mai mult timp cu mama ei. Amanda, considerându-se mai mult decât îndrăzneaţă, o întrebă pe mama ei despre perioada când dansase pe scenă. Grace îi povesti ore în şir şi Amanda realiză că mama ei mai degrabă muncise din greu decât că păcătuise cu ceva.

— Dar ai avut curaj, spuse Amanda. Aş vrea să am şi eu atâta curaj.

— Cred că s-ar putea să ai, îi răspunse Grace. Numai că n-ai găsit acel lucru pentru care să-ţi trebuiască curajul.

— Vrei să spui, ca Ariadna? întrebă Amanda, referindu-se la personajul cărţii pe care o citise. N-am curaj să mă hotărăsc să iubesc un bărbat şi să mă lupt pentru el?

— Pe cine iubeşti de fapt, Amanda?

— Pe Taylor, bineînţeles, răspunse Amanda repede, dar faţa i se înroşi. Vremea petrecută cu doctorul Montgomery fusese o experienţă şi nimic mai mult. Dar o parte din ea îşi imagina cum se va purta el când va descoperi că nu a avut dreptate în ceea ce priveşte ferma Caulden. Îi va părea oare atât de rău încât o va cere în căsătorie? Şi-l închipuia spunându-i Amanda, draga mea, vreau să-mi petrec restul vieţii împreună cu o femeie atât de înţeleaptă ca tine.

Amandei îi plăcea ideea ca el să recunoască că ea nu era de fapt atât de proastă…aşa cum o făcuse să se simtă întotdeauna. Dar oare îl iubea? S-ar căsători cu el? L-ar părăsi pe Taylor şi pe părinţii ei pentru a călători împreună cu el în lung şi-n lat în maşinuţa aceea galbenă?

— Amanda, îi întrerupse Grace visarea cu ochii deschişi, e posibil să fie doctorul Montgomery ăla al tău?

Amanda se întoarse şi privi. El era, venind dinspre câmpuri. Asta era, se gândi ea.

Venea să-şi ceară scuze şi să… Oare putea să spere la mai mult?

— Amanda, îi spuse Grace şi îngrijorarea se citea în vocea ei, nu-l cunosc personal pe doctorul Montgomery, dar am impresia după felul în care merge că este furios.

Amanda zâmbi.

— Furios pe el însuşi, poate. Cred că a descoperit că venirea lui aici n-a avut niciun sens. E un bărbat foarte mândru şi sunt convinsă că nu-i place să recunoască că n-a avut dreptate.

Amanda se ridică şi-şi netezi fusta.

— Sper că nu te deranjează dacă-l poftesc la ceai. Cred că voi comanda limonada.

E o glumă între noi doi.

— Cum vrei tu, draga mea, dar doctorul Montgomery îmi pare…

— Aici erai! strigă Hank când fu la câţiva metri de ea.

Avea o cămaşă cu mâneci scurte şi era atât de transpirat de parcă fusese prins de o furtună. Ţi-am spus să stai înăuntru ca să fii în siguranţă, dar iată-te aici, unde toată lumea te poate vedea, îi crezi pe toţi care-ţi spun minciuni, dar nu mă crezi pe mine care-ţi spun adevărul.

Amanda roşi şi refuză să privească spre mama ei. Deschise gura să spună ceva, dar Hank o apucă de braţ şi începu s-o tragă în urma lui.

— Opreşte-te! reuşi ea să spună. Asta e mama mea şi…

— Bună ziua, doamnă Caulden. Amanda vine cu mine. Vreau să-i arăt cum îi tratează tatăl ei pe oamenii care lucrează pentru el.

— Făceţi-o prin toate mijloacele, spuse Grace privindu-l cu interes. Nimeni nu-i spusese că doctorul Montgomery era un bărbat atât de frumos, atât de viril şi de tânăr.

— Nu vreau să merg cu tine, spuse Amanda.

— Vei merge pe picioarele tale sau te voi târî în urma mea.

Avea ochii încercănaţi şi nu se răsese de câteva zile. Arăta aproape înfricoşător.

— Nu vreau…

Hank se aplecă, îşi puse umărul în dreptul stomacului ei şi o ridică.

— Dă-mi drumul! strigă Amanda, lovindu-l în spate cu pumnii.

Hank o trânti jos.

— Sunt prea obosit ca să mai fiu şi bătut.

— Mamă, ajută-mă! ţipă Amanda.

— Prăjituri, doctore Montgomery? întrebă Grace Caulden întinzând farfuria.

— Mulţumesc, spuse el şi luă un pumn, apoi se întoarse şi plecă.

Grace continuă să citească, dar trebuiau să mai treacă multe ore ca să-i dispară zâmbetul de pe faţă.

— Lasă-mă jos, spuse Amanda.

Hank o puse jos şi apoi o luă de mână şi începu s-o tragă după el.

— Vreau să vezi ceva, spuse el.

— Mi s-a spus să nu mă duc pe câmp.

El se opri şi se întoarse spre ea.

— Încă nu vrei să gândeşti pentru tine, nu-i aşa, Amanda? Crezi tot ce ţi se spune fără să pui vreo întrebare. Felul în care tatăl tău i-a tratat pe oameni în ultimii ani a fost atât de îngrozitor încât ei se gândesc la crimă ca să-l facă să înceteze, dar ţie puţin îţi pasă.

Caulden îţi spune în cinci minute ce om bun e şi tu-l crezi în loc să crezi alte sute de oameni care-ţi spun contrariul.

— Dar e tatăl meu, e…

— Nu poţi face pe cineva bun, numai pentru că aşa vrei tu să crezi despre el. N-ai cum să faci asta. Se răsuci şi începu din nou s-o tragă. Vreau să vezi de ce s-au format sindicatele.

Amanda era la fel de furioasă ca şi el şi se gândi că i-ar plăcea să-l vadă intrând cu maşina lui mică şi galbenă într-o stâncă. Furia o împiedică în prima clipă să vadă ce era înaintea ochilor ei.

Mai întâi simţi mirosul. Nu era nevoie să bată vântul ca să simtă acel miros. Erau aproape cincizeci de grade şi umiditatea era foarte mare pe măsură ce se apropiau de câmpurile irigate. Deodată simţi că nu vrea să vadă ce se află în corturile care se zăreau la orizont.

— Stai, spuse ea smucindu-se din mâna lui. Nu vreau să merg.

— Nici eu. Aş vrea să fac o baie şi poate să merg la dans diseară, dar ei nu pot şi eu nu pot şi tu nu poţi.

În partea de est a câmpurilor de hamei era un loc viran care acum era plin de corturi şi alte adăposturi rudimentare. Din loc în loc se aflau grămezi de paie murdare.

Peste tot era gunoi: oase, carne împuţită, grămezi de bălegar. Peste tot zburau muşte mari şi Amanda văzu capul slab al unei oi legate la intrarea unui cort. Hank o ţinea strâns de mână.

— Tatăl tău închiriază corturile pentru şaptezeci şi cinci de cenţi pe zi. Considerând că un om lucrează toată ziua în soarele ăsta şi câştigă nouăzeci de cenţi, e un pic cam mult, nu crezi? Cei care nu-şi pot permite cumpără paie şi dorm sub cerul liber. Nu există nici un loc unde şă-şi depoziteze gunoaiele.

O trase de mână în mijlocul locului ăluia care duhnea atât de puternic şi pentru o clipă Amanda nu putu decât să privească îngrozită. Aici erau toaletele în aer liber. Era o coadă de vreo cincizeci de persoane care aşteptau şi Amanda văzu o femeie însărcinată care se trase puţin mai departe şi vomă. Când ajunse la câţiva paşi de toalete, Amanda simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Tatăl tău a pus la dispoziţie nouă toalete pentru două mii opt sute de persoane, spuse Hank. Femeile şi bărbaţii împart aceleaşi

toalete, sunt doar lucrători, aşa că ce contează intimitatea? Sunt trataţi ca animalele. Ieri culegătorii au încercat să cureţe locul aruncând gunoaiele în toalete, dar gropile n-au decât câţiva metri adâncime. Până seara erau pline. Caulden nu le oferă nici un mijloc de curăţare. Vrei să mergi înăuntru, Amanda?

Fecalele sunt peste tot. După cum vezi, mirosul îi îmbolnăveşte pe oameni. Mai stai puţin pe aici şi-i vei vedea cum fac pe ei. Mizeria le-a produs dizenterie.

Atitudinea sfidătoare începu s-o părăsească pe Amanda. Nu văzuse în viaţa ei aşa ceva, nici măcar nu-şi imaginase că există. Hank nu mai trebuia să o tragă după el pentru că acum mergea de bună-voie. Se opri la un puţ.

— Sunt numai două puţuri pentru toţi lucrătorii, dar cât timp soarele e sus puţurile sunt secate, iar cel mai aproape se află la mile depărtare. Nu au prea mult timp de odihnă, dar şi-l pierd şi pe acesta mergând după apă.

Începu să umble spre câmpurile de hamei, mâna lui încă ţinând-o strâns pe Amanda.

Îi dădu drumul când ajunse pe câmp. Pe o parte lucrătorii dăduseră jos spalierele pe care se întindeau viţele de hamei, dar pe cealaltă parte nu. Câmpul era plin de bărbaţi, femei şi copii care culegeau repede viţele de hamei şi le îngrămădeau în saci. Era o căldură de nesuportat.

— Ţi-ar plăcea să lucrezi în căldura asta, Amanda? Un om a murit ieri de căldură. Până acum patru copii au fost luaţi leşinaţi. Aici nu sunt toalete, aşa că lucrătorii sau nu se duc toată ziua să-şi facă necesităţile, sau merg până în tabără şi stau ore întregi la coadă.

Trebuie să-şi care după ei sacul de trei kilograme cu hamei pentru că altfel, la întoarcere s-ar putea să nu-l mai găsească. Aşa că se duc acolo, spuse Hank şi arătă cu mâna spre rândurile neculese. Bineînţeles, asta înseamnă că atunci când ajung acolo cu culesul vor călca peste excremente.

Amanda nu mai putea spune nimic. De-abia se mai putea ţine pe picioare în căldura aceea de nesuportat. Nu opuse niciun fel de rezistenţă când Hank începu din nou s-o tragă.

El o duse la o căruţă, scoase nişte bani din buzunar şi-i întinse unui bărbat.

— Ce zici de un pahar cu limonada rece? întreba el şi-i întinse un pahar murdar cu un lichid fierbinte.

Ea nu îndrăzni să-l refuze. Luă o înghiţitură, apoi se strâmbă. Cu mare dificultate înghiţi lichidul dezgustător.

— Acid citric, spuse Hank. Lămâile costă mai mult. Cu acid citric tatăl tău poate face rezerve pe care nu plăteşte decât foarte puţin şi apoi vinde cu cinci cenţi paharul şi obţine un profit de sute de dolari.

Luă paharul din mâna ei şi-l oferi unei fetiţe obosite şi transpirate care arăta cam de opt ani. Copilul îl bău dintr-o înghiţitură, apoi îl privi pe Hank cu adoraţie înainte de a se întoarce la lucru.

— Tatăl tău vinde şi mâncare şi singura apă pe care o primesc lucrătorii este un pahar pentru un castron de tocană, Mai vrei un pahar cu apă, mai cumperi un castron cu tocană.

Nu poţi cumpăra numai apă şi Caulden în niciun caz nu o dă pe gratis.

Începu s-o tragă din nou după el, dar Amanda mergea de bună-voie. Nu trebuia s-o mai ţină el ca să nu fugă. Trebuia să vadă totul, trebuia să vadă acea parte a lumii de care nici nu ştia că există. Stătuse în camera ei în fiecare an şi nu avusese măcar habar despre oamenii care culegeau hameiul.

Hank o duse spre locul unde se cântărea hameiul, dar nu se putură apropia prea mult pentru că peste tot erau femei şi bărbaţi care cărau disperaţi sacii grei plini cu hamei. Pe feţele lor se citea durere şi suferinţă, de parcă se luptau pentru viaţă.

— Unui bărbat îi trebuie multe ore până să adune un sac plin şi apoi trebuie să-l care aici pentru a fi cântărit. Dar tatăl tău a adus oameni care să controleze hameiul dacă este suficient de curat. Aşa că oamenii mai pierd ore preţioase scoţând frunzele şi viţele. În mod normal un bărbat poate culege până la o sută cincizeci, chiar două sute de kilograme pe zi, dar tatăl tău a făcut în aşa fel încât să nu poată culege decât treizeci şi cinci, patruzeci de kilograme pe zi. Muncesc toată ziua în soarele ăsta şi câştigă în jur de nouăzeci de cenţi, în cel mai bun caz un dolar şi zece cenţi pe zi.

Se întoarse şi o privi.

— Ştii de ce pretinde tatăl tău hamei atât de curat? Din două motive: unul, ca să nu trebuiască să plătească pentru greutatea câtorva frunze şi viţe şi doi, pentru că vrea ca lucrătorii să plece. Tatăl tău e îngrozitor de deştept, Amanda. Mă întreb dacă i-ai moştenit creierul. I-a venit în minte o idee foarte ingenioasă ca să-i păcălească pe aceşti oameni.

Tatăl tău a promis prime pentru lucrătorii care stau pe toată perioada culesului. Dacă un lucrător pleacă înainte ca culesul să fie terminat pierde şi prima. Deja o mie de japonezi au plecat. Au spus că nu muncesc în mizeria asta. Pentru fiecare persoană care pleacă tatăl tău câştigă zece cenţi. Adunaţi îi rezultă o sumă din care îşi va putea cumpăra trabucurile lui afurisite şi… o măsură pe Amanda din cap până în picioare… mătase pentru rochiile tale, Amanda.

Furia lui Hank se epuizase şi stătea şi privea abătut, cu umerii lăsaţi.

— Te poţi duce acasă acum, Amanda. Du-te acasă şi stai la umbra unui copac cu drăguţa ta mamă. Bucuraţi-vă de ceea ce tatăl tău

câştigă pentru voi.

— Ce… ce se va întâmpla aici? reuşi ea să spună. Avea vocea răguşită. Era îngrozită de ceea ce văzuse.

— Nu ştiu. E mai rău decât am vrut să-mi închipui. Whitey a vorbit foarte mult în dreapta şi-n stânga. Culegătorii sunt înspăimântaţi la gândul că şi-ar putea pierde slujba, dar să-ţi vezi copilul leşinând sub soarele arzător te face să uiţi de asta. Şi la cât de greu muncesc oamenii ăştia, fără hrană şi apă de băut, la cât cheltuiesc ca să le obţină, le rămân foarte puţini bani de economisit. Unii îi sunt deja datori tatălui tău. Spiritele încep să se încingă.

Cred că în curând vor merge la tatăl tău.

— Nu-i va asculta, spuse Amanda privind o fetiţă dând jos viţele de hamei. Avea cam trei ani şi se vedea prin chiloţii murdari că făcuse pe ea. Amanda nu mai voia să-i ia apărarea tatălui său. Un om care lasă să se întâmple aşa ceva, an după an, nu merita să fie apărat.

Hank îşi ridică o sprânceană.

— Nu, nu va asculta, dar am de gând să-l forţez să ne asculte. Mă îngrozesc de ce s-ar putea întâmpla dacă nu se fac câteva schimbări.

— Tu? spuse Amanda. Dar azi dimineaţă l-am văzut pe şeriful Ramsey venind la noi acasă. Va… încercă ea să spună.

— Va trage mai întâi, spuse Hank. Am luat cunoştinţă de asta. Acum vreau să te întorci acasă, Amanda. Nu vreau ca Whitey să afle cine eşti. Stai în camera ta. Ba chiar mai bine, de ce n-ai pleca împreună cu mama ta la San Francisco pentru câteva zile?

Amanda nu putu decât să-l privească. Lasă, se gândi ea, întotdeauna am fost laşă.

La paisprezece ani mi-a fost teamă să-i ţin piept lui Taylor şi la douăzeci şi doi mi-e teamă să-i ţin piept tatălui meu. Se întoarse şi se îndreptă spre casă. Poate că va putea recupera toţi aceşti ani.

Hank o privi îndepărtându-se. Nu era vina ei, se gândi el, dar voise să-i arate pentru ce lupta el. Se rugă în sinea lui ca ea să-i urmeze sfatul şi să plece din oraş pentru câteva zile. Dar n-avea vreme să se ocupe de Amanda. Trebuia să-l găsească pe Whitey şi să vadă ce punea la cale fanaticul ăla. Oamenii ăştia erau suficient de înfierbântaţi şi n-ar fi trebuit mult ca să-i aduci la limita nervilor.

Şaptesprezece

Uşa bibliotecii era deschisă, dar pentru Amanda n-ar fi contat chiar dacă era închisă. Intră în cameră. Tatăl ei stătea la birou, înconjurat de hârtii, iar Taylor stătea aplecat peste el.

Când o văzu, Taylor se îndreptă şi se încruntă.

— Amanda, era vorba să stai în camera ta. Ţi-am spus…

Amanda privi numai spre tatăl ei.

— Va fi violenţă dacă nu faci ceva cu ceea ce se întâmplă pe câmp.

J. Harker o privi şi singura mişcare fu aceea că începu să-şi mestece trabucul.

— Amanda, nu vorbi despre lucruri de care n-ai habar, spuse Taylor. Te vei duce în camera ta în clipa asta şi vei…

— Taci din gură, Taylor, îi spuse ea. Astea-s probleme de familie. Tatăl ei se aşeză în scaun şi Amanda îl privi în ochi. Mirosul de la toalete şi de la gunoiul aruncat peste tot îi mai persista încă în nări. Liderii sindicali vorbesc despre vărsare de sânge şi sângele tău va fi primul pe care-l vor dori.

— Amanda, spuse Taylor, revenându-şi din şoc, nu poţi…

Ea se întoarse şi îl privi.

— Stai jos! îi ordonă ea, de parcă era un căţeluş. Îl privi fix, până ce el o ascultă, apoi merse la biroul tatălui ei, se sprijini cu mâinile de el şi se aplecă în faţă. Ţi-a mers cu hoţiile în toţi anii până acum, dar anul ăsta e altceva. Cred că lucrătorii vor îndura lipsa de hrană şi de mâncare, dar nu-ţi vor răbda înşelătoria în ceea ce priveşte banii. Dacă nu vei începe să-i plăteşti, vor trage, îi privi pe tatăl ei cu aceiaşi ochi ca ai lui, plini de furie şi încăpăţânare.

— Amanda, eu… începu Taylor.

Amanda se întoarse spre el.

— Taci sau pleci. Se întoarse spre tatăl ei. Ei bine?

J. Harker îi aruncă un rânjet batjocoritor.

— Am cincisprezece oameni de-ai mei în câmp. Ei mă informează, cu ce se întâmpla şi dacă nu pot ajunge la mine să-mi ceară voie au arme şi ştiu ce să facă cu ele. Şeriful are oameni care au înconjurat toată zona. Lasă-i să vorbească cât vor, dar sângele care va curge va fi al lor, nu al meu.

Amanda se ridică. Nu avea de gând să-l întrebe de ce este atât de inuman şi vedea că nu are cum să-l convingă, i-ar fi plăcut să-l poată ameninţa. Dar ştia că nimic nu conta pentru el, cu excepţia fermei. Dacă l-ar fi ameninţat că pleacă de acasă dacă nu curăţă tabăra, pentru el n-ar fi însemnat nimic. Hank avusese dreptate: un bărbat care îşi izolase soţia şi-şi încredinţase fiica unui om ca Taylor era în stare de orice.

J. Harker o privi cu ochi triumfători.

— A câştiga este totul pentru tine, nu-i aşa? întrebă Amanda. Indiferent cine îţi iese în cale, pe cine calci în picioare, tu trebuie să câştigi. De data asta însă nu vei ieşi câştigător.

Poate că încă mai poţi înfometa câţiva oameni săraci şi fără educaţie, dar ţi-a sunat ceasul.

Mâine ţi se va înfunda. Se răsuci şi ieşi din cameră. Nu mai putea suporta să fie în preajma acestui om.

Taylor veni după ea pe scări.

— Amanda, spuse el încet, n-am vrut să…

— Ba da, ai vrut, spuse ea privindu-l fix. Ai vrut să mă umileşti, să mă degradezi în toţi anii ăştia. Ani de zile n-ai încercat decât să-i semeni tatălui meu. El tiraniza mii de culegători ce nu se puteau apăra şi tu mă aveai pe mine pe care să mă tiranizezi. Ei bine Taylor, aşa cum oamenii ăia s-au săturat şi eu m-am săturat.

— Dar, Amanda, te iubesc.

— Nu, nu mă iubeşti. Nici măcar nu mă cunoşti. Iubeşti o păpuşă pe care ai format-o aşa cum ai crezut tu că trebuie să fie o femeie. Când ai chef de mine, mă târăşti afară din cameră. Când nu ai nevoie de mine, mă trimiţi înapoi şi-mi faci un program care să mă ţină ocupată.

Amanda îşi continuă urcatul pe scări, nevrând să mai piardă timp cu el.

— Amanda, spuse el venind în faţa ei, ce ai de gând să faci? Vreau să spun, logodna noastră este…

— Ruptă, spuse ea, apoi se opri şi îl privi plină de răbdare. Mai întâi vreau să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-i ajut pe oamenii ăia. Voi… se opri căutând ceva ce ar putea face.

Le voi face limonada… limonada adevărată. Şi când hameiul va fi recoltat, voi pleca.

— Cu el? se repezi Taylor la ea. Nu sunt atât de orb pe cât ai crezut.

Îl privi de parcă nu-l mai văzuse vreodată.

— Tu s-ar putea să nu fii orb, dar eu am fost. Dacă Hank mă va vrea, da, voi pleca cu el, dar nu prea cred că mă va vrea. Acum, te rog să te dai la o parte din calea mea?

Sunt oameni care leşină din cauza căldurii, în timp ce noi stăm şi vorbim despre lucruri neesenţiale.

— Neesenţiale? aproape ţipă el. Întreg viitorul meu a fost hotărât de capriciul unei femei care tânjeşte după…

Amanda se răsuci spre el.

— Vei obţine ferma, sunt sigură de asta. Unde altundeva va găsi tatăl meu o copie mai perfectă a lui însuşi? Niciunul din voi doi nu are nevoie de mine. Dar lasă-mă să-ţi dau un sfat, Taylor. Trebuie să pleci

de aici. Trebuie să pleci, chiar azi. Acum. Ar trebui să te duci s-o iei pe Reva şi să pleci cu ea fără să întorci capul în urmă. Reva va fi bună pentru tine. Ea e mult prea săracă ca să-i pese de acea piesă pe care tu o numeşti coloană vertebrală. Acum trebuie să plec şi ca să-ţi spun adevărul Taylor, nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine.

Se grăbi spre camera ei, îşi sfâşie rochia grea de mătase pe care o purta şi-şi puse o bluză uşoară din bumbac cu o fustă. Erau singurele lucruri mai lejere pe care le avea.

Când fu îmbrăcată, începu să scoată lucruri din sertare. Nu avea o valiză, aşa că merse în dormitorul tatălui ei şi o luă pe a lui. Îşi îndesă hainele în valiză şi coborî. Nu privi înapoi spre casă, pentru că nu avea nicio părere de rău că pleacă. Singurul sentiment pe care-l simţea era că libertatea se află dincolo de uşă.

Lăsă valiza în hol şi merse la bucătărie. Luă un storcător mare de fructe şi sună la băcănia din Kingman de unde comandă un camion plin cu lămâi.

— Spuneţi să le trimită la Terrill City, spuse ea.

Apoi ieşi afară cu valiza într-o mână şi storcătorul de fructe în cealaltă, când îşi aduse aminte că trebuie să-şi ia rămas bun de la mama ei. Stătu o clipă în spatele scaunului mamei ei şi tot ce se întâmplase în ultimul timp îi veni în minte. Simţea o furie imensă la adresa ei înseşi. Cum de-i permisese lui Taylor s-o îndepărteze de mama ei? De ce îl urmase atât de orbeşte pe Taylor?

Grace privi în sus spre fiica ei.

— Mamă, eu… Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Ai de gând să pleci? întrebă Grace, făcând semn cu capul spre valiză.

— M-am purtat îngrozitor cu tine şi…

Grace o întrerupse.

— Te superi dacă vin şi eu cu tine? Şi asta pentru ce e? Nu e pentru a stoarce creierii cuiva, nu-i aşa?

Amanda ridică storcătorul.

— Tata le-a promis lucrătorilor limonadă şi am de gând să le dau eu. Îmi închipui că va trece o zi sau două până ce va primi nota de plată pentru lămâi şi va opri livrarea lor.

— Şi valiza? E în legătură cu lucrătorii sau cu profesorul acela frumos de economie?

— Eu… Amanda ştia că nu fusese în viaţa ei atât de curajoasă ca în ultimele câteva ore, dar acest nou curaj începea s-o părăsească. Se lăsă în genunchi şi-şi puse capul în poala mamei ei. E atât de îngrozitor, plânse ea. Oamenii leşină pentru că tata nu le dă apă pe gratis şi eu mă simt atât de idioată. Mi-am petrecut toţi anii ăştia în camera mea şi…

— Taci, Amanda, spuse Grace sever. Dacă te vaiţi nu vei ajuta pe

nimeni. Ai fost o fetiţă cuminte şi ai vrut să-l faci pe plac tatălui tău. Acum şterge-ţi ochii şi hai să ne apucăm de treabă. E aproape de asfinţit şi lucrătorii se apropie de încheierea zilei de muncă.

Lămâile nu vor sosi până mâine dimineaţă. Aşteaptă aici până îmi împachetez câteva lucruri şi ne vom petrece noaptea în Kingman, iar mâine vom face limonada. Acum şterge-ţi ochii ca să fii frumoasă pentru profesorul tău.

— Dar, mamă, nu-l poţi părăsi pe tata numai pentru că eu plec.

— Ce mă retine aici? între tatăl tău şi mine n-a mai fost nimic din ziua în care m-a pedepsit pentru ceea ce el a numit trădare şi mi te-a luat de lângă mine. Am aşteptat să văd dacă te măriţi cu Taylor sau îţi dai seama de nebunia pe care erai gata s-o faci. Nu puteam pleca înainte. Nu puteam să te părăsesc şi eu. Dar acum pot pleca. Se ridică.

Aşteaptă-mă aici şi mă întorc cât pot de repede.

Amanda se aşeză pe scaun cu mâinile încrucişate în poală. „Dacă Hank mă va vrea", spusese ea. Nu era greu de înţeles că-l iubea probabil de mult timp. Cu o grimasă, se gândi că dacă altceva nu avea puternic, încăpăţânarea însă îi era toarta mare. Se încăpăţânase să se convingă că-l iubea pe Taylor, în ciuda felului lui de a fi. Hank îi arătase afecţiune şi o tratase ca pe o fiinţă omenească, dar ea nu încetase să-l ia peste picior. Aproape că se aruncase cu bună ştiinţă în viaţa nenorocită pe care ar fi avut-o împreună cu Taylor.

Prima ei grijă erau culegătorii, dar când ei vor pleca se va duce la Hank şi-i va cerşi, în genunchi dacă va fi cazul, iertare.

Atenţia îi fu atrasă de un grup de oameni care. Se zăreau printre copaci înaintând spre casă. În fruntea grupului era acel bărbat cu părul alb, Whitey Graham.

Amanda sări automat în picioare. Veneau fără îndoială să-i prezinte acele revendicări de care îi vorbise Hank. Începu să alerge spre casă chiar în clipa când tatăl ei, Taylor şi două ajutoare ale şerifului ieşiră pe terasă.

Amanda rămase în umbră. Nu simţea că aparţine complet vreuneia din părţi.

— Avem o listă de revendicări, spuse Whitey. Nu suntem mulţumiţi de ce se întâmpla pe câmp.

Harker nu făcu vreun semn din care să reiasă că-l auzise pe Whitey. Îl privea fix, cu ochii reci ca de gheaţă.

Whitey urcă pe terasă, aşa că acum era la acelaşi nivel cu Harker. Taylor încercă să protesteze la insolenţa lui, Dar Harker îl opri.

— Spune ce ai de spus, mormăi Harker.

Whitey citi o listă cu câteva revendicări care includeau nevoia de toalete pe câmp, în tabără, apă de băut gratuită, limonada care să fie făcută din lămâi şi în cele din urmă să fie plătiţi cu un dolar şi douăzeci şi cinci de cenţi pentru treizeci şi cinci de kilograme culese.

Toţi îşi ţinură răsufiarea, aşteptând ca Harker să hotărască.

Te rog, se gândi Amanda, te rog fii de acord cu asta.

Harker vorbi în cele din urmă şi fu de acord să aducă mai multe toalete, apă de trei ori pe zi, limonada adevărată şi chiar spuse că va plăti cu suma cerută de ei pe inspectorii aleşi de culegători pentru a controla dacă hameiul este curat. Dar nu fu de acord să le ridice lor salariile.

Fu rândul lui Whitey să fie încăpăţânat.

— Ţi-ai săpat singur groapa, spuse el încet.

Harker îl palmui peste faţă cu dosul mâinii.

— Pleacă de pe pământul meu!

În clipa următoare totul se dezlănţui. Unul dintre ajutoarele şerifului se întinse spre Whitey. Acesta fugi pe scări, în timp ce bărbaţii care-l însoţeau nu ştiură pe unde s-o apuce mai întâi. Al doilea ajutor de şerif strigă către Whitey că este arestat, la care Whitey răspunse că nu există nici un mandat emis pentru arestarea lui. Cu aceasta, Whitey şi oamenii lui fugiră de pe pământul fermei.

Amanda se sprijini de balustrada terasei. Totul izbucnise. Nici un om n-ar mai fi putut îndura condiţiile de muncă de pe câmp.

Deodată, Amanda se îndreptă. Unde era Hank? spusese că el va fi cel care va prezenta lista de revendicări. Şi el nici măcar nu fusese printre acei bărbaţi. Se hotărâse să rămână la distanţă? îşi revenise oare în cele din urmă şi realizase că nu era lupta lui? Aproape că izbucnise în râs la gândul acesta. Hank Montgomery nu avea nici o urmă de laşitate în el. El singur îl putea înfrunta pe J. Harker Caulden, un bărbat care îşi terorizase familia, dar nu-l intimidase niciodată pe Hank. El înfrunta oameni nebuni, fanatici, ca acest Whitey Graham.

Hank pusese bazele unui sindicat în mijlocul Kingman-ului. Când oamenii scriseseră pe clădirea unde se afla Cartierul general *Afară din oraş!* el ridicase din umeri şi-l pusese pe Joe să dea cu vopsea pe deasupra.

Nu, faptul că el lipsise acum din delegaţie nu era legat de laşitate sau dezinteres. Şi atunci, ce-l făcuse să nu vină? Ceva îngrozitor se întâmplase probabil pe câmp. Fără să se mai gândească, începu să meargă repede spre câmp. Mama ei o prinse de braţ înainte de a ieşi din grădină.

— Te-ai hotărât până la urmă să pleci fără mine? o întrebă Grace, încercând să pară neîngrijorâtă, dar vocea ei îi trăda preocuparea.

— Sindicaliştii i-au dat tatei un ultimatum, spuse Amanda.

Grace gemu.

— Îmi închipui cât i-a păsat tatălui tău de asta.

— L-a pălmuit pe conducătorul grupului, dar, mamă, Hank nu se afla printre ei.

Grace se încruntă.

— Nu înţeleg. Crezi că doctorul Montgomery ar fi putut fi mai convingător?

— Hank mi-a spus că el va fi cel care va veni cu lista de revendicări. Mamă, trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor. Ştiu asta. Mă duc să-l caut pe Hank.

Grace Caulden puse jos valiza cu care venise.

— Hai să mergem. Trebuie să-l găsim.

— Pe câmp e îngrozitor, spuse Amanda căutând ochii mamei ei. Oamenii sunt…

Grace apucă mâna fiicei sale.

— E timpul să facem ceva, nu crezi? E timpul să nu ne mai ascundem în camerele noastre.

— Da, spuse Amanda şi plecară amândouă.

Căutară timp de două ore. Merseră pe la fiecare cort, călcară peste grămezile de gunoi, auziră multe remarci jignitoare. Întrebară peste tot, folosiră toate limbile cunoscute de Amanda.

Se folosiră de gesturi când epuizară cunoştinţele în materie de limbi. Întrebară în toate felurile în care putură, dar nimeni nu părea să-l fi văzut pe doctorul Montgomery de câteva ore.

Whitey Graham le ieşi în cale când erau la începutul celei de-a treia ore de căutare.

— Voi două sunteţi din familia Caulden? întrebă el cu ochi scânteietori. Spiritele sunt cam încinse pe aici la adresa Caulden-ilor. Aţi face bine să plecaţi.

— Vreau să ştiu unde este doctorul Montgomery, spuse Amanda înăbuşindu-şi frica în faţa acestui bărbat.

Whitey rânji.

— A plecat acum câteva ore cu o doamnă drăguţă. Nu l-am mai văzut de atunci. Poate că s-a dus să se… Se întrerupse şi sugeră printr-un gest vulgar ceea ce-i trecuse prin cap.

Amanda îşi ascunse pumnii încleştaţi în faldurile fustei.

— Mă duc să-l caut. Îl voi târî afară din… pat, dacă voi fi nevoită, dar va veni să vorbească cu tatăl meu. Veţi obţine mărirea salariilor. Hank va găsi o cale de a-l convinge pe tatăl meu.

Whitey zâmbi semnificativ.

— Pari foarte convinsă că profesorul are oarece putere. Personal, nu cred să existe ceva care să-l facă pe Caulden să asculte, cu excepţia câtorva gloanţe trase în cineva.

Amanda simţi că transpiră şi speră că faţa să nu-i trădeze teama.

— Îl voi aduce. Hank ştie cum să vorbească. Dacă e cineva care poate să-i vorbească tatălui meu, el este acela.

— S-ar putea să fie prea târziu pentru discuţii. O privea de sus în jos cu un aer insolent.

Amanda îi întoarse spatele şi începu să meargă spre Kingman.

Grace încercă să ţină pasul cu fiica ei.

— Ce om îngrozitor! Mi s-a făcut părul măciucă. Draga mea, unde te grăbeşti aşa?

— Spre casa Revei Eiler, spuse ea cu amărăciune.

— Crezi că doctorul Montgomery e cu ea?

— Da, cred. Pare să aibă nevoie de multe femei în jurul lui.

Grace se împiedică printre mănunchiuriie de iarbă, fusta se agăţă de mărăcini şi mica pălărioară îi alunecă pe un ochi încercând să se ţină după Amanda.

— L-am văzut o singură dată împreună cu tine, draga mea, dar mi s-a părut că era nebun după tine.

Amanda ezită, apoi spuse resemnată:

— Aşa se uită la toate femeile.

— Nici un bărbat n-are suficientă energie să simtă ceva atât de intens pentru două femei.

— Hank are o energie de nebănuit, îi spuse Amanda peste umăr. Cantităţi enorme de energie. O energie de nebănuit, incredibilă, infinită.

Grace se opri şi privi cu ochi mari spatele fiicei ei.

— Ce norocoasă e femeia pe care o iubeşte, şopti ea şi apoi porni grăbită după Amanda.

Amanda sări peste gardul de la capătul câmpului şi apoi o ajută pe mama ei.

— Ai de gând să mergem pe jos tot drumul pâna în oraş? întrebă Grace, frecându-şi gleznele care o dureau. Se gândi că are o băşică la degetul mic al piciorului stâng.

— Vom face autostopul.

Grace îşi întoarse capul pentru ca Amanda să nu-i vadă expresia de groază. Ani de zile se rugase ca fiica ei să se rupă de sub asuprirea lui Taylor, dar de la un miel blând la o astfel de emancipată era cale cam lungă. Prima maşină care trecu fu oprită, dar şoferul mergea înainte de intrarea în oraş. Chipeşul Sam Ryan scoase capul pe geam şi-i zâmbi Amandei.

— Văd că ne-am întâlnit din nou, îi spuse el Amandei.

Amanda îşi îngustă ochii şi-i spuse:

— Sam, vreau să ne duci pe mine şi pe mama mea la locuinţa Revei Eiler.

Sam îşi retrase capul în maşină.

— Îmi pare rău, dar nu pot. O privi pe Grace de parcă de-abia o observase. Trebuie să duc un comision al tatălui meu.

— Dacă nu mă duci la casa Revei Eiler chiar în clipa asta, mă duc la părinţii tăi şi le spun ce mi-ai făcut în seara aceea la dans. Încă mai am rochia aia sfâşiată.

Sam se strâmbă.

— Bine, urcă, dar să ştii că nu te aştept acolo.

— Nimeni nu te-a rugat, răspunse Amanda.

Amanda nu scoase un cuvânt în drum spre casa Revei. Nici măcar nu-i răspunse mamei ei, care o întrebă la un moment dat;

— Ce ţi-a făcut Sam la dans?

Amanda era prea furioasă pe Hank. Crezuse că-l iubeşte, îl crezuse o fiinţă nobilă, care voia să-i ajute pe cei săraci şi neajutoraţi şi el stătea la giugiuleală cu Reva Eiler. Şi Amanda care-i spusese lui Taylor să se ducă după Reva! Ce proastă fusese în ceea ce-i privea pe bărbaţi… şi pe femei în acelaşi timp. Reva flirtase cu Hank, apoi îl făcuse pe Taylor s-o conducă acasă de la carnaval. Începu să-şi imagineze lucrurile îngrozitoare pe care i le va spune lui Hank şi Revei când îi va găsi împreună.

— Am ajuns, spuse Sam. Cu asta suntem chit. Tata o să mă omoare dacă întârzii.

— Asta şi meriţi, spuse Amanda, trântind uşa maşinii. N-ar fi trebuit să profiţi de femei lipsite de apărare.

— Nu erai chiar lipsită de apărare cu profesorul ăla în preajma ta. Mi-a rupt un dinte.

Amanda îi zâmbi.

— Poate îţi vei aminti data viitoare.

Sam se strâmbă şi plecă.

— Draga mea Amanda, spuse Grace, noi două vom avea o discuţie foarte lungă când toată povestea asta va fi lămurită.

Amanda nu răspunse, ci se îndreptă spre uşa Revei şi ciocăni. Era o casă mică şi murdară, cu un balansoar rupt în faţă. Una din ferestre avea geamul spart şi locul era acoperit cu o bucată de ziar.

La a doua bătaie Amanda auzi nişte paşi înăbuşiţi.

— Ce vrei? strigă răstit un bărbat.

— Sunt Amanda Caulden, domnule Eiler. O caut pe Reva, strigă la rândul ei Amanda. Dacă e acasă, adăugă cu respiraţia tăiată.

— Doarme, strigă din nou domnul Eiler.

— Cu cine? şopti Amanda. Trebuie neapărat s-o văd, îi strigă ea bărbatului prin uşă.

O mână furioasă rupse ziarul de la geam. Restul de geam era atât de murdar încât se putea crede foarte bine că nu este geam. Faţa Revei apăru la fereastră.

— Aici sunt, domnişoară Ştiu-tot, spuse Reva, şi sunt singură în pat, deşi nu e treaba ta. Ce te aduce în această parte de oraş? Ai nevoie de cineva să-ţi spele toaleta?

— Unde-i Hank? întrebă Amanda.

— Nu-i cu mine.

Amanda o privi.

— Atunci când a plecat? Bănuiesc că vizita lui te-a epuizat atât de

devreme.

— Întâmplător e ora zece. Unii dintre noi trebuie să ne sculăm devreme dimineaţa şi să mergem la serviciu. Nu toţi suntem prinţese aşa că…

— Numai o clipă! spuse Grace, făcând un pas în faţă, înainte ca voi două tinere doamne…apăsă pe cuvânt… să începeţi să vă trageţi de păr, cred că trebuie să găsim ceea ce ne-a adus aici. Reva, doctorul Montgomery se pare că a dispărut şi ni s-a spus că s-ar putea să fie cu o femeie care am presupus că ai fi tu.

— Nu a fost aici. A fost toată ziua pe câmp. L-am văzut câteva minute ieri şi părea foarte supărat. Spunea că e îngrozitor ce se întâmplă acolo şi mi-a spus să nu mă apropii de acel loc.

— Ai idee unde ar putea fi? întrebă Grace.

— Poate s-a dus direct la hotel şi s-a culcat. Sau poate s-a dus la Cartierul general. Sau s-o fi dus să mănânce ceva. Sau…

— Trebuie să vii să ne ajuţi să-l găsim, spuse Amanda. Cred că i s-a întâmplat ceva.

Acum că aflase că nu fusese cu Reva începuse să se liniştească. Whitey o minţise, dar de ce? O minţise în mod intenţionat pentru că era o Caulden? Sau exista un alt motiv?

— N-a păţit nimic, spuse Reva. Hank ştie să-şi poarte singur de grijă. În afară de asta, e târziu şi am nevoie de somn.

— Sau vii de bună voie, sau te trag după mine, spuse Amanda.

— Zău, Amanda, spuse Grace. Sunt convinsă că Reva are dreptate şi că doctorul Montgomery e bine. Poate ar trebui…

— Îl vreau pe Taylor, spuse Reva de parcă ar fi fost o marfă.

— S-a făcut, spuse Amanda, cu vocea celui care ţine o licitaţie, de parcă ar fi vrut să spună: *Vândut femeii în cămaşă de noapte murdară.*

— Aşteaptă cinci minute să mă îmbrac.

— Renunţă la ruj şi vei economisi trei minute, spuse Amanda cu un zâmbet dulce.

Grace îşi întoarse capul pentru a-şi ascunde zâmbetul. În patru minute Reva fu gata şi ieşi afară. Amanda nu mai pierdu timpul cu remarci răutăcioase, ci începu să dea ordine ca un general… sau ca tatăl ei. Nici Reva, nici mama ei nu îndrăzniră s-o contrazică. Amanda le spuse unde să caute şi le dădu întâlnire în mai puţin de o oră.

Trebuiau să caute prin tot oraşul în goană. Peste o oră se întâlniră în faţa Biroului forţelor de muncă din Kingman.

— Nici urmă de el, spuse Reva. Începea şi ea să fie îngrijorată. Nu l-a văzut nimeni toată ziua. Joe e la Cartierul general şi nu ştie nimic de el.

Nici Grace nu fusese mai norocoasă.

— Dacă i-am găsi măcar maşina, spuse Amanda. I se părea că inima i se urcase în gâtlej.

Se simţea copleşită de spaimă.

N-ar fi plecat de pe câmp dacă nu i s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor. Nu voia să-şi imagineze ce i s-ar fi putut întâmpla. Auzise prea mult vorbindu-se despre vărsare de sânge şi violenţă.

— Nu şi-ar fi abandonat maşina niciodată, şopti ea. Dacă i-am găsi-o...

— Dar maşina lui e în spate, la începutul câmpului, spuse Grace.

Amândouă, Reva şi Amanda se întoarseră şi o priviră.

— Am trecut pe acolo şi am văzut ceva galben pe câmp. Părea aproape ascunsă printre viţele de hamei, dar mi-am dat seama ce era. Nimic nu are culoarea maşinii doctorului Montgomery.

— I-au făcut ceva, spuse Amanda încet şi simţi că ceva rău i se întâmplase. Ei voiau violenţă şi Hank a vrut să-l oprească. L-au dat la o parte.

— L-au dat la o parte? întrebă Grace. Ce Dumnezeu vrei să spui?

Reva făcu un pas înainte.

— Ştii, e îngrozitor de târziu şi sunt foarte obosită. Aş vrea să merg acasă şi să mă culc.

Trebuie să mă duc la serviciu în câteva ore. Amanda, după ce hameiul va fi recoltat poate mergem să mâncăm undeva împreună.

Amanda îi apucă braţul Revei.

— Vii cu noi la fermă. Trebuie să-l găsim pe acel Whitey Graham… ştiu că el e în spatele tuturor acestor lucruri… şi să-l facem să ne spună unde e Hank. Reva, dacă nu e prea târziu, crezi că tatăl tău are să ne împrumute o armă? Nu cred că un bărbat de teapa lui Whitey va asculta de trei femei care-i spun „te rog”.

— O a… armă? întrebă Reva.

— Un pistol, poate. Sau mai bine o puşcă. Două ţevi rotunde s-ar putea să-i atragă atenţia.

Reva începu să meargă.

— Amanda, îl poţi păstra pe Taylor. Îi poţi păstra pe amândoi. Cred că e mai bine să mă duc acasă şi să mă culc. Noapte bună, doamnă Caulden, noapte bună, Amanda.

Amanda o ajunse şi o prinse de braţ.

— Nu face pe fricoasa cu mine. Trebuie să-l găsim pe Hank. Poate că el e în stare să oprească războiul care e pe cale să izbucnească la noi la fermă, dar mai important e faptul că ar putea fi rănit.

— Nemaivorbind că am putea fi şi noi rănite, bombăni Reva.

— Uneori, Reva, trebuie să faci şi ceea ce nu vrei să faci. Nu-i aşa, mamă? Mamă?

Cele două femei se întoarseră spre Grace care stătea nemişcată. Faţa îi era palidă ca luna.

— Reva, tatăl tău are nişte… whisky? întrebă ea răguşit.

— Asta pot să garantez, spuse Reva şi se simţi teama în vocea ei.

— Hai să nu mai pierdem timp, spuse Amanda. Trebuie să-l găsim pe Hank.

Porni în noapte cu cele două femei urmând-o nehotărâte.

Optsprezece

— Eşti sigură că ştii cum să conduci chestia asta? întrebă Reva. Sau măcar cum s-o porneşti?

Vorbea încet şi foarte respectuos. Ieri n-ar fi crezut că domnişoara Ştie-tot, Amanda Caulden, e în stare de vreunul din lucrurile pe care le făcuse azi.

Cele trei femei „împrumutară" o puşcă cu două ţevi de la domnul Eiler – care sforăia beat şi nu s-a mişcat decât atunci când Grace a înşfăcat sticla de whisky pe jumătate goală din braţele lui.

Apoi Amanda le duse într-o furgonetă veche şi urât mirositoare până la ferma Caulden. Stând în spate, în maşina decapotabilă Grace luă mâna fiicei ei şi-i spuse:

— Dacă nu scăpăm cu viaţă din toată povestea asta vreau să-ţi fac o mărturisire: eu sunt Contesse de la Glace.

Amanda clipi des către mama ei.

— Tu ai scris cartea despre Ariadna şi bărbatul acela?

— Trebuia să-mi găsesc o ocupaţie cât timp am fost izolată în camera mea. Există drepturile de autor pentru vânzarea cărţilor din care tu şi doctorul tău puteţi trăi foarte bine. Grace se aplecă mai mult spre fiica ei. Şi te rog, ai grijă ca Revei să-i meargă bine, vrei?

Amanda îi strânse mâna mamei ei.

— Când totul se va termina pot să-ti citesc toate romanele? Vreau să recuperez timpul pierdut.

Grace îi zâmbi fiicei sale şi nu mai vorbiră nimic tot restul drumului.

Fu uşor să-l găsească pe Whitey Graham; era pe mica platformă de dans improvizată la capătul câmpului şi ţinea unul din discursurile lui despre ticăloşiile proprietarilor de pământ. În jur ardeau focuri de tabără, iar oamenii erau furioşi, ochii lor obosiţi reflectând focul ce mocnea în interior. În timp ce Whitey începea să antreneze mulţimea într-unul din cântecele revoluţionare ale Uniunii Mondiale a Muncitorilor, Amanda păşi la marginea scenei şi-i făcu semn lui Whitey s-o urmeze.

Grace şi Reva priveau înspăimântate cum Amanda duse ţeava puştii la tâmpla lui Whitey şi-l întrebă unde se află Hank Montgomery.

Whitey e un tip dur, îşi zise Reva. El îi spuse Amandei că-i poate spune unde se află Hank, dar că va ajunge prea târziu pentru ca el să mai poată face ceva.

— Mâine e ziua ce mare. Refuzul lui Caulden de a asculta revendicările a fost ultima picătură.

Locul ăsta va exploda în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Amanda mută ţeava puştii la nasul lui Whitey.

— Tu vei exploda în următoarele două minute dacă nu-mi spui unde este Hank.

El o privi cu respect pe Amanda şi-i spuse că tovarăşul său Andrei l-a dus pe Hank undeva departe, în munţii Sierra Nevada, la o baracă unde el şi Andrei au stat ascunşi câteva zile înainte de a intra în Kingman. Sub ameninţările Amandei Whitey îi dădu toate explicaţiile cum poate ajunge acolo.

— Voi, bogaţii, întotdeauna faceţi front comun, nu-i aşa?

— Bogaţi? spuse Amanda. Hank cheltuieşte tot ce câştigă pentru Uniune.

Whitey izbucni în râs.

— Familia profesorului e atât de bogată, încât voi, Caulden-ii păreţi nişte sărăntoci în comparaţie cu ei. Am încercat să-i convingem pe muncitorii de compania tatălui lui Warbrooke Shipping să intre în grevă acum doi ani, dar…

— N-aţi reuşit, completă ea.

— Amanda, spuse Grace, acum poţi opri toate lucrurile astea. Îl putem lua pe domnul Graham de aici.

Amanda ezită şi cântări şansele.

— Oamenii au dreptul să protesteze şi doar tata ar putea opri ceea ce se va întâmpla.

Şi doar Hank îl poate convinge pe tata.

Whitey râse din nou. Ştia că Amanda nu l-ar fi împuşcat şi nu-i păsa dacă se ducea după Montgomery… oricum nu se vor întoarce la timp. Ar fi trebuit să scape de doctor pentru că acesta ar putea să strice totul. Îi întoarse spatele Amandei şi se duse la mulţime.

— Bărbatului ăluia nu-i pasă dacă trăieşte sau moare şopti Reva.

Amanda nu mai pierdu timpul gândindu-se la Whitey Graham.

— Trebuie să mă duc să-l aduc pe Hank, spuse ea şi porni repede spre locul unde era ascuns Mercer-ul.

Dădură la o parte viţele de hamei care acopereau maşina şi priviră la ea.

— Ştii cum s-o porneşti? întrebă Reva din nou.

— Sper, spuse Amanda. Nu, voi reuşi s-o pornesc, începu să facă tot ceea ce-l văzuse pe Hank făcând pentru a porni maşina.

Învârti de câteva ori cheia în contact până ce motorul prinse viaţă, apoi se ocupă de viteze.

Schimbătorul de viteze mergea foarte greu încât braţele începură s-o doară. După ce în cele din urmă puse maşina în mişcare nu reuşi apoi s-o mai oprească. Pătrunse printre viţele de hamei când în sfârşit maşina se opri.

— Amanda, nu cred… spuse Grace temătoare.

— Mi-am dat seama acum ce trebuie să fac, spuse Amanda, băgând schimbătorul de viteză în marşarier. Mă întorc cât de repede pot. Mai

doborî câteva viţe de hamei şi apoi scoase maşina pe drum. Le făcu cu mâna mamei ei şi Revei şi o porni către est, piciorul apăsând pedala de acceleraţie până jos.

Atât Hank, cât şi Taylor spuseseră despre ea că e o elevă receptivă, dar nu învăţase nimic mai repede în viaţa ei, aşa cum învăţa acum să conducă maşina. După cincisprezece minute începu să creadă că se afla de o viaţă în spatele volanului. Îl urmărise pe Hank atât de intens încât ştia după sunetul motorului când trebuia să schimbe vitezele. Era mijlocul nopţii şi drumul era pustiu, aşa că ea goni cât putu de repede, în timp ce vântul îi răvăşea părul. Viteza, faptul că era în stare să controleze o astfel de maşină, o făcură să se simtă puternică. Avu un singur moment mai dificil când întâlni pe drum două căruţe ale căror proprietari hotărâseră să stea de vorbă în mijlocul drumului. Amanda nu-şi pierdu capul, încercă să aprecieze lăţimea drumului, la ce distanţă ar trebui să frâneze şi realiză că era prea târziu şi că va ateriza în mijlocul căruţelor dacă va mai apăsa pedala de frână. Aşa că ocoli căruţele pe partea stângă a drumului şi aproape că încalecă bordura de pe partea opusă.

Fermierii se opriră din vorbit şi priviră miraţi cum o femeie drăguţă, într-o maşină galbenă se îndreaptă spre ei, după care botul maşinii îi ocoli în ultima clipă. Caii de la una din căruţe se speriară, dar fermierii îi liniştiră. Când în cele din urmă opri maşina, Amanda se trezi chiar sub nasul animalelor. Unul o privea cu ochi înspăâmântaţi, celălalt era prea înfricoşat ca să se mişte.

Cei doi fermieri o priveau cu gura căscată. Amanda fu prima care-şi reveni. Inima îi bătea cu putere, dar era mândră că evitase un accident.

— Bună dimineaţa, le spuse ea fermierilor. Pe scaunul de lângă ea se afla o viţă ruptă de hamei şi ea i-o întinse calului al cărui cap atârna deasupra ei. Animalul începu să mestece şi se linişti.

Cei doi fermieri o ajutară să întoarcă maşina din nou în direcţia spre care mergea şi-i urară succes oriunde se ducea. Ea le făcu cu mâna şi porni. Trebui să pună benzină o dată, apoi, când aproape ajunsese în munţi, puse pentru a doua oară. Se rugă ca Whitey să n-o fi minţit în legătură cu locul unde se afla Hank şi cu cât se apropia, cu atât era mai îngrijorată. Când ajunse la baraca părăsită, cu jumătate din acoperiş prăbuşit înăuntru, aproape că sări jos din maşină înainte ca aceasta să se oprească. Trase cu putere frâna de mână, puse un bolovan în dreptul roţilor din spate şi dădu buzna înăuntru.

Baraca era goală. Pentru o clipă se simţi cuprinsă de panică şi fu sigură că Whitey o minţise, dar apoi văzu o pată pe ceea ce mai rămăsese din podea, lângă peretele din fund. Se duse şi o examina. Sânge. Părea că era o cantitate mare de sânge, de parcă cineva sângerase acolo toată noaptea.

În prima clipă simţi că va izbucni în plâns. Era atât de obosită şi înfometată şi speriată şi…şi era sânge uscat pe podea.

— Mă cauţi pe mine?

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Hank stând în uşă. Cu un strigăt se repezi în braţele lui.

— Trăieşti! Oh, dragul meu, dragostea mea, mi-a fost atât de teamă. Începu să-l sărute disperată pe faţă şi gât.

— Oooo! Stai puţin, spuse Hank, trăgându-se de lângă ea. Ce se întâmpla şi te rog, ai putea să-mi dai drumul puţin la braţ?

Ea se îndepărtă şi văzu sângele pe partea stânga a corpului lui.

— Te-au împuşcat? îi omor! Voi folosi puşca domnului Eiler şi…

Hank îi puse un deget pe buze.

— Putem lăsa asta pe mai târziu? Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Mă tem că am zăcut toată noaptea. M-am trezit numai când am auzit motorul maşinii. Cine a condus Mercer-ul de fapt?

— Eu l-am condus. Hank, dragul meu, am fost atât de îngrijorată. Mi-a fost teamă că ai murit.

Hank era mult prea epuizat din cauza pierderii de sânge şi a nopţii petrecute fără mâncare şi apă, încât îi fu teamă că delirează. Nu era posibil ca Amanda să-i spună lui „Hank, dragul meu”.

Ştia că trebuie să se întoarcă la fermă pentru a preveni ceea ce urma să; se întâmple, dar în clipa de faţă nu-l interesa decât Amanda. Îşi puse vârful degetelor în părul ei.

— Ce cauţi aici, Amanda?

— Pe tine. Am venit să te iau înapoi. Simţi deodată că e îngrozitor de stânjenită. Ultima dată când îl văzuse, el o învinuise de modul în care trăiau lucrătorii pe câmp.

— Să vin să vă ajut? Nu puteai apela la Taylor?

Ea deschise gura şi voi să spună o minciună, dar apoi se răzgândi.

— Da, spuse ea încet, am venit să te iau pentru că sindicaliştii au nevoie de tine, dar, mai presus de asta, am venit pentru că te iubesc.

Hank nu spuse nimic, ci rămase doar privind-o lung, atât de mult, încât Amanda realiză că s-a făcut de râs în faţa lui.

— Scuză-mă, spuse ea şi-l împinse pentru a ieşi afară.

Rămase cu spatele spre el. Dacă eşti gata, te voi conduce înapoi la fermă. Whitey a prezentat o listă de revendicări tatălui meu şi el bineînţeles că n-a fost de acord şi atunci Whitey l-a ameninţat şi tata l-a pălmuit. Şeriful vrea să-l aresteze pe Whitey probabil că astăzi, aşa că vezi…

Se întrerupse pentru că Hank o răsuci, o cuprinse cu braţul sănătos şi o sărută atât de tare încât simţi că ameţeşte.

— Te iubesc, Amanda, spuse el. Te iubesc de atâta timp, încât nici nu-mi amintesc când nu te-am iubit. Te-am aşteptat cred, te-am aşteptat să te hotărăşti.

— M-am hotărât, şopti ea. Vreau să părăsesc Kingman-ul împreună cu tine. Vreau să merg cu tine oriunde te vei duce. Vreau să fiu întotdeauna cu tine.

El zâmbi şi o mângâie pe obraz. Braţele ei care îl ţineau strâns îi provocau durere, dar durerea fizică era incomparabilă cu durerea pe care o simţise el din ziua când o cunoscuse. Când o văzuse pentru prima oară crezuse că ea este femeia destinată lui, dar această femeie se comportase de parcă un automat din interiorul ei îi dicta ce anume să facă. Acum însă, această femeie în carne şi oase venise după el.

— Cum ai reuşit să-l faci pe Whitey să-ţi spună unde sunt?

— Ţinând o puşcă aţintită spre faţa lui.

Hank zâmbi.

— Cum ai învăţat să conduci maşina?

— Te-am urmărit pe tine.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Cu Taylor cum rămâne?

— I-am sugerat să petreacă mai mult timp împreună cu Reva, iar Reva mi l-a cerut, aşa că i l-am dat ei.

— Chiar aşa, nu? Hank izbucni în râs. Deci tu şi cu Reva ne-aţi împărţit. Cred că trebuie să fiu mulţumit că n-ai dat cu banul.

Ea se îndepărtă puţin de el.

— Dacă începi să râzi de mine, cred că ar fi mai bine să plecăm.

El o prinse de braţ.

— Ai vorbit serios, Amanda? Ai realizat în sfârşit că mă iubeşti?

Ei nu-i plăcu felul în care el o spusese, dar adevărul era adevăr.

— Da, răspunse ea, am realizat în sfârşit.

El se trase puţin în spate, o grimasă de durere apărându-i pe faţă.

— Cred că toată povestea asta cu faptul că vei merge cu mine oriunde este o cerere în căsătorie.

Amanda simţi din nou că e cuprinsă de jenă. Nu era momentul să sărbătorească amândoi acest eveniment cu şampanie şi inele de logodnă? Dar el stătea în faţa ei într-o cămaşă însângerată, cu cearcăne adânci în jurul ochilor, iar ea era murdară şi obosită.

— Cred că da, îi răspunse în cele din urmă. Privi în jos spre mâinile ei.

— Aşteaptă până le voi povesti nepoţilor despre asta spuse Hank. Nu le va veni să creadă că bunica lor m-a cerut în căsătorie.

Ea se uită strâmb la el.

— Îndrăzneşte să spui cuiva asta şi nu vei mai avea niciodată copii cu mine, cu atât mai mult nepoţi. Se răsuci şi plecă de lângă el.

El o prinse şi o trase spre el cu braţul sănătos.

— Iartă-mă, iubito. Am vrut doar să te necăjesc puţin, aşa cum tu ai făcut-o din plin cu mine.

Nu-ţi dai seama prin ce m-ai făcut să trec, ştiind că eşti a mea şi

totuşi trebuind să mă lupt cu tine pentru asta. Muream de fiecare dată când îl priveai pe Driscoll. Am renunţat odată la ideea că îţi vei da seama că eu sunt cel pe care îl iubeşti şi am plecat de lângă tine, dar atunci ai dat buzna la Cartierul general să-mi ceri o slujbă. M-ai făcut să mă simt îngrozitor.

Ea zâmbi, ţinându-şi capul lipit de cămaşa lui udă.

— Îmi pare bine. Pentru că şi tu mi-ai dat viaţa peste cap.

El o sărută pe frunte şi o ţinu strâns în braţe câteva clipe.

— Cred că ar fi bine să mergem. Braţul meu începe din nou să sângereze şi îmi va fi greu să conduc cu o singură mână.

— Dar voi conduce eu, spuse ea.

El se îndepărtă de ea.

— Tu? rânji. Amanda, realizezi ce înseamnă să conduci maşina asta? Dar s-o opreşti? Nu cred că poţi nici…

— Dar cine crezi că a condus până aici? întrebă ea furioasă.

— Asta a fost altceva. Era…

— Ce era? întrebă ea.

— Era ceva necesar. Zâmbetul lui dispăruse.

— Şi acum nu e ceva necesar? Crezi că eşti un şofer mai bun cu un braţ şi cu febră decât sunt eu cu două?

— Cred că da.

Ea se dădu înapoi.

— Bine, e a ta, spuse arătând spre maşină. Rămase în picioare lângă el, în timp ce el se chinuia să o pornească.

Rana se redeschisese şi de câteva ori simţi că ameţeşte, dar continuă să încerce să o pornească.

Ea merse spre el.

— Te rog, Hank, dă-mi voie să te ajut.

Hank o privi. Ştiuse întotdeauna că va face tot ce ea îi va cere dacă spunea „te rog”. Ştia că e unul din lucrurile cele mai grele pe care le făcuse vreodată, dar o lăsă în cele din urmă să conducă. Constată că era mai rău decât crezuse. Conducea prea repede, haotic, depăşea alte maşini când nu avea vizibilitate. Îi punea mereu întrebări despre cum l-au răpit Whitey şi cu Andrei. El bombăni ceva în legătură cu faptul că Andrei n-a vrut să-l împuşte, dar un copac din pădure s-a prăbuşit şi Andrei s-a speriat atât de tare încât a apăsat din greşeală pe trăgaci. Hank s-a aplecat, dar nu suficient de repede. Andrei a crezut că e mort şi l-a târât în baracă pentru a ascunde cadavrul, apoi a plecat. Hank dormise până la sosirea Amandei.

— Doare rău? întrebă Amanda, privindu-l.

El simţea că leşină de fiecare dată când ea îşi lua privirea de la drumul din faţă.

— Nu atât de mult cât ar durea moartea, răspunse el.

Amandei i se păru că l-a auzit spunând ceva de genul:

— Taylor avea dreptate în ceea ce priveşte femeile: trebuie ţinute încuiate, dar fu sigură că s-a înşelat.

Se opriră de două ori să pună benzină şi cumpărară sandvişuri şi cafea, apoi porniră din nou. Nu ajunseră la fermă înainte de asfinţit.

Şi atunci totul se sfârşise.

Când Amanda o luă pe drumul de lângă tabăra culegătorilor văzură că marea lor majoritate plecaseră. Hank arăta palid şi slăbit şi Amanda voi să-l ducă la un doctor, dar el refuză.

— Vreau să vorbesc mai întâi cu tatăl tău, spuse el şi Amanda aprobă din cap. Îl luă de mână şi se îndreptă spre casă.

Joe Tesforio îi văzu şi veni alergând să le spună ce se întâmplase. Totul durase doar câteva minute, Whitey Graharn ţinea unul din discursurile lui când apărură două maşini. Într-una se afla şeriful, un ajutor şi judecătorul din district, iar în cealaltă încă patru ajutoare de-ale şerifului.

Judecătorul ceru să se facă linişte, dar unul din ajutoare arătă cu mâna spre Whitey şi spuse că aveau mandat de arestare împotriva lui, aşa că l-au ridicat. Ofiţerii începură să-şi croiască drum prin mulţime. Dar atunci s-a întâmplat ceva. Joe nu ştia exact ce, dar cineva îi spusese după aia că una din băncile pe care stăteau lucrătorii se răsturnase. Zgomotul făcut şi strigătele speriate ale oamenilor fură de ajuns ca să isterizeze mulţimea. Unul din ajutoarele şerifului trăsese în aer ca să facă linişte, dar efectul fu contrar.

Trei minute mai târziu mulţimea se retrase şi pe jos rămaseră întinşi şeriful, judecătorul şi doi lucrători, dintre care unul era un copil de treisprezece ani. Toţi erau morţi. Hank păli şi mai mult, dacă asta era posibil, la auzul acestor veşti. Amanda îşi mări strânsoarea din jurul mâinii lui.

Merseră împreună în casă şi fără să bată la uşă intrară în bibliotecă. J. Harker stătea la birou, de parcă nu se întâmplase nimic.

— Ai venit să mă ameninţi? întrebă el, privind la Hank care sângera abundent şi la Amanda care-l susţinea. Te-ai lăudat atâta cu campania ta anti-violenţă. Guvernatorul va trimite Poliţia Federală. Îi vor împuşca pe sindicaliştii tăi imediat. Ai pierdut, Montgomery, ai pierdut.

— Nu realizezi încă, dar tu eşti cel care ai pierdut. Nu trebuia decât să-i plăteşti pe lucrători cu un salariu decent… bani pe care ţi-i puteai permite să-i dai… şi ai fi prevenit totul. Acum lumea va auzi despre ferma Caulden.

— Vor auzi cum sindicaliştii tăi l-au omorât pe judecător şi pe şerif, spuse Harker. Ţinutul îţi va distruge sindicatul. Judecătorul era o persoană iubită, avea nevastă şi copii.

— Ce va auzi lumea va fi despre condiţiile inumane care au generat această revoltă. Şi eu voi fi unul din cei care le va spune. Voi povesti

în detaliu ce s-a întâmplat aici, ce i-a făcut pe oameni să-şi piardă controlul.

— Şi eu îl voi ajuta, spuse Amanda.

J. Harker pufni pe nas.

— Tu du-te în camera ta. Voi aduce pe cineva să-l înlocuiască pe Taylor.

— Te-a părăsit şi el? întrebă Amanda încet.

— A fugit cu căţeaua aia de Reva Eiler, bombăni Harker. Dar poate fi înlocuit.

— Acum ai ce ţi-ai dorit: ai ferma asta numai pentru tine. Nu mai ai o soţie al cărei trecut să te deranjeze, nu mai o fiică care să facă tot soiul de trăsnăi de care să te ruşinezi în faţa oamenilor, nu mai ai un ginere pe care să-l intimidezi. Dar ai mai pierdut ceva: încă nu realizezi, dar ai pierdut controlul fermei. Lumea întreagă ţi-a văzut lăcomia, a văzut că eşti în stare să laşi oamenii să moară pentru ca tu să faci bani. Şi lumea nu te va ierta. Vremea ta s-a terminat şi Hank şi cu mine vom avea grijă să vezi că e adevărat.

— Ai terminat acum? întrebă J. Harker cu ochii arzând de furie. Atunci poţi pleca. Nu vreau să vă mai văd pe niciunul din voi.

Chiar dacă spusese asta ştia că nu-i adevărat, dar toată viaţa lui se condusese după regulile impuse de mândria lui şi acum era prea bătrân ca să se mai schimbe.

— La revedere, tată, spuse Amanda şi se întoarse spre Hank. Eşti gata, dragul meu?

Hank dădu din cap şi părăsiră biblioteca, dar el o opri în hol.

— Amanda, dacă înainte nu eram sigur că te iubesc, acum sunt. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da, şopti ea, apoi zâmbi. Iar fiul nostru va fi un rege.

— Ce?

— Când am fost la carnaval cu Taylor o ghicitoare mi-a spus că…

— Eu sângerez de moarte şi tu îmi vorbeşti despre frigidul ăla…

— Nu vorbeam despre Taylor, ci despre fiul nostru care…

El o sărută.

— Hai, să mergem la Cartierul general al sindicaliştilor.

Vreau să întreb oamenii despre ce s-a întâmplat. Cu cât aflu mai repede, cu atât pot publica mai curând în ziar.

— Vom merge după ce te voi duce la un doctor.

— Ai de gând să conduci în oraş? Cu celelalte maşini în jurul tău? Cu pietonii care traversează strada?

— Te rog? întrebă ea în şoaptă, plimbându-şi degetul pe obrazul lui.

— Da, spuse el. Da.

Sfârşit